

M.
119
119

119
119

V. m. a.
G. r. a.
et
Heliody

319
L.

anima
effert
an alicubi
ut in dip
m. has D
Jesu

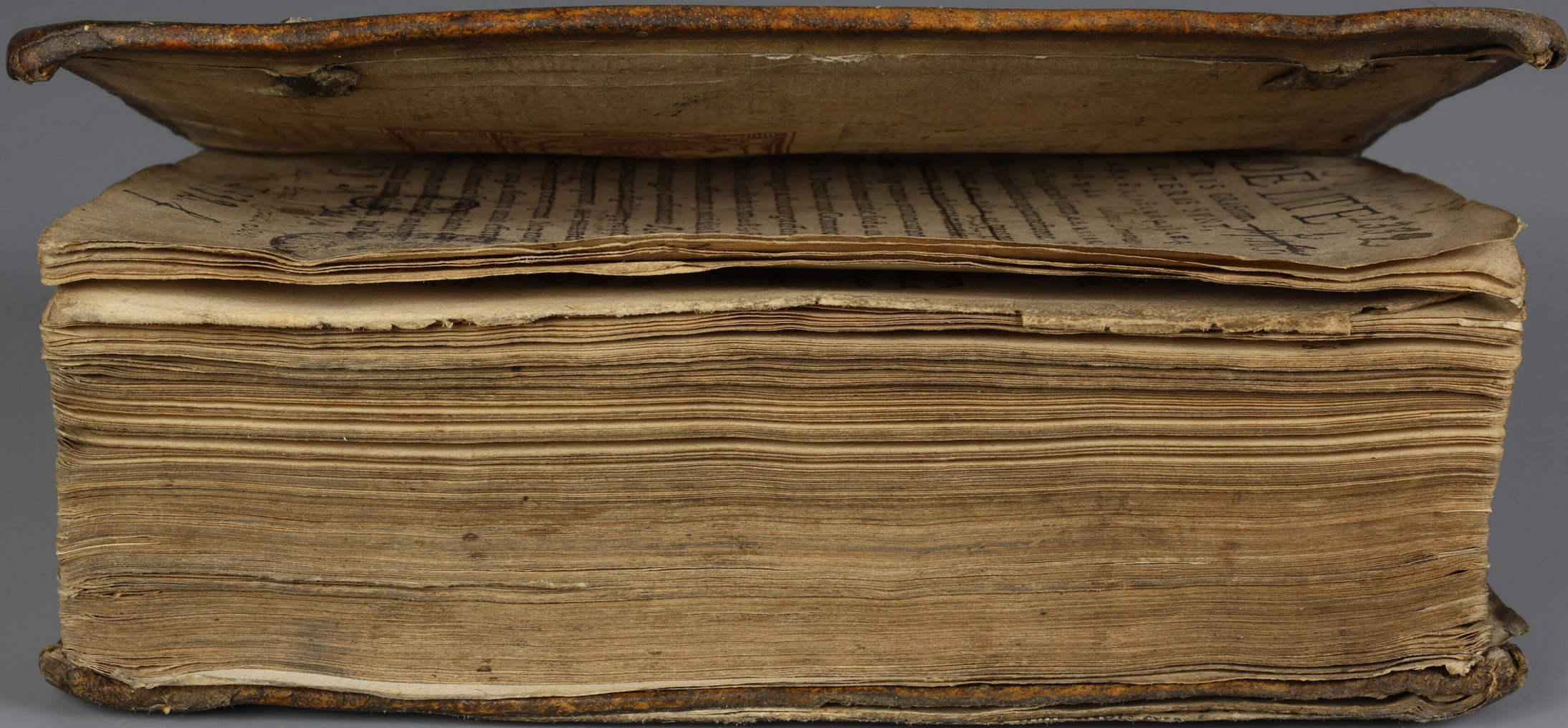

U. 1111.
G. 1111
H. 1111

7.
319.
F.

Handwritten text on the inner cover or endpaper, including the words "LITTLE" and "GRASSUM".

Prima declinatio adhibet A. & m.
 Secunda   u. h.
 Tercia   o. u.
 quarta declinatio   o. uo.
 In quinta vocalis sunt 7.
 a. i. u. ex consonantibus
 v. b. p. t. c. Nam p.
 q. r. k. l. m. n. t. q.
 sive dicitur flexio non adhibet.

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
 Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
 w Poznaniu. 1930.

字
三
三
三

pp. 106
no. 18
G. 111
ann.

I 334 abm
DE LITE I 332

TRIS GRAECORUM. *p. 165.*
LITERAE SVNT,

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ.
Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. *Collegii Posnaniensis Soci. Jesu*

In his uocales septem, α. ε. η. ι. υ. ο. ω.

Ex quibus diphthongi connectantur. *Proprii et m*
Propriae, α, αυ, ε, εϋ, ο, οϋ, *proprij*
quas *proprij*
uocamus, quae postulet eas naturalis pronu- *Proprij*
ciatio. *Proprij*

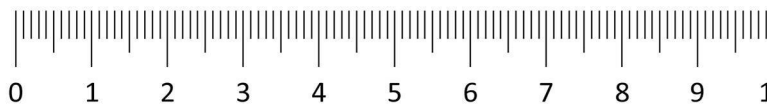
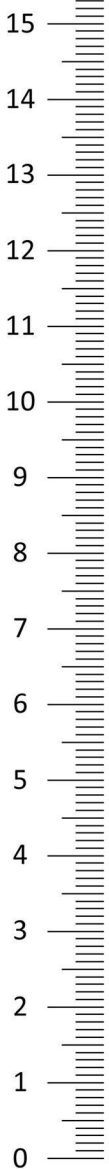
Neque enim α pronunciarunt ueteres
Graeci, ut solemus hodie, sed α confuso so-
no α & ι. Perinde atque Germanica lingua
diphthongos adhuc integre efferimus. Sic
& de ε & ο iudicabis, nam αυ & εϋ & οϋ discri-
minatim efferuntur, nec cū aliis literis, aut
diphthongis confunduntur. *I. 332 f.*

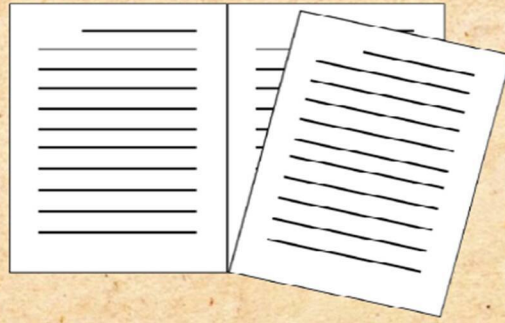
Impropriae diphthongi α, η, υ, *Inproprij*
quas *4*
uocamus improprias, quod pronuntiatio
naturalis ipsas non requirat. Neque enim a
liter α, atque α simplex uocalis effertur.
Nam Grammatici signa, ut alicubi diph-
thongorum mutationes, ut in diphthon-
gis alterius litera elisionem, has Diph-

57 24 436 A I ii
Collegii Posnaniensis Societatis Jesu
I 332. f

DE LITERIS

W woluminie kolejno współprawne sygnatury:

SD 24736 I

SD 24737 I

Prima declinatio definit. A. & m. h. s.

Secunda   e   u   n

Tercia   o   u   ou

Quarta   e   u   uo

Quinta   uocalis   sūt 7.

a   u   ex   consonantibus

v   z   p   s   φ   τ   Nam   p   o

σ   ρ   λ   κ   λ   μ   τ   τ   φ   χ

Græcis   flexio   nō   admittit

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
w Poznaniu. 1930.

L 334 abm
DE LITE I 332

TRIS GRAECORUM. *p. 165.*
LITERAE SVNT,

A. B. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ.
Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. *Collegii Posnaniensis Soci: Jesu*

In his uocales septem, α. ε. η. ι. υ. ο. ω.

Ex quibus diphthongi connectuntur. *Proprii et m*

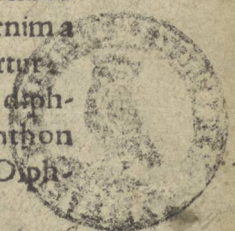
Proprii
Propriae, αυ, αυ, ει, ου, οι, ου, *Proprii*
quas proprias uocamus, quod postulet eas naturalis pronun-
ciatio. Neque enim α pronunciarunt ueteres

Græci ε, ut solemus hodie, sed α confuso so-
no α & ι. Perinde atque Germanica lingua
diphthongos adhuc integre efferimus. Sic
& de ει & οι iudicabis, nam αυ & ου & ο
discriminatim efferuntur, nec cū aliis literis, aut
diphthongis confunduntur. I. 33 Ed.

Impropriae diphthongi αυ, ου, *Inproprii*
quas uocamus improprias, quod pronuntiatio
naturalis ipsas non requirat. Neque enim a

liter α, atque α simplex uocalis effertur.
Nam Grammatici signum, uti alicubi diph-
thongorum mutationes, ut in diphthon-
gis alterius litera elisionem, has Diph-

57 24 436 A / ii
Collegii Posnaniensis Societatis Jesu
I 332. f

et in diphthongis

DE LITERIS.

thongos commēti sunt, ut sicubi ex *ou* fit *α* aut *η*, ut crebro solet, *iota elisa*, solent eam Graci subscribere, ne pueri ignorent diphthongum in ea syllaba desyderari. Planeq; grammaticum inuentū est imppria diphthongus, & ad prononciationem nihil pertinens. Ideo nec in ueterum libris inuenias scribi diphthongos impprias.

1228127

N.

4621887

Diphthongi per
vix Diale
ctos, *ou* & *η*
Diphthongus
Classica ē

Sunt & *ou* & *η* imppriae, quae factae sunt ex *ou* & *eu*. Nam crebro solent mutari breues literae in longas, *o* in *ω*, *α* uel *ε* in *η*. Et eas mutationes obseruet diligēter qui graecari uolet.

Obseruet idem & in consonantibus, quae cum quibus cognatae sint, atq; adeo quae in quas mutari possint. Neq; enim singulae in singulas transeunt, sed cognatae tñ in cognatas, ut *ν* in *μ*, *κ* in *χ*, *φ* in *θ*, *τ* in *θ*, &c, ut *τύπω*, *τέτυφα*, *τύτω*. *λέγω*, *λέλεχα*, *λέξω*.

Item, *συβάλλω*, ex *β* & *βάλλω*. *συλλαμβάνω*, ex *β* & *λαμβάνω*. *συζέπω*, ex *β* & *ζέπω*, &c. Sunt em̄ cognatae inter se liquidae *λ*, *μ*, *ν*, *ρ*. & cum his etiam *σ*, ut *σύσιτο*, ex *β* & *σίσιτο*.

Sunt & cognatae mutae, ut

Ϸ, ϸ,

Terminis ut *χ* & *μ*
ut *τ* quibus *σ*
omni *ν* uocali
affinitate *τ* affinis
κ & *ρ* uocali
affinitate ut in
σ & *ρ* affinis ut in
σ & *ρ* affinis
mutantur in *β* & *μ* ut *σ* & *ρ*
quibus *σ* & *ρ* affinis
mutantur in *β* & *μ* ut *σ* & *ρ*

14316 936

DE LITERIS

β, π, φ, †
 γ, κ, χ, & cum his duplices ξ
 λ, τ, θ, ζ ut
 ἄρα† ἄραβθ, κόραξ κόρακθ. σείζω com-
 muniter, σείσθω Dorice.

Item, ν & γ, ut συγγράφω, ex σύν & γράφω. vide Cleo
 συμαλῶ, ex σύν & καλῶ. Reliqua quæ ad
 cognoscendas literas pertinent, require ex
 elementalibus libellis, qui iam ubiq; mani-
 bus puerorum teruntur.

PROSODIA

Προσῳδία, accentus (nam id significat
 Græca uox, πρὸς ad, ᾠδὴ carmen) est ratio
 pronunciandi: Syllabæ accidens, alia enim
 breuis est, alia longa, dein acuta, uel grauis,
 uel inflexa &c.

Accidunt ergo syllabæ προσῳδία. †

Γ μακρὰ - Tempus longum - ἦρωσ

Β βραχυῖα ∪ Tempus breue ∪ θεθ

ὀξεῖα Acutus θείος

βῆεᾶ Tonus Grauis θεός

ὠδευομενῆ Circumflexus θεοῦ

Γ δασεῖα Spiritus asper ἐλεῖν

Θ φιλῆ Spiritus tenuis ἔρωσ

Α ποσφοφοβ ἀνευσί A iii

υφῖν Submissio

Ε ποδιᾶσολη Subdistinctio

DE LITERIS.

Primum syllabæ accidens tempus est, nec enim ulla syllaba tono effert, nisi pro ratione temporis. Atq; ideo sunt tempora, perinde ac fulchra quædam tonoræ, quæ illi natura in syllabis priora requirūt. Itaq; spectabit doctus Grammaticus, primum quanta sit syllaba, longa ne an brevis.

Longam dignosces, aut longa uocali, η, ω , aut diphthongo, ut $\alpha\iota$ $\epsilon\upsilon$, quæ omnes longæ sunt. Aut positione, ut $\alpha\pi\pi\sigma$, $\alpha\epsilon\tau\sigma$.

Breuem breui uocali, e, e , ut $\theta\epsilon\sigma$.

Mediam autoritate non uocali. Nam et si mediæ sint uocales, tamen ea est uis illaræ, ut in cõstitutione syllabaræ aut longæ sint, ut $\iota\epsilon\theta$, aut breues, ut ϕ $\lambda\theta$. Autoritate igit mediã arbitrabere. Nam & quæ breuem natura uocalem habet, nonnunq; extēditur, ut apud Homerum $\mu\epsilon\lambda\theta$.

Prudens hoc loco multas poematum figuras omitto, ut pro $\delta\lambda\delta\sigma$, $\upsilon\delta\lambda\delta\sigma$. Sicut Latinus, pro opilio, upilio, protrahēdæ syllabæ gratia dixit. Interim puer generales pro sodiæ regulas ediscat, de uocali ante uocalem, de deriuatis & similes. Quibus adeo re

fertæ

[Francofurti ex offic. P. Brubachii, 1542

VD 16 M3 501

Nec ipse pot. simul
 Xpore simul vno
 breui uocali
 ut ipse ad uocali
 breui uocali
 ipse uocali longi

DE TONIS

fertæ sunt Grammaticoꝝ oĩm chartæ, ut nō habeant plures Athenæ $\xi\iota\omicron\beta\acute{o}\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ noctuas.

DE TONIS.

Nō eadem ē ratio tonorum apud nos sicut apud Latinos Latini sunt toni dignoscuntur ex

Syllabarum tempora paucis attigimus. insequitur tonus uelut comes temporis. **D**ificile autem iudicium tonorum est: partim q̄ res nō perinde Latinis ueteribus frequēs hodie ferē negligat: Partim q̄ & apud Græcos uideat usu q̄ regulis magis probari. **V**tustissimi Græcorum nullos apices scriperunt, ut est in antiquis quibusdam inscriptionibus cernere, & cōfirmat **P**olitianus. **P**ostera ætas Grammaticorum artibus exercitata, hæc literis adiunxit $\acute{\alpha}\delta\iota\sigma\acute{\upsilon}\lambda\iota\alpha$, quasi notas pronunciationis. **H**abitusq̄ tum qui ea contemneret, non sat politus. **V**ellem & Latinis par diligentia in obseruandis tonis fuisset, nec dubito, quin māssisset integrior superioribus seculis ratio loquendi. Sed ad institutum, ut poterit simplicissime, $\kappa\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\mu\alpha\theta\acute{\epsilon}\varsigma\omicron\delta\rho\omicron\nu$, fieri, de tonis Græcorum regulas præscribam, quatenus res patitur, profuturas etiam Latinis.

penultima si hæc fuerit longæ s̄ toni unum si uerbo in uocibus ultimæ s̄ proprie per se

DE TONIS

REGULA.

Non idem syllabæ accidens est tempus quod tonus, ueꝛ ut in corpore aliud est magnitudo, aliud color, ita in syllaba aliud téporis ratione uenit, aliud toni. Deinde & quæ cuiq; appellationes conueniunt, inter se dissident. Tempori longum, breue, produci, corripri attribuímus. Tono acutum, graue, inflexum. Erraueris, si idem dixeris longum & acutú, graue ac breue, aut si quid aliud est huiusmodi. Longius hæc oportet agam, q̄ uulꝛus grammaticorum inepte in hac re uerſetur.

Non omnes longæ, acutæ sunt. Virgilius, *Virg*, longæ est, non acuta. ἀειστέλης, *eis* longæ est, non acuta.

Nec omnes acutæ longæ sunt. Virgilius, *gi* acuitur etiam si breuis syllaba. Sic ἀειστέλης, ὠειγεῖνης, τέ, γέ, acuiuntur, etiam si breues syllabæ. Plerunq; Latini hoies philoſophia í acuta dicimus, item theologia, proſodia, non q̄ cenſeamus í, longum eſſe, ſed q̄ acuatur, atq; id ſolítum iſto pronũciari modo, non Latino, ſed Græco. Græcæ em̄ sunt

DE TONIS

sunt dictiones, nec adeo Romanis attritæ
 linguis, ut exuerint genuinum tonum. Fe-
 cit uulgus Romanum, historia, comoedia,
 tragoedia, Latino tonoleuigatis syllabis.
 At philosophia & quædam similes uocula,
 doctis mansere ut hospites externæq; , nō
 Latinæ. ergo & Græcos tonos custodiunt.
 Cur enim non prosoediam dicimus ut co-
 moediam, quando cogis Latine me proso-
 dia dicere? Altera uox uulgo Romano de-
 trita, quasi Romana facta est: altera in scho-
 lis doctorum hominum, ut Græca delituit.
 Igitur recte dices philosophia, theologia, q̄
 uis non Latine. Egregia sententia Quintili-
 ani est, quæ huc spectat: Qui Græcam, in-
 quit, figuram sequi malet, non Latine qui-
 dem, sed citra reprehensionem loquet. Ad-
 sueuerunt Latini hoies & plerisq; aliis Græ-
 cismis, ut paraclitus, qui num recte efferan-
 tur uides. Nec enim ^{linguam} in i Latinorū transit,
 sed e obliquum. Habes non male dici phi-
 losophia, sed Græce, nec longum esse i, sed
 acutum. Id quod sexcentis uersibus quidam
 probare conantur, rem minime dubiam, in

DE TONIS

doctis etiã. Interim & hoc uelim obserues,
metri mensuram tempus esse, non tonum.
Puto autem metri mensuram, scansionem,
ea est in temporibus, ut

Amanti' ir' amoris integrati' est
QVID QVISQVE TONO-
rum possit.

Acutus, est syllabæ eleuatio, dôminus,
Philippus.

Grauis est cõmunis dictionis tenor, eage
uidelicet syllabæ, quæ nec acuto, nec cir-
cunflexo pronunciant' tracta, dôminus.

Circunflexus, etiamsi eleuare syllabam
uideatur, tamen proprie non eleuat, sed tar-
dat. Ideoq; arcu, quasi mollioris pronun-
ciationis notula scribitur. Discant ergo pue-
ri, quatenus fieri potest, aliquod pronun-
ciando discrimen, θεός θεῶν, εἶς, ἴσ, καλὸς καλός

VSVS TONORVM.

Quæsitus, qui dictionis tenor ^{accensu} est aut acuto
responde, aut circunflexo efferendam. Sunt

*No. scri-
bitur in
vni tonum et si
vni qui dicitur
et dicitur in
scripturæ si supra
vni quoniam
vni pronun-
ciatio*

DE TONIS

enim hi principales duo toni, & qui syllabis inscribuntur.

Acutus loca possidet, ultimam, penultimam, antepenultimam, *θεός, ἀειγεῖνος, παράκλητος*

Circumflexus locis est, ultima, *θεός, πενultima, ὄμμα.*

Grauis omnibus syllabis est, quæ nullo alio tono acuto aut circumflexo insigniuntur: nec scribit unquæ sua uice, ut in dōminus, minus graues sunt, nullis insignita tonis.

Deinde uero cum in postremis syllabis aliquando scribitur, ut *θεός ἡμῶν*, non est genuinus, sed asciticus syllabæ, id quod post hac commonebimus.

R E G V L A.

Nulla nec Latinis, nec Græcis, distio duobus principalibus est insignita tonis è sui natura, nisi sicubi encliticæ particulae tonus in finē superioris uocis inflectitur, id quod citra uocis eius naturam fit, ut

Dōminus

Dōminúsq;

Octauianus

Octauianúsq;

Loca
tonoy

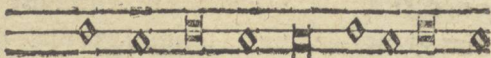
for
v pa
o pi
qui
no
mva
for
ly
H

DE TONIS

τῆλέμαχ^ο
σῶμα

τῆλέμαχός τε
σῶμά τε.

Hoc loco admonēdi sunt pueri, ut & Latina & Græca aptius legant, ne naturalem dictionis tonum omnino negligant, si quādo duo in dictionē incidūt toni. Alter proprius ac natiuus. Alter accessorius δ' ἔγμισιν. Sed ita pronuncient, ut & suauiori sono natiuum, & tractu suo accessoriiū dignentur, ut

Dó mi nus ϕ τῆ λέ μα χός τε

REGVLÆ SPECIALES DE TONIS.

Ex syllabis aliæ sunt longæ, aliæ breues, id quod supra admonui. Iam & dictionum aliæ sunt monosyllabæ, aliæ disyllabæ, aliæ πολυσύλλαβοι.

DE MONOSYLLABIS.

⌈ Breuis, & acuitur, ut
⌊ σός, μέ.

Omnis monosyllaba aut est

DE TONIS

Positione, & acuitur, ut
ἄλσ, φύξ.

Vocali seu diphthōgo
non contracta, & acuit,

Longa ut χεῶν, φήν, χεῖρ.

Vocali seu diphthōgo
contracta, & inflectit,
ut νοῦς ἀ νόσ, φῶς ἀ φάος.

Item μῦς &c.

Sat fuerit hæc de monosyllabis præcepisse. Ceteræ te inhortor, ne frigide monosyllaba tractes, quæ uel differentiarum, uel ἐγκλίσεων causa uariantur, ὦ ὦ ἦ ἦ ἦ ἦ ἦ.

Articuli per sese patebunt. Item præpositiones &c.

REGVLA SECVNDV

Monosyllabæ acutæ, obliquus disyllabus posteriorem acuit, ut φήν, φερίος, λίψ λιβός, θήρ θηρός &c.

DE DISYLLABIS AC PO

Isyllabis coniunctim.

Ab ultimæ syllabæ tempore Græci toni iudiciū est, sicut à penultimæ tempore Latinus uestigat tonum. Proinde semper inspi-

cles ultimam, quæ acuta erit, si finiet

εύς, ut βασιλεύς

ώ, nominum, ut Γεωφώ

ίς patronymicorum, ut νεποείς

άς, patronymicorum, ut ἰλιάς

κός, adiectiuorum, ut κακός.

ίος, uerbalium adiectiuorum simpliciū, ut χειρός

μός, uerbalium substant. simpliciū, ut λογισμός

τής, uerbalium substant. simp. ut πικτής.

ής, uerbalium substantiuorum, ut σωτήρ

ή, uerbalium substantiuorum, ut γραφή.

Adde his pleraque in ις quinta declinationis, ut ἀκείς, locusta.

Item in ρ & λ & ης adiectiuorum declinationis primæ cōtractorum. A deoq; familiaris tonus est acutus ultimis nominum deriuatorum, ut θεός à θεάω, cōtemplor. atq; hæc usu deprehendes, regulis complecti nemo sanè poterit.

REGVLA SECV NDA.

Recti in ϑ acutus manet & in accusatiuis & uocatiuis omnibus. Sic fœmininam, sic neutram terminationem arbitrare

λευκός   λευκόν

λευκή   λευκήν

DE TONIS

REGVLA TERTIA

Quorum nominatiui acuti sunt, eorum ultimas in oibus gtis ac datiuis inflectes

λευκός λευκοῦ

θεός θεοῦ. Ita fit & in oibus uer-

balibus in της, ut πριητής, ποιητής. Aliarū terminationum obliquos declinando disces.

DE POLYSYLLABIS seorsim,

REGVLA PRIMA.

In polysyllaba, cuius ultima est longa, (modo non cadat in priorem regulam, ut ἀληθής) penultima acuitur, ὠμωγής, ἀειδοτέλης, φιλοσοφία, θεολογία, ἐλεμή.

Tolle deriuata & differentias, γενετή, ἐλαών.

REGVLA SECYVDA.

In polysyllaba cuius ultima est breuis, penultima longa, acuitur antepenultima, ut ἀνθρωπος, πᾶσις, ἀσκήσις, ἐλέκσον.

Deme contractiones, ut ποιούμεν.

Ergo est alia toni Græci, alia Latini ratio. Iudicium Latini est ἐpenultima, sic em̄ illorum Grammatici: Penultima longa, accentus est in eadem.

DE TONIS

Quare dices Latine paraclétus, diócesis.
Græce pará cletus, diócesis. Quid .n. refert
Græce dicas an Latine, modo non male?

REGVLA TERTIA

At si omnes breues sunt in polysyllaba,
acutusest in antepenul. ἔλεγε, ἔλεγε.

DE DISYLLABIS seorsim,

REGVLA PRIMA.

Vtraq; breui, acutus est in priori, λόγος,
τύπος, ὄνος. Nota deriuata, θεός, σοφός.

REGVLA SECV NDA.

Vtraq; longa prior acuit, ἄρρη, τύπῳ,
κνυς. Tolle regulæ superioris exépla, λευκοῦ.

REGVLA TERTIA.

Prior positu longa, breui sequente, acui-
tur, ἄρρη, ὄκνη, μάντισ, μάρτυς. Deriuato-
rum cohors tollatur, χριστός.

REGVLA QVARTA.

Prior breuis longa sequente, acuitur, λέ-
γος, τύπος, ἄβαξ. Nota differentia, ut θεά,
θεά. Item deriuata, ut χιτών. Quo te lo-
co rursus admoneo regulæ supra positæ de
obliquis, θεός, θεοῦ, θεῶ. θεά, θεᾶς, θεᾶ.

DE GRAVI SEV SYLLA

bico Tono.

DE TONIS

Gravis tonus, est communis pronuncia-
tionis tenor, his syllabis, quæ nec sunt acu-
tæ, nec inflexæ. philosophia sola i acuitur,
reliquæ syllabæ graues sunt. Deforme fue-
rit fortasse tot apices singulis syllabis inscri-
bere, præsertim nihil præter communẽ pro-
nunciandi modum designantes. Ideo suã
fungens uicem, nunq̃ scribitur.

Aliquando uero in solis ultimis pro acu-
to scribitur consequentiæ causa in legẽdo,
& quasi coherentiæ. Quis enim non audi-
at libentius, πατήρ ἡμῶν, ᾗ πατήρ ἡμῶν, as-
peritate acuti, quasi segregatam uim senten-
tiæ ac mutilam. Sic μοῦσκήν ἕρως διδάσκει,
pro, ἕρως διδάσκει μοῦσκήν.

Sed de graui disputatibus, occurrūt par-
ticulæ quædã differentiæ causa grauẽ acuto
nō mutant, nec è contra, ut τίς, quidã, &
τίς quis è inter quæ duo facile internoscet,
cũ aliis adhærent distiõibus: Nam τίς qui-
dã encliticon est, τίς quis è nō est encliticõ.

Obiter de enclitomenis hic nota.

NOMEN inflectit supra se tonum, ἦκϷ

εἰ τινοῦ,

B

DE TONIS

ARTICVLVS pro τις usurpatus, Δέ-
δωκά τω, δέδωκά τι.

VERBA, φιλόσοφος εἰμι. ἐγὼ φημι.

PRONOMINA monosyllaba, δέδωκά σ
μι, δίδωμί σοι ἀργύριον, καὶ σφίσι.

ADVERBIA πρὸς τὴν, πῶς, & enclitica hæc,
ab interrogatiuis, ποτέ, πῶς, distingues.

CONIUNCTIONES κέ, γε, τε, πρὸς, ἢ, τε τῆλε
μαχός τε, σῶμά τε. non autem τῆλεμάχου-
τε, sed τῆλεμάχου τε, unico tono. Neq; ἐπι-
mos est, acuta penult. in ultimam aliū acu-
tum constituere. Pleriq; Grammaticorum
longo examine isthæc per spondaias, tro-
chæicas, iambicas, dactylicas dictiones uesti-
gant, nos ea aliis locis agemus.

DE CIRCVNFLEXO
REGVLA PRIMA.

Nunq̄ est in syllaba breui circunflexio.

REGVLA SECV NDA.

Nunq̄ est in syllaba positione longa cir-
cunflexio, ni eam contractio excuset.

Alicubi & I quidæ in causa sunt, cur in po-
sitione longam incidat circunflexus. Nam
ut circunflexus mollis natura tonus est, ita
molles

DE TONIS

molles literæ liquidæ, ut *χαῖμμα, μάλλον.*

REGVLA TERTIA

Vltima si qua inflectitur, certiore regula
q̄ sit quæ declinando coniugandoq̄ sese
offeret, describi non potest.

θεός θεοῦ ποιέω ποιῶ

Istæ & de polysyllabon circumflexione
quæ est in penultimis, ageτ, βοῶμεν, ποιῶμεν.

Necq̄ certius quidq̄ de circumflexo do-
ceo, q̄ quod aliquoties iam admonui, esse
circumflexum familiarē cōtractis, ἠσοῦς.

REGVLA QVARTA.

Penultima, in disyllaba priore natura
longa, posteriore breui, circūflectitur, ut *χεῖ-
μα, χεῖσις.* Atq̄ hac regula mihi de disylla-
bis tm̄ agitur, aũdet, eĩtur.

QVAE COMMVNES HAS

ce regulas προσωδων turbent.

Adnotabo capita, in quæ referes, sicubi
variant toni à regulis iis quas p̄scripsimus.

I. ἰδίωμα, Linguæ proprietas.

Atticus regulam de acuenda penult. si ul-
tima sit longa, nō seruat in noĩm quorundā
flexu, ut *μενέλεως, χεῖσις, ἐσμόλεως, πνεσίως*

DE TONIS

Φόπειον cōmune, iuxta regulam supra,
 Φοπειὸν atticum est. Quanq̄ hoc proprie a
 nalogicon est, è denominatiui formula, ἤ η,
 acuti, in α circumflexum. Nec em̄ facile trās
 fertur tonus qui in ultima dictione fuit. Est
 .π. Φοπή, hinc non translato tono, sed infle
 xo, propter sequentem breuem, Ἰοπειὸν.

Καλῶς, σοφῶς, cōmuniter aduerbia sunt,
 ut infra diceſ, ἀκαλῶν σοφῶν. Nam agtis ad
 uerbia hoc modo formant̄, quare & iidem
 toni manent. Dores κάλως, σόφως faciūt.

Φιλόσοφος commune, Doricum φιλοσό
 φος. Si lubet huc pro uarietate dialection,
 collige literarum passiones, quibus mutatis
 iape prolochia mutantur. ἀχιχίως cōmu
 niter, ἀχιχῖον Ionice. μόνον μούνον.

Quæ fines deriuata acunt, composita
 tonum transferunt, ut

σοφός	φιλόσοφος
ερωτός	ἄμεροτον
λογισμός	συλλόγιστον
λεκτός	διαλεκτον
σκοπός	ἐπισκοπτον
ευνατός	εὐγνώστως.

Memineris
 quales

DE TONIS

quæso huius capituli accurate, nullo enim prorsum alio modo crebrius toni transferentur.

Variat item compositio tonum, cum uerba dissyllaba breuè nomini cõponit, ut

τόκος ὁ partus, ἀ τίκτω, θεότοκος ὁ

πολυτόκος ὁ ἀ πλέκω. Homerus πολυτόκος ὁ νόος dixit, id est, uaser animus.

λόγος ὁ θεόλογος ὁ. Atque id de breuibus. Longorum alia est ratio.

Atque in talibus si sit tonus in penultimis actiue significant, passiuè cum est in antepenultimis, ut θεότοκος ὁ, id est, genitus a Deo. θεοτόκος ὁ, id est, pariens Deum.

III. ABSCESSIO.

Ἀπκοπή, Tonum integræ dictiõis nõ mutat, manetque recisæ dictiõis syllabæ is tonus qui fuit integræ, etiã tẽporè repugnãte legè. ἀκούειν pro ἀκούειν, Ionicum infinitiuũ est & Homero perque frequẽs, abscisim ἀκούειν dicit. An nõ hæc syllabæ lex huic repugnat tonos sed huic apocopes regulæ seruiet.

Idem fit in his quæ paragogis proferuntur, ut καλοῖς καλοῖσι, ἀνθρώποις ἀνθρώποισι.

III. TRANSPOSITIO.

DE TONIS

Etiam ἀναστροφῇ præpositionum tonos traducit, σοφίας κείη, quum pro regula dicas κείη σοφίας.

V. Differentia

Demum obseruet puer differentias, quarum saepe supra memini, *ἴα, ἰά*.

Item, ut quidam nominum uerborumque casus flexendo à superioribus regulis aberrant. Hoc enim ueluti auctarium prosodiarum libuit adiungere, ut

δι νοῖμ 3. decl.	Breuiũ tonis	ἀγθοῶ πα
αι νοῖμ 2. infle.	centent, etiã si	μουῖαι
αι uerborumque pass.	lõga sint tpa.	ἴυπιομαι

Item, q̄ qui in fine tonus est, declinando in eadem syllaba manet, *παλλάς παλλά-
λῳ, ἐσεβῆς ἐσεβέῳ, ἰδῶς ἰδῶρος*. Quod idem fit & in diminutiuis quibusdam, uidelicet ab iis deriuaris, quorum ultimæ acuntur, ut *θῆρ, θηρί, θηρίον*.

Item declinationis uarietate, uariari tonum, *θαλῆσ primæ, θαλῆς quintæ*.

Item Modo, tonum mutari, ut *εἶπε Indiciuum est, εἶπε imperatiuum*. Collige huc similia, mihi sat uidebat̄ capita, obseruandiq̄

DE SPIRITIBVS

diq̄ rationem indicare.

DE SPIRITIBVS

Multo negotio Chæroboscus tractauit spiritus. Tu paucis accipe quæ ad rem commodumue attinent.

REGVLA PRIMA

Spiritibus utimur in solis earum dictio-
nū initiis quæ uocalia sunt, ἔρως, ὄλος.
o semper aspiratur.

REGVLA SECVNDA.

Ex consonantibus sola ρ, initio dictiois
aspiratur, ut ῥώμη. In medio si duo sunt ρ, al-
terum tenui, alterum aspiratione signabis,
ut ἐπίρρημα.

Alii syllabæ accidentibus passiōes quo-
que annumerant lectionis adminicula, quæ
ad puncta proprie pertinent. Sunt autem

Ἀπόστροφος, Auerſio, q̄ supra extremū dicti-
ōis in fine ponit, estq̄ signum elisæ uocalis,
ut κύε' ἐλέησον, pro κύεε ἐλέησον.

In poematis sæpe initium dictiois occu-
pat, ut est Callimachi hoc: ὦ πόλλων οὐ πεν-
τὶ φαείνετ', ἀλλ' ὅ, τις ἐδ' λόγος. A pollo nō cui-
uis apparet, sed bono, pro ὁ ἀπόλλων.

DE SPIRITIBVS

Accidit autem hæc elisio ex uocalibus,
 α, ε, ι, & ο, ut ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε. &, καὶ νήεσ'
 ἠγήσατ' ἀχαιῶν.

Ex diphthongis autem, αι & οι, ut βούλο
 μ' ἐγώ. & ὦμ' ὡς ἀχθομαι, quanquam poste
 rius hoc rarius. Quo loco etiam illud no
 tandum, φ consonans, circa quam elisio
 fit, si fuerit tenuis, sequente uocali aspirata,
 etiam ipsa in aspiratam suam conuertitur,
 ut αὐθ' ὦν, pro, ἀντι' ὦν. ἐφ' ἡμῶν, pro, ἐφ' ἡ
 μῶν. Quod idem & in compositis seruat, ut
 ἰφαιροῦμαι, ex ἀπὸ & αἰροῦμαι, καθολ' & ex
 κατὰ & ὁλός.

*Ἐπιπέσει ἢ ὑποπέσει
 ἀπὸ τῆς ἀσπ. καὶ τῆς
 ἀσπ. καὶ τῆς ἀσπ. καὶ
 τῆς ἀσπ. καὶ τῆς ἀσπ.*

χφέν, Subunio,) syllabarum contra
 Hendarum nota, ut qui) cunq̄.

Υποδιαστολή, Subdistinctio, hæc sub ex
 tremâ dictione ponitur, dictionem alteram
 ab altera diducens, ut μὴδ' ἐν, ἀγῶν. Vfus
 passionum sæpe ad discernendas homony
 mas uoces confert, ut ὄ, πι ab ὄσ πς, & ὄπι
 quoniam, & cætera.

Hæc de prosodia. Vestrum erit & ope
 ram meam boni facere ac æqui: & frequen
 ter, ne frustratus uidear studio meo, regu
 lis ad

DE ARTICVLO.

lis adsciscere, usu linguæ, acervos exemplorum.

ETYMOLOGIA.

EΤΥΜΟΛΟΓΙΑ, Etymi dictio est. Etymū proprietas dictionis. Dictionum alia sunt Articulus, Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Aduerbiū, Cōiunctio, Præpositio.

ARTICVLVS.

Aρθρον Græci ab ἀρτάω deriuant, auctore Manuele Moscopulo, q̄ hoc orationis membra cohæreant, nominum casus ac genera internoscantur. Minuta sermonis particula, sed quam si tollas, nihil aptum, nihil integrum, nihil sonabis decens. Vt enim articulis uegetamus corporis molem, ita articulis orationis partes discriminatas compingimus. Ignorat articulum omnino Latinus sermo, quare Latinis uocibus reddi aut exponi nequit. Nam q̄ Grammatici nominum declinandorum casibus addiderunt, hic, hac, hoc, docendi gratia fecere, non q̄ sermo Latinus hos haberet articulos. Germanicus sermo habet

*Significat apte
aliquid cōponere*

DE ARTICULO.

articulum, nec Græci articuli uim exacte cognoueris, nisi ex Germanico idioma- te. De qua re plura differemus in Constru- ctionibus, ubi de articulo copiosius agemus: q̄ uix à quoquam uideam hanc sermonis partem digne tractatam.

Accidunt articulo Genera, Masculinū, Fœmininum, Neutrum.

Numeri tres, Singularis, Dualis, Plu- ralis. Vincit enim Latinum sermonē Du- ali numero Græca copia.

Casus quatuor, Ntūs, Grūs, Dtūs, Accu- satius. Nam uocatiui nullus est articulus, sed eius uice utimur aduerbio uocandi ὦ. Ablatiuo Græcia in uniuersum caret.

Accidit & Figura. Sunt enim simplices articuli, ὄν ἔ. ὄς ἦ ὄ.

Compositi ὄσ, qđ̄ habet uim demōstra- tiui pronois iste, ὄσ πῆ ἦ πῆ ὄπῆ, qui quæ qđ̄, idem ualet quod simplex ὄσ ἦ ὄ. ὄστς, qui- cunq̄. Quanquam & saepe pro simplici usur- petur.

DECLINATIONEM OCV- lis hac tabula subieciimus.

Handwritten marginal notes in Latin and Greek script, including phrases like 'Cum uero uerbum' and 'ὄσ πῆ ἦ πῆ ὄπῆ'.

DE ARTICULO

eo q̄ ad nominum formam non admodū quadret. Sicut nec uocabulum quis, apud Latinos.

Τίς cū acuto uox est interrogandi, quis? & declinatur in hunc modum, seruans acutum in priore syllaba.

Sing.	Nominat.	τίς
	Genit.	τίου
	Datiuo	τίι
	Accusa.	τία
Dual.	Nominat.	τίε
	Genit.	τίοιυ
	Dat.	τίοιυ
	Accusat.	τίε
Plur.	Nominat.	τίεϛ
	Genit.	τίων
	Dat.	τίσι
	Accusat.	τίας

Τίς cum graui, postpositiua particula, significat quidam. Seruatq̄ declinando tonū grauem in fine. Cæterum forma flectendi eadem est quæ fuit supra.

Sing.	Nominat.	τίς
	Genit.	τινός

Dati

DE ARTICVLO

	Dat.	τινὶ
	Accusat.	τινὰ
Dual	Nominat.	τινὲ
	Gen.	τινοῖν
	Dat.	τινοῖν
	Accusat.	τινέ
Plur.	Nominat.	τινέσ
	Gen.	τινῶν
	Dat.	τισὶ
	Accusat.	τινάσ.

Atq; hæ quidem sunt Masculinæ & Fœmininæ formæ. Eodem plane declinabis modo neutra τὶ, & τὶ.

Iam vide ut articulus compositus ὅσπερ flecti debeat.

ὅσπερ

ὅσπερ

ὅσπερ

ὅσπερ &c, declinata utraq; compositionis parte.

DE NOMI

N E

DE NOMINE

Nomen, Graeci ὄνομα uocant, dictio est quæ casu flectit. Nominum aliud est adiectiuum, aliud substantiuum.

Adiectiuum, quod tribus generibus uariat. Substantiuum, quod uno aut ad summum duobus. Curæ sit pueris adiectiuorum terminationes nouisse, quare formulas subiicio.

Ας, πᾶς Et sic mouent aorista participia in ας, nec aliud nomen ullum.

πᾶς

πᾶσιν

μέλας

μέλαινα

μέλαινα

μέγας

μεγάλη

μέγα

Fœmi terminatio mutuatitia est.

Ης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής

ἡ ἀληθής

Εἰς, χεῖρεις

χεῖρεια

χάειρι

Ις, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις

ἡ φιλόπατρις

Nec sunt huiusmodi alia, præter composita.

Υς ἡδύς

ἡδύα

ἡδύ

πλούς

πλούα, mutuatitium,

πλού

Composita υς, ὁ καὶ ἡ ἀδύκρως, ἡ ἀδύκρως.

ὁσ πύ.

DE NOMINE

Os purum, aut ϑ finientia, foeminina *viso in v. c. 170*
 per α faciunt. Quanq̄ per crebram mutati *an in d. folio 84*

Τον onem α in η, etiam per η efferant. Sicut & η *ανδρ*
τα finientia Dorientes per α efferunt,

δικαιϑ δίκαια δίκαιον
 καθαρός καθαρά καθαρόν.

Reliqua in ϑ, foeminina regulariter per
 η efferunt.

σοφός σοφή σοφόν

Composita in ος generis cōis sunt, ut

ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ἡ φιλόσοφος

Ex ϑ nascitur & ες terminatio quorum
 dam adiectiuorum, ut

χρυσός pro χρυσέος ἀπλοῖς π ἀπλό

χρυσᾶ *εὐαγγελῶν* ἀπλῆ (ϑ

χρυσῶν *χρυσῆ* ἀπλοῦν

Huius formæ sunt quæ fines circumfle-
 unt.

Composita, ὁ καὶ ἡ πλύσις

ἡ πλύσις

Ως, ὁ καὶ ἡ ἕνεως

ἡ ἕνεως

Ην, ὁ καὶ ἡ τέρεν

ἡ τέρεν

Atticorū terminatio

est, ut infra in declina

tionibus est cernere.

ἡν δὲ πρὸς τὴν ἀπλοῖαν ἡ ἀπλό
ἡν δὲ πρὸς τὴν ἀπλοῦν ἡ ἀπλό

DE NOMINE

Ων. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων
ὁ εὐδαίμων

Αρ. ὁ ἢ ὁ μάκαρ.

Si qua adiectiua inciderint, ad has formas exigat puer & moueat, & genera e generibus deriuet.

Accidunt nomini, Species, Genera, Casus, Declinatio, Figura,

SPECIES, εἶδη.

Πατρωνυμικόν, gentile nomen est, ut ἄτριδος ἀτρεμήμενον, Atrides Agamemnon, id est Atrai filius. Sæpe & pro possessiuo Græcus usurpat, quemadmodum & noster Poëta dixit, Pelias hasta.

Terminationes Masculinæ, ὄης, ὠν, ὄν

⊙. Fœmininæ, ας, ις, νη, ut πριαμίδης, πριάμειον, ὑφράδι. ⊙. ἰλιάς, πριαμῖς, ἀδρασίη.

Formandi rationem usu deprehēdes, & Grammaticoꝝ Latinoꝝ quidā tradidere.

COMPARATIVVM.

Adiectiua in ⊙, regulariter faciunt comparatiuos σ abiecta, & τος ad positiuū ad dita, λευκός λευκότερος. In his quæ penultima positiui hnt longā, ο, μικρόν seruat. Quæ uero

Patronomi
ca habent
nomē a
familis

Non oia sunt
patronymia
ut cum respiciunt
in aliquo dno
ut venditor
in illis q̄ patris
nomine sunt
ut respiciunt
in aliquo dno
ut venditor

ὄν
ια
ντ

DE NOMINE:

uero breuem, ο, μικρόν mutant in ω, μέγα, u
σοφός σοφώτερος. ἑνδοξος ἑνδοξότερος.

A. diestiuia in ης, faciunt comparatiuum //
ης in θ mutato, & addita uoce τός, ut
ἀληθής ἀληθέσθρος.

Sic & quæ eis finiunt, εσθρος faciūt com //
paratiuos, χεῖρς χεῖεσθρος

In ςσ, τός addunt, ut θίνους θίνουστρος. ///

Quæ ων finiunt, mutant ω, in ο, & compa //
ratiuum in εσθρος finiunt, ut σῶφρων σῶφρονέ //
σθρος.

Quæ us, finiunt, σ, abiciunt, addita τε- //
ρος, ut βραχύτερος. Sed in us plerāq; faciunt //
comparatiuos in ων, ut

ἡδὺς ἡδύων.

ταχὺς ταχύων. Sic &

μέγας μείζων. Estq; hæc anomala termi //
natio comparatiuorum.

SVPERLATIIVM.

Comparatiui terminationem τερός, mu //
ta in τός, facturus regulare superlatiuum,

	λευκότερος	λευκότερος.
ut	ἀληθέσθρος	ἀληθέστατος.
	χεῖεσθρος	χεῖεστατος.

C

DE NOMINE.

βιγούσθησθαι βιγούσατο
 σωφονέσθρος σωφονέσατο
 βραχύσθρος βραχύσατο.

Quorū uero comparatiui uerbi finiunt, istos
 erit superlatiuorum enclisis, ut

ἰσθίων ἰσθίως,
 μέζων μέγισθον

Subiūcio cōparatiuorū ac superlatiuorū
 paradigmata, ad quæ exiget puer adiectiua
 quæ cūq; inciderint, & inde cognoscat quæ
 adiectiuorum terminaciones comparatio-
 nem admittant.

COMPARATIONES ANA-
 logica seu regulares.

ος	σοφός	σοφώσθρος	σοφώσατο
	σοφή	σοφώσθρα	σοφώσατη
	σοφόν	σοφώσθρον	σοφώσατον.
ης	ἀληθής	ἀληθέσθρος	ἀληθέσατο
	ἡ ἀληθής	ἀληθέσθρα	ἀληθέσατη
	τὸ ἀληθές	ἀληθέσθρον	ἀληθέσατον.
ων	ὁσώφων	σώφονέσθρος	σώφονέσατος
	ἡσώφων	σώφονέσθρα	σώφονέσατη
	τὸσώφον	σώφονέσθρον	σώφονέσατον.
εις	ὁ χειεῖς	χειέσθρος	χειέσατο
			ἡ χειεῖς

DE NOMINE.

ἡ χείρα χείρα χείρα
 ὁ χείρι χείρι χείρι

COMPARATIONES

anomalæ.

ΥΣ ὁ ἡλιῶ	ἡλιῶν	ἡλιῶτος	Dulcis
ἡ ἡλιῶ	ἡλιῶν	ἡλιῶσι	
ὁ ἡλιῶ	ἡλιῶν	ἡλιῶτον	
πολιῶ	πολιῶν	πολιῶτος	Multus
πολιῶ	πολιῶν	πολιῶσι	
πολιῶ	πολιῶν	πολιῶτον	
ὁ μέγας	μεγίστων	μέγιστος	Magnus
ἡ μεγάλη	μεγίστων	μέγιστη	
ὁ μέγα	μεγίστων	μέγιστον	
ὁ καλὸς	καλλίων	καλλιστος	Bonus
ἡ καλή	καλλίων	καλλιστη	
ὁ καλόν	καλλίων	καλλιστον	

Varios autem comparatiuos & superlatiuos καλὸς seu ἀπεθὸς recipit,

καλλίων κάλλιστος
 βελτίων ^{ἀριστερότερον} βέλτιστος
 ἀμείνων sine superlatiuo
 κρείττων κράτιστος
 ἀρείων ^{ἀριστερότερον} ἀείστος
 λωπίων ^{ἀριστερότερον} λωπίστος.

DE NOMINE:

ὁ κακός	κακίων	κάκιστος	Malus
ἡ κακή	κακίων	κακίστη	
τὸ κακόν	κάκιον	κάκιστον.	

Recipit & κακός ^{in plur} uarios comparatiuos,

χειρών & χειρίων, χείριστος

Et μικρός ἐλάττω ἐλάχιστος Paruus

ἥσσων sine superlatiuo.

^{μικίων} μείων sine superlatiuo

ὁ αἰσχρός αἰχίων αἰχιστος Turpis

ἡ αἰσχρά αἰχίων αἰχίστη

τὸ αἰσχρόν αἰχίον αἰχίστον

ὁ ἐχθρός ἐχθίων ἐχθιστος Inimicus

ἡ ἐχθρά ἐχθίων ἐχθίστη

τὸ ἐχθρόν ἐχθίον ἐχθίστον.

ἐχθρά
quando habet
terminum in genit
uina significat
terminus qd apud
de habet terminum
in genit
in si illa dicitur
in si illa dicitur
in si illa dicitur

Inuenias apud poetas nonnunq̄ & alios comparatiuos, ut ἐράσων, ἰγνιόρ, ἀβραδύς, θάσων, celerior, ἀταχύς, & πάσων, κράσιος, ἀπαχύς, & similes, quos tu meritis Lector obseruare. Nam in regulam grammaticam omnia cogi nequeunt.

DE NOMINATIVVM,

κος, ut μουσικός. significat ἀνθρώπος, ut οὐράνιος.
 αἰθέριος, ut λιθώδης, lapideus.

DE NOMINE.

εῶ, quæ possessiuorum proprie signifi-
cationem habent, ut ἡρακλεῶ.

DIMINUTIVVM.

Diminutiue masculinæ terminatiōes sunt

ων, ut μωρίων, morio

αξ, ut λιθαξ, lapillus.

ισκῶ, ut ἀνθρώπισκῶ ^{ἡ οὐκ ἔστι} homuncio.

λος, ut ναυτίλος nauta.

Fœmininæ, ις, ut θοραπείς.

σκη, ut παιδίσκη ancilla.

Neutorum, νιον, ut ὄψωνιον cœnula.

κιον, ut μεράκιον, adulescentulus. *μιγά κίλιων ἢ πολλοῦ γαν*

λιον, ut εἰδύλλιον, imaguncula. *ἢ ἀδελφικόν*

κιον, ut ζούκιον, bestiola.

λον, ut κρεάλον, caruncula.

De uerbalib. uide in fine regulariū uerboge

GENERA

Masculinum ἀρσενικόν, ὁ.

Fœmininum θηλυκόν, ἡ

Neutrum οὐδέτερον, ὄ.

Commune κοινόν, ὁ καὶ ἡ.

Promiscuum ἐπίκοινόν

Et apud Græcos nihil de generibus præ

cipit, quæ declinatiōibus cognoscant. Quod

Apud Græcos sunt simplices Declinationes
 Equiflectibiles et Imperarij flexibiles: sunt
 autē illa nomina equiflectibilia quæ ut sunt
 sunt in genitiuo quæ ut substantia quæ ut
 nominibus quæ imperantibus: Imperiflectibilia
 sunt illa quæ respectum in
 genitiuo
 substantia plur
 in genitiuo
 in Nominibus
 nominibus

DE NOMINE.

Si quis omnino & generis regulas possulet,
 sequat formas Latinas. In α, fœmin. sunt,
 præter uerbalia. In η, fœmi. & sic de reliquis

CASVS	ἡ ὄνομα	Nominatiuus	ὀνομαστικὴ
		Genitiuus	γενικὴ.
		Datiuus	δοτικὴ.
		Accusatiuus	ἑπιπατικὴ.
		Vocatiuus	κλητικὴ.

DECLINATIO.

Quinq; sunt ordines Græcæ declinatio
 nis, quos simplices uocamus: & ex quinta
 nascuntur quidam ordines flectendi nomi
 na, quæ Contracta uocant. Nam cū in qui
 busdam nominibus quintæ declinatiōis cō
 tinuæ uocales faciant κακοφωνίαν, solent eæ
 uocales mutari, concerpi & collidi, ne hiul
 ca sit pronunciatio. Inde nomina quædam
 contracta uocant, seruantia quidem natū
 ram declinationis quintæ, sed alicubi mu
 tantia nonnihil propter suauiozem pronū
 ciationem. Qua de re infra plura.

Porro quia simplicē casuū formationē e
 tiam lingue pprietas interdū uariat, de hac
 quoq; repetenda qdam longius uident, an
 teq; ad

DE NOMINE.

teq̄ ad ipsas declinationes ueniamus.

DE DIALECTIS.

Lata fuit regio quæ Græciæ nomine quondam censa est. Itaq; & omnis generis disciplinarum plurimos scriptores habuit. Fuit ergo & multiplex loquendi ratio aliis partibus. Ea loquēdi proprietates ἀλέκροσ̄ a Quintiliano nuncupatur. Discrepant Dialecti cum grammaticis inflexionibus transitu literarum, uarietate tonorum, tum filo orationis, quod genuinum cuique Græciæ parti haud raro deprehendet, qui sit acri iudicio. Quis enim Syram orationem ab Attica non internoseat, etiamsi Atticis cœperit uti Syria figuris? Sed de hoc alio loco agetur, hic grammaticos uariatarum διαλέκτων modos obserua.

I Attica, cuius usus in regione Attica fuit, ea est elegantissima, ut θαλαττα pro θαλασσα. Hac sunt usi qui Athenis florere, Demosthenes, Aristophanes & ceteri.

II Ionica proxima Attididi, ut pro ὄρεσσι, ὄρεσσι. Hac Homerus maxime usus est.

III Aëolica, Ionibus proxima, ut pro λαβῆν, λαβῆν.

C iiii

*Tonica hinc
e omni fuit
Sua ut fuit
Hærodoti ὄρεσσι
αυαυηθη ὄρεσσι
σιου*

DE NOMINE.

111

Dorica, Sicula est, Italiae proxima, The-
 crito familiaris, η in α mutat, Φήμη, Φάμα,
 id quod & Latini solemus cum Graeca usur-
 pamus, quippe Doribus uicini.

Qui sermo communis omnibus est, lin-
 gua cōmunis dicitur, p̄rinde ut apud nos
 est aliqua ratio loquendi communis, Sue-
 uis, Boiis, Vbiis, singulis tamen sui sunt idi-
 otismi.

DECLINATIO PRIMA SIM-
 plex & æquisyllaba (hoc est, in qua ob-

liqui non superant numero syl-
 labarū nominatiui,) est

Masculinorū in α & η, ut αἰνέας, χεύσος.
 & Cōmuniū in τῆς, ut ὄψις ἡ ληϊστής, πῆδος.

FORMVLA declinationis.

	ης	η	ων	α
Sing.	ας	α	αυ	α
Dual.	α	ων		
Plur.	αι	ων	ας	αι

PARADIGMATA
 regularia & simplicissima

ΑΣ.

S. οἰνέας

*Declinatio in eadem declinatione ab equis
 1105 in
 Nomini in eadem declinatione
 ab equis*

οὐκ ἐστὶν ἀριθμὸς ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν

DE NOMINE feminini generis :-

S. ὁ αἰνεῖας
 τῷ αἰνείου
 τοῦ αἰνεῖα
 τῶν αἰνεῖων
 τῶν αἰνεῖων

D. τῷ αἰνεῖα
 τῶν αἰνεῖων

P. οἱ αἰνεῖαι

ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν

τῶν αἰνεῖων
 τοῦ αἰνεῖα
 τῶν αἰνεῖων
 τῶν αἰνεῖων
 ΗΣ

Dualium ubiq; tantum
 duæ sunt voces, prima
 complectitur nomina
 titium, accusatiuum &
 uocatiuum, secunda ge
 nitium ac datiuum.

ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν
 ἰσοδυναμίας ἀριθμῶν

S. ὁ χεύσας
 τοῦ χεύσα
 τοῦ χεύσα
 τῶν χεύσων
 τῶν χεύσων

D. τῷ χεύσῃ
 τῶν χεύσων

P. οἱ χεύσαι
 τῶν χεύσων
 τοῦ χεύσας
 τοῦ χεύσας

DE NOMINE

ὦ χεύσσε

ΤΗΣ.

S. ὁ καὶ ἡ ληστῆς^{ῶν}
 τοῦ καὶ τοῦ ληστοῦ
 τῆ καὶ τῆ ληστῆ
 τῶν καὶ τῶν ληστῶν
 ὦ ληστῆ

D. τῶ καὶ τῶ ληστῶ
 τοῖν καὶ τοῖν ληστῶν

P. οἱ καὶ αἱ λησταί
 τῶν ληστῶν
 ῥῆσ καὶ τῶσ ληστῶσ
 ὄσ καὶ τᾶσ ληστᾶσ
 ὦ λησταί.

Nomina in Hb.
 αὐτῶν αὐτῶν
 τῶν τῶν
 τῶν τῶν
 τῶν τῶν
 τῶν τῶν
 τῶν τῶν
 τῶν τῶν

Inter hæc tria paradigmata planè conuenit, nisi quæ aliàs α, alias η est in singularibus nominatiuis, datiuis, accusatiuis ac uocatiuis.

EXAMEN CASVVM.

Nominatiuus regulariter ας aut ης finit. Atqui cū passim in Græco sermōe iam ex α fiat η, iam ex η fiat α, poteris ἀνεΐασ Ionice esse ferre ἀνεΐης, & rursus ἀρχίσης mutari queat in ἀρχίσσας. Iam & ας & ης possunt Vocati

DE NOMINE

eo more in α mutari, ut sint pro $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\sigma$ & $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\sigma\eta\sigma$, $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$ & $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\sigma\alpha$, ut $\mu\eta\lambda\acute{\epsilon}\tau\alpha\ \lambda\epsilon\upsilon\sigma$.
 Unde ex $\pi\eta\kappa\tau\eta\varsigma$ nostri homines fecerunt poëta. Et cum hæc declinatio plane ad primã Latinam quadret, recte flectes Latine an ea, anchisa, sicut poëta. Qua de re quadam etiam sunt apud Priscianum.

Genitiuus regulariter ϵ finit. Iam cum ϵ naturaliter sit cognatum cum eo, ut $\pi\omicron\iota\epsilon\omicron\mu\upsilon$, $\pi\omicron\iota\omicron\upsilon\mu\upsilon$, pœna punio, incertoræ pro murorum apud Virgilium, è quibus uocibus deprehendi potest cognatio, eo & u, frequentissima mutatio est u in eo, & eo in u, passim in Græcis pèrinde atque in Latinis. Quare cū ϵ genitiuus sit, solui potest in eo per passionem literarum, ut $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\varsigma$ $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\omega$. *Tornica Inlet*

Rursum $\epsilon\omega$ naturaliter in $\alpha\omega$ mutari potest, ideo $\alpha\omega$ les genitiuum efferunt $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\omega$, & per syncopas $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\omega$ & $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$, id quod Doxiensium est. Et mira copia est nominũ in $\alpha\epsilon$ familiarissime finientiũ genitiuo α , præsertim contracta, ut $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}\sigma$ $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}$. Vides ergo has casuum variationes oriri ex cognitione literarum, quam diligenter obseruabis.

DE NOMINE.

Datiuus non uariat, nisi φ aliàs ex α fit η , & rursus α ex η .

Accusatiuus uariat item, φ ex $\alpha\upsilon$ nonnũ $\tilde{\eta}$ fit $\lambda\omega$, & ex $\lambda\omega$ nonnunq̄ fit $\alpha\upsilon$. Et aliquando $\lambda\omega$ Iones in $\epsilon\alpha$ mutant, $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\epsilon\alpha$, $\chi\rho\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\alpha$.

Vocatiuus non uariat, nisi φ Attici uocatiuum ferè faciunt ntõ similem. Et in $\eta\varsigma$ nomina propria uocatiuum per η efferunt, appellatiua per α , ut $\omega\tilde{\tau}$ $\chi\rho\acute{\upsilon}\sigma\eta$, $\omega\tilde{\tau}$ $\lambda\eta\varsigma\acute{\alpha}$.

Duales casus, item Nominatiuus pluralis nihil uariant.

Genitiuus pluralis regulariter $\omega\upsilon$ finit, & inflexum quidẽ. Solent em̄ genitiui plures primæ ac secũdæ declinationis circũflekti. Iam uero ex $\omega\upsilon$, $\alpha\upsilon$ fit Dorico more. Est enim ω cum α cognata, ut sit in $\alpha\acute{\nu}\eta\omega\upsilon$, $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\alpha\upsilon$, & æolica extensione α interposita $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\alpha\omega\upsilon$, & Ionica ϵ addita, $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\epsilon\omega\upsilon$, quæ uariationes fiunt ex cognatione literarum.

7m̄is Datiuus $\alpha\epsilon\varsigma$ finit. Solet aut̄ ferè $\alpha\epsilon$ diphthongus mutari in η , quare alicubi pro $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\alpha\epsilon\varsigma$, $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\eta\varsigma$ effertur, id quod passim & in aliis declinationibus fieri solet. Nonnũquam & iota additur, $\alpha\acute{\nu}\epsilon\acute{\iota}\eta\iota\varsigma$, per paragogen, sicut ama

DE NOMINE.

cut amariet pro amari, id quod fit in omni
bus dativis, finientibus.

Accusatiuus & uocatiuus plurales planè
nihil uariant.

FIGURATVM PARADI-
gma, cuius uocibus sæpe utun-
tur poëtae.

Nōmīnī	ὁ ἀνεΐας	ὁ ἀνεΐης	ὁ ἀνεΐα	
S.	ὁ ἀνεΐας	ὁ ἀνεΐης	ὁ ἀνεΐα	
Genitiu.	τοῦ ἀνεΐου	τοῦ ἀνεΐου	τοῦ ἀνεΐου	
Dati	τῷ ἀνεΐῳ	τῷ ἀνεΐῳ	τῷ ἀνεΐῳ	
Acus.	τὸν ἀνεΐαν	τὸν ἀνεΐην	τὸν ἀνεΐα	
D.	τῷ ἀνεΐῳ	τῷ ἀνεΐῳ	τῷ ἀνεΐῳ	
P.	οἱ ἀνεΐαι	οἱ ἀνεΐαι	οἱ ἀνεΐαι	
Genitiu.	τῶν ἀνεΐων	τῶν ἀνεΐων	τῶν ἀνεΐων	
Dati	τοῖς ἀνεΐασι	τοῖς ἀνεΐῃσι	τοῖς ἀνεΐασιν	

liqua huius declinationis nomina.

SECUNDA DECLINATIO

simplicium æquisyllaba.

Fœmininorum tantum est, α & η finien-
tium.

DE NOMINE

Breuia sunt item quæcumq; reliquis cōsonantibus utuntur ante α, ut δόξα.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
regularia.

- Α.
 S. ἡ μουσα
 θη μουσης
 τη μουση
 την μουσαν
 ω μουσα
 D. τα μουσα
 των μουσαν
 P. αι μουσαι
 των μουσαν
 ταις μουσαις
 τας μουσας
 ω μουσαι.

- Η.
 S. ἡ τιμη
 θη τιμης
 τη τιμη
 την τιμην
 ω τιμη
 D. τα τιμα
 των τιμων

DE NOMINE

P. αἱ τιμαί
 τῶν τιμῶν
 ταῖς τιμαῖς
 τὰς τιμάς
 ὧ τιμαί.

Et regularis quidē genitiuus singularis
 ης est. Vexē si nomen finiat α longo, aut pu
 ro, hoc est, qđ præcedit uocalis, aut ςα, ςα,
 θα, regularis genitiuus in ας finiet, ut

S. ἡ σοφία ^{σοφίης}

Φιλοσοφίας
 τῆ σοφίας
 τὴν σοφίαν
 ὧ σοφία

Hinc sunt & Latini ge
 nitiui, familias, maias.

Quia familia, maias, α
 puro finiūt. Vide Puf
 fianum de declinatio

D. τὰ σοφία
 ταῖν σοφίαν

ne prima.

P. αἱ σοφίαι
 τῶν σοφίαν
 ταῖς σοφίαις
 τὰς σοφίας
 ὧ σοφίαι.

EXAMEN.

Nominatiuus α finit aut η. Hic item ob
 seruabis Ionicam uariationem α in η, σοφίη
 πρὸς

DE NOMINE.

ma declinatione fieri uidemus. Sic Hesiodus, ^{κακά κέρδη} κακά κέρδη ^{ἴσα ἀτῆσι} ἴσα ἀτῆσι: mala lucra æqualia dānis. ἀτῆσι pro ἀταίς, ab ἀτηνῶ.

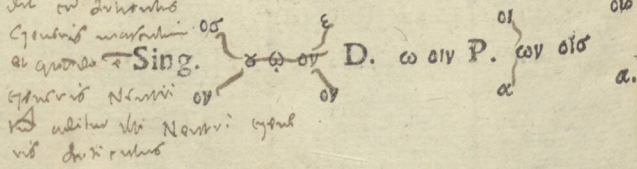
FIGVRATVM paradigma.

S. ἡ ἰσοεία ^{ἡδὲ ἰσοεία}
 Ἡ ἰσοείας ^{τοῦ ἰσοείας}
 τῆ ἰσοείας ^{ἐν ἄλλῳ ἰσοείας}
 τὴν ἰσοείαν ^{ἰσοείαν}
 ὦ ἰσοεία ^{ἰσοείη}
 D. τὰ ἰσοεία
 τῶν ἰσοείων
 P. αἱ ἰσοείαι
 τῶν ἰσοείων, ἰσοείων, ἰσοείων, ἰσοείων
 ταῖς ἰσοείαις, ἰσοείης, ἰσοείησι.
 τὰς ἰσοείας
 ὦ ἰσοείαι.

TERTIA DECLINATIO

simplicium parisyllaboz, est
 Masculinorū, Fœmininorū, & Cōmuniū
 in ος, ut ὁ λόγος, ἡ ὁδὸς, ὁ κῆρ ἢ ἄνθρωπος. Et
 Neutorum in ον, ut τὸ ξύλον.

Formula declinationis.

DE NOMINE:

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. ὁ λόγος ^{ἢ ῥῆμα} ὄσ.

ῥ' λόγου

ῥῶ λόγῳ

ἐν λόγῳ

ὦ λόγε

D. τῷ λόγῳ

ῥῖν λόγοιν

P. οἱ λόγοι

τῶν λόγων

τοῖς λόγοις

τοῦ λόγου

ὦ λόγοι

S. εἰξύλον ^{ἢ ῥῆμα} ὄν.

ῥ' εἰξύλα

ῥῶ εἰξύλῳ

ἐν εἰξύλῳ

ὦ εἰξύλον

D. τῷ εἰξύλῳ

ῥῖν εἰξύλοιν

P. τὰ εἰξύλα

τῶν εἰξύλων.

τοῖς εἰξύλοις

τὰ εἰξύλα

ὦ εἰξύλα

Neutra habent tres si-
miles casus, ut apud la-
tinos.

DE NOMINE;

EXAMEN.

Conuenit huic declinationi cum secunda Latina. Nam quæ οσ,ον Græcis desinūt, apud nos per us,um,efferi possunt. paucas admodum uariationes admittit.

οσ ον ει ποσειδωνος
υπολαμπε οσ ον
ει φ οσ ον .ω .ι .
ζ η ποσειδωνος
υπολαμπε
οσ ον
ει φ οσ ον
ω .ι .
Græcis ο, effertur Dorice per ω. Nam οσ naturaliter cognata est cum ω, λόγῳ, λόγῳ. sicut apud Theocritum, ἀμμου^{υπολαμπε} ουτε λογῳ^{ω .ι .} α^{ω .ι .}ξιοι. Nos nullo numero digni, pro λόγῳ. Et Ionice ω soluto, in οιο, λόγιο, ut, σφλωοι κοραοιο δονουασοιο πιθλωοι. pro κοραουδονουασα. Nicander.

Accusatiuus pluralis sæpe mutat Dorice οis in οσ, ut δρυμωσ, ρδρυμους. Et rursum per systolen δρυμους, mutata ω, in ο, μικρον. si cut est apud Theoc. μημεν λωβασησδε τασ^{ω .ι .} αμπελος^{ω .ι .}, εντι^{ω .ι .} ραβα^{ω .ι .}. Ne lædite uites meas, sunt em̄ teneræ. τας αμπελος, ραμπελοις.

Figuratum paradigma.

S. ο λόγῳ
τοι λόγῳ, λόγῳ, λόγιο
ῶ λόγῳ
ειν λόγῳ
ὦ λόγε καὶ λόγῳ

D. τῷ

DE NOMINE.

nes γέλωσ γέλω declinavit.

FORMVIA CASVVM.

ωσ	ωσ	ωσ
ω φ ων	ω φν φ ων φς	
ων	ων	ω

Π Α Ρ Α Δ Ε Ι Γ Μ Α.

- S.** ὁ ἀνδρόγεωσ
 ἡ ἀνδρόπεω
 τῶ ἀνδρόπεω
 ἐν ἀνδρόπεων, τῷ ἀνδρόπεω antique
 ὡ ἀνδρόπεωσ
- D.** τῶ ἀνδρόπεω
 τοῖν ἀνδρόπεων
- P.** οἱ ἀνδρόπεω
 τῶν ἀνδρόγεων
 ρῖσ ἀνδρόπεωσ
 οὗ ἀνδρόπεωσ
 ὡ ἀνδρόπεω.

Hoc sum usus paradigmate, ut admoneā Virgiliani carminis puerum ii. ænei. Androgeos se offert nobis sociā agmina credens. Isthic poëta nominatiuo est usus. VI. ænei. γτό utitur : In foribus Iethū androgeo. Latine dixisset androgei. Alibi & ατό usus est : Aut atho aut rhodopen.

DE NOMINE.

pen. Pleriq; male athon legunt: est: n, atho
 antiquus actus. Atticus casus in Pauli epist. *1. Corin. 1. cap.*
 est: Ego quidem sum Pauli, ego uero Apol
 lo. pro Apollinis.

QVINTA DECLINATIO
 simplicium, in qua obliqui rectos uincunt
 syllabarum numero, Tertiam Latinam fe-
 re refert terminationum numero ac flecten-
 di forma. Quare multa ex hac declinatiōe
 saepe petunt Latini. Principio igitur termi-
 nationes colligemus, & singulis sua paradig-
 mata adscribemus, quibus commode pue-
 ri utentur, si quando nomen aliquod decli-
 nandum inciderit. Ac primum quidem cū
 uocales sint septem, tres tñ uocales termi-
 nationes sunt in hac declinatione.

α, ut σῶμα	Vocalibus his finī-
ι, ut μέλι	entia neutra sunt.
ω, ut δέρον.	

Ex consonantibus ν ξ ρ σ τ. Nam β γ δ
 ζ θ κ λ μ π τ φ χ Græcus flexus nō admittit.

FORMVLA CASVVM.

Genitiuus ος. Datiuus ι. Accusatiuus α
 ηελν. Dual. ε, οιν. Plural. ες, ουν, σι, ας.

DE NOMINE.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ uocalium

IN A.

- S. ^{ἄσ} εἰ σῶμα ^{τοῦ σώματος}
 τοῦ σώματος <sup>Genitivus definiti uel ob
u. Mod. Et in uolunt.</sup>
 τοῦ σώματι
 εἰ σῶμα
 ὦ σῶμα
- D. τῷ σώματι
- P. τῶν σωμάτων
 τῶν σωμάτων
 τῶν σωμάτων
 τῶν σωμάτων
 τῶν σωμάτων.

Est in α, anomalon κάρα, caput, quod
 flectitur multipliciter.

- καρῆ καρῆς 2. declinatione
 καρᾶ καρᾶς 2. declinatione
 κάρα κάρατ 5. declinatione
 κάρηκαρ κάρηκατ 5. declinatione
 κάρηων κάρηων 3. declinatione
 κρᾶσ κρᾶσ, uel κρᾶατ 5. declinatione

IN I.

- S. εἰ μέλι Idq̄ unicum est in i, cum
 compo-

D E N O M I N E .

το μέλιτθ̅ *compositis*
 τῷ μέλιτι *εὐθὺν ὡς ἐπὶ ὀσμῆς*

ἃ μέλι. Reliquos nō est usus.

I N Υ .

In υ, quorum penultima longa est, εθ̅
 genitiuo faciunt, ut ἄστυ ἄστυθ̅. Sic & adie-
 ctiva neutra in ο, flectunt, ut κῆρ ὀκῆρ ἑος, γλυ-
 κὺ γλυκέθ̅. **PARADIGMA;**

S. ἃ ἄστυ *γενεῖ*

τοῖ ἄστυθ̅

τῷ ἄστυϊ

ἃ ἄστυ

ὦ ἄστυ

D. τῷ ἄστυϊ

τοῖν ἄστυϊοι

P. τὰ ἄστυα

τῶν ἄστυων

ῥίς ἄστυσι

τὰ ἄστυα

ὦ ἄστυα.

In ο, quorum penultima brevis est, οθ̅
 genitiuo faciunt, ut,

S. ἃ γόνου *γενεῖ*

τοῖ γόνουθ̅

DE NOMINE.

ὅθ' γόνυ

ε' γόνυ

ὦ γόνυ

D. τῷ γόνυε

τῶν γόνυοιν

P. τὰ γόνυα

τῶν γόνυων

τοῖς γόνυσι

τὰ γόνυα

ὦ γόνυα

Huius formæ nomina, γόνυ, δόρυ, litera
 & metathesi variant declinationem, ut

γόνυ

γόνυος & γωνός

γόνυι γωνί

γόνυα γωνά

γόνυων γωνίων.

Et aliter γόνυος γόνυα

τῷ, seu γωνίος γωνίος. Sic δόρυ δόρυος δόρυ

ρας. Huius est & λόγος λόγος. uide Græcæ fle

xionis uarietatem.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ consonantium.

IN N.

N & ρ literæ sunt immutabiles, hoc est, q̄

in flexu nominum ferè non mutant. Qua-

re quæ

*ῥοπτέρων ἡ
 ἰσὺν ἡ ἐπιπέδων
 τενεῖτ' ἕως ἑοῦ, quia ῥεν. ω. ῥοπ
 τενεῖτ' ἕως ἑοῦ ὅτι ἐπιπέδων
 ἡ ἐπιπέδων
 ἡ ἐπιπέδων
 ἡ ἐπιπέδων*

DE NOMINE.

re quæ v aut ρ finiūt, genitiuos fere faciunt tantum Θ addita. hinc quæ excipiant, ostendent paradegmata.

A N.

IN AN, αν Θ faciunt oīa, præter παρ πανθς adiectiuum, quod omne significat.

S. ὁ ἅπαν

τοῦ ἁπάν

ἕθ' ἁπάν

ἕν ἁπάν

ᾧ ἁπάν

D. τῷ ἁπάν

τοῖν ἁπάν

P. οἱ ἁπάν

ᾧ ἁπάν

τοῖς ἁπάν

ᾧ ἁπάν

ᾧ ἁπάν

Sic reliqua in αν, flecte.

Obserua aut v finiētia, in dtō plurali ipsum v abiicere.

E N

En neutra terminatio est adiectiuos in es, ut ὁ χεῖρος, ἡ χεῖρ, ea per ἕς gtōs faciunt, ut χεῖρῶν, χεῖρῆ &c. Est & neutra terminatio adiectiuorum in w, ut

DE NOMINE:

τέρω, τέρην, cui os addes γτό, ut τέρηνος.

HN.

HN λωΘ facit, præter pauca deriuata η in
 ε, mutantia, maximèq; quæ habent μ, ante
 ην, ut φην, φένος, υμην, υμενίΘ, λιμην, λιμέ-
 νος, ποιμην, ποιμενίΘ. λικτηφίδος - ούτ

PARADIGMA.

S. ὀέλλω αυτῶν

τοέλλωΘ

ἄέλλωι

εἴνέλλωα

ὦέλλω

D. τῶέλλωε

ρεῖνέλλήνοιη

P. οἰέλλωβθ

πῶνέλλήνων

ἄισέλλωσι

ἄςέλλωας

ὦέλλωβθ.

Sic alia in ην, ut μην, μῆ-
 νος, quod & æolice μεις dicitur.

IN. IN.

IV

τελχίν, τελχίνος.

& os appone, ut

IN

φόρκη φόρκηΘ. Re-

peries & φόρκεις φόρκουος.

DE NOMINE

ων, aliàs ωνος, aliàs ονος facit. Perstrin-
gemus ergo paucis hęc νοίμ rati onem.

Nomina uerbalia, & comparatiui inων,
faciunt gtr̄m in ονος. ο breui, ut νοήμων νοήμο-
νος, δάκμων δαίμονος, σῶφρων σῶφρονος, ἀμέ-
ε

S. ὁ βελτίων (νων ἀμείνονος)

το βελτίον

τῷ βελτίονι

τὸν βελτίονα

ἢ βελτίω

ᾧ βέλπιον

D. τῷ βελτίονε

τῶν βελτίονων

P. οἱ βελτίονες

τῶν βελτίονων

τῶν βελτίονων

τῶν βελτίονων

τῶν βελτίονων

τῶν βελτίονων

Et huius formæ sin-
gulares acti schema
patiuntur, ut Atti-
ce dicatur βελτίω, P

βελτίονα, sicut ποσει-
δῶ, pro ποσειδῶνα.

Et plurales nomina
tium in ονδν, à poëtis
crebro per ονδν efferū-
tur, ut βελτίονδν pro
βελτίονες. Sic Hom.

*Pauci filiorum
signantur in
tunc patris*

παῦροι γὰρ οἱ παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται,
οἱ πλείονες κακίους, παῦροι δ' ἔτε πατρὸς ἀρείους
Pauci gnati similes patri sunt, plures peio-
res, pauci uero patre meliores. Estq; κακίους
pro κακίονδν, ἀρείους pro ἀρείονδν dictum. I-
tem utūs νοίμων literam gtr̄ sequitur.

DE NOMINE.

Verbaliū aūt formam & ppria pleraq; se
quunt, in quibus ι, uel α, longū præcedit ων.
ut ἀμφίων ἀμφίονος, ἐλιμάων ἐλιμάονος. Et
gentilia, ut μαίων μαίονος, παίων παίονος &c.

Reliqua in ων, ω seruant, ut σίμων σίμων
ος, ἀπόλλων ἀπόλλωνος.

Excipe pauca foeminina acutitona, &
præcipue quæ in ων exeunt polysyllaba, ut
χελιδών χελιδόνος, ἀνθηδών ἀνθηδόνος, σιν-
δών σινδόνος, εἰκὼν εἰκόνος.

Item pauca quædam propria, ut ἀγαμέμ-
νων ἀγαμέμνονος, ἀκταίων ἀκταίωνος, αἴσων
αἴσωνος, quæ o breue habent, eo q̄ deriuati-
cia sint, quibus hoc ipsum familiare est.

Sunt & quæ in ρς gen̄ faciūt, uidelicet q̄
in φων desinūt, ut ξενόφων ξενόφωνος.

Et in οων, ut λαοκόων λαοκόωνος. Item, γέ-
ρων γέροντος, λέων λέοντος, δράκων δράκοντος.

Et q̄ participioꝝ formā habēt, ut, οὐκα-
λέζων οὐκαλέζωνος, φλεγέων φλεγέωνος.
χάσων χάσοντος. ΟΥΝ.

ων, ut δίπρω neutꝝ à δίπυς bipes, decli-
nat̄ sicut δίπυς δίπυδος. nec in ον huius ordi-
nis alia sunt p̄ter h̄ formæ cōposita & parti-
cipia, quoꝝ declinationē suo loco discēs.

DE NOMINE

DE TERMINATIONE ξ.

Sicut apud Latinos solvunt nomina x finientia in c, aut g, ut rex regis, fex fecis. Sic apud Græcos à ξ fiunt genitivi aut per κος, aut per γος, aut per χος.

Primitiva in ξ, ferè κος habèt, quæcunq; uocalis præcedat, ut

κόραξ κόρακος	ἀναξ auget syllabam
νάρθηξ νάρθηκος	pro ἀνακος faciens ἀ
πέρδιξ πέρδικος	νακτος, ἀνακτι, ἀνα
βόμβοξ βόμβυκος	κτα, ὦ ἀναξ, & poeti
σάξ σαρκός.	ce ὦ ἀνα.

Deriuata, maximèq; uerbalia, ρος finiunt, ut ἄρπαξ ἄρπαγος, ab ἄρπάζω, in cuius secundo futuro est ἄρπαγῶ, hinc genitiuus consonantem γ, mutuatur.

οἰσοπλήξ, οἰσοπλήγος, à πλάγῶ.

κυαμοζώξ, κυαμοζώγος, à κρώζω.

Nota Φύλαξ Φύλακος.

ΙΞ & ΥΞ.

In ιξ & υξ quædam habent χος, ut θριξ, φριχός. ὄνυξ ὄνυχος. Sic & βήξ βηχός (λυγμός.

In υγξ ferè υγος, Φάρυγξ Φάρυγγος. λύγξ

In κξ. αἶξ facit αἰγός. γύναιξ, abufius nomina.

DE NOMINE.

nominatiuus, γυναικός, γυναικί &c.

PARADIGMA.

S. ὁ θώραξ
 το θώρακος
 τοῦ θώρακος
 τῶν θώρακων
 ὧν θώρακος

D. τῷ θώρακι
 τοῖν θώρακοῖν

P. οἱ θώρακες
 τῶν θώρακων

τοῖς θώραξι
 τοῖς θώρακας
 ὧν θώρακων

REGVLA.

Pluralis dñs ξ, finien-
 tium, à nominatiuo
 singulari fit, τῶν, addi-

ta. poetice aliquando augetur hic casus, θω-
 ράκεσσι pro θώραξι.

DE TERMINATIONE ρ.

Immutabilis litera ρ, est, quare in obli-
 quis fere seruatursicut υ, fiuntq; genitiui tan-
 tum θ addita. Huic terminationi diffici-
 le est adformare dñm pluralem, ideo eius pa-
 radigmata precipue obseruabis,

Αρ, ῥο facit. Præter neutra, quæ ρ abie-
 cta genitiuos faciunt per ρσ, ἡμῶν ῥήματα θ.

E

DE NOMINE.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ Masculinum.

S. ὁ μάκαρ ^{Βεατιος}
 το μάκαρ Θ
 το μάκαρι
 εν μάκαρα
 ὦ μάκαρ

D. τῷ μάκαρε ^{beati}
 τοῖν μακάροιν

P. οἱ μάκαρβι
 τῶν μακάρων
 τοῖς μάκ' ῥοι
 τοῖς μάκ' ῥασ
 ὦ μάκαρβι

Ferè in ρ, datiuos
 faciūt σι ad ρ, nomi
 natiui apposita.

NEUTRUM ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. τὸ ἡμαρ ^{εἰμια ἢ dies}
 τῷ ἡματι Θ
 τοῦ ἡματι
 τὸ ἡμαρ
 ὦ ἡμαρ

D. τῷ ἡματι
 τοῖν ἡμάτοιιν

P. τὰ ἡματα
 τῶν ἡμάτων
 τοῖς ἡμασι

τὰ ἡμα'

DE NOMINE.

τὰ ἡματα

ὧ ἡματα.

εὐωνυμ

Excipe foemininū δάμ^δ, cuius gtūs est δέ

μ^δρο, eo q̄ ueteres dixerint δάμαρ in ntō.

Et neutre qđ nō mutat ρ in τ, ἔξ' ἑαρθ.

Item ἀλκαρ^α ἀλκαρ^α *αλκαρ = αλκαρὸν ὡς ἴσος*

ἩΡ, alias ρθ, alias ἠρθ facit.

Nomina uerba

Verbalia in τηρ, ut σωτήρ.

ὁμοειδῶς

Item quæ fines non acuiunt, ut ἴβηρ, ἢ ser

Nomina uerbalia in ηρ ὁμοειδῶς ἢ ἴβηρ ἢ ἴβηρ uocantur

uant in genitiuo.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S.

ὁ σωτήρ

το σωτήρ^θ

ἑὸ σωτήρ

ἑν σωτήρα

ὧ σωτήρ

ἢ in ε, mutant uoca

D.

τῷ σωτήρῃ

tiui, præterq̄ in pro

τοῖν σωτήροιν

priis, ut ἴβηρ.

P.

οἱ σωτήρῃ

τῶν σωτήρων

τοῖς σωτήρῃ

ἑὸ σωτήρα

ὧ σωτήρῃ

Reliqua mutant ἢ, in ε, in genitiuo: *qđ ἴβηρ ὁμοειδῶς*

DE NOMINE,

ὦ ἀνέστη καὶ ἄνστη

Υ Ρ υρ Θ facit, ut

S. ὁ μάρτυρ^{τονος} Dicitur autē δι' ὁ μάρ-
το μάρτυρ Θ τυρ μάρτυ Θ.

ἕρ μάρτυει

ἔν μάρτυρα

ὦ μάρτυρ

D. τῷ μάρτυρε

ἕν μαρτύριον

P. οἱ μάρτυροί

τῶν μαρτύρων

τοῖς μάρτυρσι

ἔς μάρτυρας

ὦ μάρτυροί.

IN ωρ primitiua genitiuos faciunt per ω

ρ Θ, ut φῶρ φωρός.

S. ὁ ἰχώρ

ἦ ἰχώρ Θ

ἕρ ἰχώει

ἔν ἰχώρα

D. ὦ ἰχώρ Vtūs retinet syllabam gti.

τῷ ἰχώρει

P. ἕν ἰχώριον

οἱ ἰχώροί

DE NOMINE:

τῶν ἰχώρων
 ρῖς ἰχώροι
 ὄς ἰχώρας
 ὦ ἰχώροβι

Deriuata, a deoq; uerbalia τῶν finientia,
 per ορος faciunt gτῶς, ut πλνίστωρ πλνίστορος.
 Adde his propria, ἕκτωρ ἕκτορος, μέντωρ μέν-
 τωρος, νέτωρ νέτορος, q; à uerbis deriuata sint.

S. ὁ ῥήτωρ ^{ῥήτωρ} ^{ῥήτωρ ὁ ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη}
 τῶ ῥήτορι ^{ῥητορὶς} ^{ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη}
 ἕδ ῥήτορι ^{ῥητορὶς} ^{ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη}
 ἐν ῥήτορα ^{ῥητορὶς} ^{ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη}
 ὦ ῥήτορι ^{ῥητορὶς} ^{ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη}

D. τῶ ῥήτορι
 τοῖν ῥητόροισιν

P. οἱ ῥήτοροβι
 τῶν ῥητόρων
 ρῖς ῥητοροι
 ὄς ῥητορας
 ὦ ῥητοροβι.

In ειρ, per ειρ ^{ῥητορὶς} ^{ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη} genitiuos faciunt, ut χεῖρ

χερός.

S. ἡ χεῖρ ^{ῥητορὶς} ^{ῥητορὶς ὁ ῥητορὶς} ^{quasi ῥη}
 δι χερός

τῆ χεῖρ

DE NOMINE,

τῆ χει
τὴν χεῖρα
ᾧ χεῖρ

D. τῶ χεῖρε mutato gñe, non τὰ χεῖρε.]

P. τῶν χερῶν
αἱ χεῖρες
τῶν χειρῶν
ταῖς χερσὶ
τὰς χεῖρας
ᾧ χεῖρ

Et diphthongo incisa poetice. *αἰχίλο 154 Diphthongo*

ἡ χεῖρ
ἡ χερὸς
τῆ χει
τὴν χεῖρα
τῶ χεῖρε
τῶν χερῶν
αἱ χεῖρες
τῶν χειρῶν
ταῖς χερσὶ
τὰς χεῖρας

IN Σ.

Litera σ, mutabilis est, ut & apud Latinos. Neq; em̄ in declinādo manet, perinde

DE NOMINE

atque ν aut ς : sed in τ aut λ ferè mutat: nõ
 nunq̄ abiecta nulla alia consonante mutat,
 ut $\chi\alpha\epsilon\iota\varsigma$ $\chi\alpha\epsilon\iota\tau$ Θ , $\pi\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}\varsigma$ $\pi\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}\delta\delta\omicron\varsigma$, $\epsilon\iota\upsilon$
 $\nu\acute{\omicron}\varsigma$ $\epsilon\iota\upsilon\nu\acute{\omicron}\Theta$: cum nominibus ν aut ς desinẽ
 tibus, ferè tantum Θ adponatur, ν aut ς ma
 nente, ut $\pi\alpha\iota\acute{\alpha}\nu$ $\pi\alpha\iota\acute{\alpha}\nu\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\sigma\tau\omicron\rho$ $\nu\acute{\epsilon}\sigma\tau\omicron\rho\Theta$.

A Σ.

In $\alpha\varsigma$ masculina, propria sunt, ut $\acute{\alpha}\tau\lambda\alpha\varsigma$.
 Fœminina, quæ ultimas acuumt, ut $\lambda\alpha\mu$
 $\omega\acute{\alpha}\varsigma$. Neutra, quoq̄ frequentissimus usus
 est, ut $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$. Masculina & Fœminina simpli
 citer declinant, neutra etiam cõtrahunt, ut
 $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$ $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\rho\varsigma$, & elisa τ , $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\omicron\varsigma$ & $\kappa\acute{\epsilon}\rho\omega\varsigma$. De q̄
 bus infra in declinatiõe quinta cõtractio.

Masculina propria gtm̄ per $\alpha\upsilon\tau$ Θ faci
 unt, ut $\acute{\alpha}\tau\lambda\alpha\varsigma$ $\acute{\alpha}\tau\lambda\alpha\upsilon\tau$ Θ .

PARADIGMA.

S.	ὁ αἴας τῷ αἴαντι τῷ αἴαντι ἐν αἴαντι ὡς αἴαν	Sic $\omega\acute{\alpha}\varsigma$ παντός. Et participia Indefinita, ut $\tau\acute{\upsilon}\tau\alpha\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\tau\alpha\upsilon\rho\varsigma$.
D.	τῶ αἴαντι τοῖν αἴαντιν	

P. οἱ αἴε

DE NOMINE:

P. οἱ αἰάντες
 τῶν αἰάντων
 τοῖς αἰασί
 ὅς αἰάντας
 ᾧ αἰάντι

In σ desinētia τῆι, ap-
 ponūt nominatiuo,
 factura datiuum.

Fœminina in ἄς per ἄδος faciunt gen̄, ut

παχῆς παχάδι.

S. ἡ λαμπῆς Sic Φυγῆς Φυγάδι

ἢ λαμπῆς

τῆ λαμπῆσι

τὴν λαμπῆσιν

ᾧ λαμπῆσι

D. τὰ λαμπῆσιν

ταῖν λαμπῆσιν

P. αἱ λαμπῆσιν Duo adiectiua μέ-

τῶν λαμπῆσιν λας & τάλας, faci-

ταῖς λαμπῆσιν unt genitiuos μέ-

τὰς λαμπῆσιν λαν τάλαν.

ᾧ λαμπῆσιν.

ΕΣ.

In εσ huius formæ non sunt, nisi contra
 ἑα primæ declinatiōis, de quibus suo loco.

ΗΣ.

In ης substantiua masculina, item Fœmi

ΕΥ

DE NOMINE!

nina regulariter per τϙ faciūt genitiuos,
 ut ὁ λάχις λάχιτϙ, Laches Lachetis.

S. ἡ φιλότης ^{amicitia}

ῥι φιλότητϙ

τῆ φιλότηπι

τὴν φιλότητα

ὦ φιλότησ

D. τὰ φιλότητε

τῶν φιλοτήτοιιν

P. αἱ φιλότητες

τῶν φιλοτήτων

ταῖς φιλότησι

τάς φιλότητας

ὦ φιλότητες

Adiectiua, & cōposita ferè ad primam
 cōtractore declinationem pertinent, ut ἄλη
 θής, εος, δημοσθένής, εος.

ΙΣ.

Nulla tetminatio toties uariat quoties
 ις, communiter autem tam masculina q̄ fœ
 minina per δς genitiuos faciunt.

In ις, propria regulariter quidem per δς
 declinant, Ionice autem per ος, purum, ut

S. ὁ πάεις

ὁ πάεις

DE NOMINE.

	το πάειδθ	τ̄ πάειθ
	τ̄δ̄ πάειδ	τ̄δ̄ πάει καὶ πάει.
	ἐν πάειδα	ἐν πάειν
	ὦ πάει	ut ὦ πάει
D.	τὼ πάειδε	τὼ πάειε
	τοῖν παείδιν	τοῖν παείοιν
P.	οἱ πάειδθ	οἱ πάειθ
	τῶν παείδων	τῶν παείων
	τοῖς πάεισι	ρῖς πάεισι
	τῶν πάειδας	τῶν πάειας
	ὦ πάειδθ	ὦ πάειθ

Eodem modo & fœminina in ις, acuti-
 tona, aut aliàs penultimam natura longā
 habentia, declinantur, ut πριαμίς, ἰδδσ. δε-
 ραπαινίς, ἰδδσ. μῆνις, ἰδθ. Cætera in ις,
 uerbalia & appellatiua, penultimam natu-
 ra longam non habentia, per ιος, declinan-
 tur, & ad declinationem secund. contra-
 ctorum pertinēt, ut ὄοις, ἰος. μάντις, ἰος &c.

Nota ὄοις ὄοις, ὄοιθ οἴος. φθόοις φθόοις, φθό-
 οιθ & φθοῖος.

ITEM.

S. ἡ χείρ ^ἡ
 τ̄ χείρτθ

DE NOMINE:

τῆ χεῖρ
τὴν χεῖρα καὶ χεῖρ
ὦ χεῖρ

D. τὰ χεῖτε
ταῖν χεῖτον

D. αἱ χεῖτεθ
τῶν χεῖτων

ταῖς χεῖσι

τὰς χεῖρας

ὦ χεῖτεθ

Poetae saepe datiuos
augent epéthesi, ut
χεῖτεσι.

Hic obseruandum est, uarie declinatum

θέμισ. Sing. ἡ θέμις

ἡ θέμιδος cōmuniter, θέμις Dorice,

& poetice θέμισσ, σ, apposita, ut Homerus
Odyf. B. λίσσομαι, ἢ μὲν κλυὸς Ὀλυμπίου, ἢ δ' ἔ
θέμισσ. Obseruabis item ὄρνις ὄρνιθος &c.

ΥΣ,

In us substantiua gtōs per uos faciunt, ut

S. ὁ βόξις Sic ἐλεννύς.

το βόξυθ

θῶ βόξυι

θὺν βόξω, & poetice βόξυα

ὦ βόξυι

D. τῶ βόξυέ

ταῖν βό

DE NOMINE.

P. τοῖν βορῦοιν
οἱ βορῦοι καὶ βοῦς
τῶν βοῦων
τοῖς βόφυσι
οὓς βοῦνας καὶ βόφιν
ὧ βορῦοι καὶ βόφιν.

Excipe χαμὶς χαμύδος, κροκὶς κροκύδος.
In *us* adiectiva *gtōs* formant per *εθ*, ut

S. ὁ ἡδύς
τοῦ ἡδέθ
τοῦ ἡδέι. & contractim ἡδέ

ἐν ἡδέα, ἡδύν In hunc modum
ὧ ἡδύ flecte & neutra,
τῷ ἡδέε, ἡδέη raro ut ἡδύ, ἡδύ.

D. τοῖν ἡδέοιν
P. οἱ ἡδέοι, & ἡδέοις
τῶν ἡδέων
τῶν ἡδέων
τῶν ἡδέων
οὓς ἡδέας, & ἡδέας
ὧ ἡδέοι, & ἡδέοις.

Fœminina enim
huius formæ, ut
ἡδέα, ἡδέα, ad
secundam decli-
natione simplici
um pertinent.

ο σ.

In *εθ* non finiunt huius declinatiōis no-
mina nisi neutra participia præterita, ut τε-
τυπός τετυπός; & quæ in prima cōtracto

DE NOMINE

& declinatione recensentur, ut μέλος, χάος.

ΩΣ.

Nominatiui ως, finientes, regulariter formant genitiuos per ως, ut Φῶς Φωτός.

Propria, ut μίνωσ, & quæ longam penultimam habent masculina, faciunt genitiuos per ως, ut ἥρωσ ἥρωσ. Sic & monosyllaba quæ δ, τ, uel θ, antew, habent, ut Φῶσ Φωός, Δμῶσ Δμωός.

PARADIGMA.

- S. ὁ γέλωσ
 τοι γέλωτος
 τῷ γέλωτι
 ἐν γέλωτι
 ὦ γέλωσ
- D. τῶ γέλωτι
 τοῖν γελώτοιιν
- P. οἱ γέλωτες
 τῶν γελώτων
 τοῖσ γέλωσι
 τοῖσ γέλωτας
 ὦ γέλωτες.

IN ΑΙΣ.

In αἰσ, per ρσ genitiuos faciunt, ut δαίς
 δαιτός.

DE NOMINE.

δατός. Et neutrum σαίς δατός.

- S. ἡ δαίς
 ἡ δατός
 τῆ δατί
 τὴν δαίτα
 ὦ δαίς
 D. τὰ δαίτε
 τῶν δαίτοιῶν
 P αἱ δαίτε
 τῶν δαίτων
 ταῖς δαίσι
 τὰς δαίτας
 ὦ δαίτε

ΕΙΣ.

In eis passim genitivos per εντος faciūt,
 ut λειόεις λειόεντος. Deme κλείς κλειδός,
 αὐτήεις αὐτήειδος.

- S. ὁ χείεις
 τὸ χείεντος
 τῷ χείεντι
 ἐν χείεντι
 ὦ χείεν χείει
 χείεις
 D. τὼ χείεντε

In hunc modum &
 neutra horū adiecti
 uorū flectunt, ut χά
 ριεν, χείεντος, χείεν
 τος. Et participia
 passiva, ut τυφθεῖς.
 τυφθέντος.

DE NOMINE.

P. ῥῖν χειρῶν τοῖν
 οἰ χεῖρῶν τοῖν
 τῶν χειρῶν τῶν
 ῥῖς χειρῶν χαρίεσσι σμῶεις σμοῦσ
 ῶς χεῖρῶν τῶν σμῶέντος σμοῦντος
 ὦ χεῖρῶν τοῖν. σμῶέντι σμοῦντι.

A Y Σ.

In αως inter anomala recensentur, quamquam regularis sit declinatio. Variant autē casus multipliciter, tantum propter cognatarum literarum α, η, ε, mutationē, ut

S. ἡ ναῦς καὶ νηῦς Sic γαῦς.

Ἡ ναὸς καὶ νηὸς, & νεὸς Attice

τῆ ναί καὶ νηί

τῆν νάα καὶ νῆα

ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς

D. τὰ νάε καὶ νῆε

ταῖν ναοῖν καὶ νηοῖν

P. αἰ ναῖς, νῆς, νέες

τῶν ναῶν, νηῶν, νεῶν

ταῖς ναυσί, νηυσί, νηέσσι

τάς νῆας, νέας, ναῦς, νηῦς

ὦ ναῖς, νῆς, νέες.

E Y Σ.

In eis

DE NOMINE.

In eius nomina ad tertiam contractionis classem pertinent, præter unum anomalon, quod formam ordinis utcumque tuetur, ζεύς.

S.	ὁ ζεύς	Admittit & aliam formam, ζ in δ mutato pro natura literæ ζ.
	ἦ ζλωός	
	ἦ ζλωί	
	ἐν ζῆνα	ὁ ζεύς
	ὦ ζεῦ.	ἦ δίοσ
		ἦ δία
		ἐν δία
		ὦ ζεῦ.

ὕειδ uide in fra de anomalis.

ΟΥΣ.

Multiplex forma est nominum ους finientium. Quædam enim genitibus per ους, quædam per οδος, quædam per ως, quædam simpliciter in ος, mutata us, diphthongi parte, ut

S.	ὁ ὀδύς
	ἦ ὀλόντος
	ἦ ὀλόνη
	ἐν ὀλόνη
	ὦ ὀδύς
D.	τῷ ὀλόντε
	τοῖν ὀλόνοις
P.	οἱ ὀλόνοι

DE NOMINE.

τῶν ὀδόντων

ῥίς ὀδύσι

ῥὺς ὀδόντας

ὦ ὀδόντες.

S. ὀπούς

τη ποδός

ῥὴ ποδί

ἐν πόδι

ὦ παύς

D. τὴ ποδέ

τοῖν ποδῶν

P. οἱ πόδες

τῶν ποδῶν

τοῖς ποσὶ

ῥὺς πόδας

ὦ πόδες.

S. ἐὼς

τη ὠτός

ῥὴ ὠτί

ἐὼς

ὦ ὠς

D. τὴ ὠτε

ῥῖν ὠτῶν

P. τὰ ὠτα

Id uero quidam cen-
sent indeclinabile,
& ab eo usurpari ca-
sus ab ὄνας ὄνατ^ϑ
& ὠτός.

& frequens ὄνατᾶ.
τῶν

DE NOMINE:

τῶν ὠτῶν
 ῥῖς ὠσί, οὐάσι
 τὰ ὠτα, οὐάτα.

Reliqua in ῥς, uarie flectuntur, ut in ὠ
 mutantia.

S. ὄνοϋς Sic & βοϋς declinabis.

το νοός
 τῷ νοί
 ἐν νόα, νοῦ
 ὦ νοῦ

D. τῶ νόε

ῥῖν νόοιν

P. οἱ νόοι, νοῦς

τῶν νοῶν

τοῖς νοοσί

οὓς νόας, νοῦς

ὦ νόοι, νοῦς.

Idemq; nomen, sicut & pleraq; alia hu-
 ius formæ, etiam in tertio ordine declinat,

ut ἀλόθ, ῥόθ.

S. ὄνοος & contractim νοῦς

το νοου νοῦ

τῷ νόω νοῶ

ἐν νόον νοῦν

ὦ νόε νοῦ F ii

DE NOMINE.

D.	τὸ νόω	νώ
	τοῖν νόοιν	νοῖν
P.	οἱ νόοι	νοῖ
	τῶν νόων	νών
	ρῖς νόοις	νοῖς
	ᾄς νόοις	νοῖς
	ῶ νόοι	νοῖ.

Hic obseruabis & ea quæ per contradio-
nem ex ois in ois mutantur, ut *πλακοίς*
πλακοῦς, πλακόνες, πλακοῦντες &c.

ΛΣ.

S.	ὁ ἄλς
	ᾄ ἄλός
	ῥᾄ ἄλέ
	θν ἄλα
	ῶ ἄλς.

D.	τὸ ἄλέ
	τοῖν ἄλοιν

P.	οἱ ἄλθς
	τῶν ἄλων
	τοῖς ἄλοῖ
	ᾄς ἄλας
	ῶ ἄλθς.

ΡΣ.

S.	ὁ μάκαρς	Αἰῶς & μάκ ρ ᾄ μάκαρος.
		ᾄ μάκαρ

*Πλάκωσις ἢ
πλακοῦσις ἢ
πλακόνες ἢ
πλακοῦντες ἢ
πλακοῦντες ἢ
πλακοῦντες ἢ
πλακοῦντες ἢ*

DE NOMINE.

ἦ μάκ ρτθ   & ὁ μακάριος το μα
 ῥῷ μάκ ρπ   καίς effertur.
 ἐν μάκαρτα
 ὦ μάκαρς &c.
 ΝΣ.

S. ὁ τίςως
 το τίςωθς
 ῥῷ τίςωθι
 ἐν τίςωθα
 ὦ τίςωσ
 †.

In †, finientia certa regula comprehēdi nequeūt: alia em̄ per ῥος, alia per πος, sed rara, alia etiā per φος, sed rarissima efferunt, ut

S. ὁ ἄρα†
 ἦ ἄραβθ
 ῥῷ ἄραβι
 ἐν ἄραβα
 ὦ ἄρα†
 D. τῷ ἄραβέ
 τοῖν ἄραβοιν
 P. οἱ ἄραβοι
 τῶν ἄραβων
 τοῖς ἄρα†ι
 ῥῷ ἄραβας

DE NOMINE

ὦ ἄραββ. Sic,

S. ὁ κύκλωτ το κύκλωπ ⊙ &c.

S. ὁ κίνυτ τ κίνυφ ⊙ &c.

Omnium declinabilium uocum paradigmatata iuxta literarum ordinem præscripsimus. Tuum erit studiose Lector, ad ea exigere, si quod nomen inciderit flectendum. Iam & nostro exemplo te uelim quæ plurimum uocum accumulare, quibus casuum uarietates ac discrimina queant exerceri.

Obseruabis autem & in hac declinatione à genitiuo οσ, fieri nominatiuum declinationis tertiæ, ut

ὁ ἄραξ, τ ἄρακ ⊙, Hinc

ὁ ἄρακ ⊙

το ἄράκ

τῷ ἄράκι &c.

Item ab accusatiuo α, nomen declinationis primæ apud Latinos, ut τῆ κρατήρα. Hinc, hæc cratera, huius crateræ, huic crateræ &c.

At obseruabis in hac declinatione Dativum pluralem.

REGVLA PRIMA.

Vocali desinentia, nominatiuo οσ ad pro-

*κινυψ ὀκλονος
κινυψ ὀκλονος
κινυψ ὀκλονος
κινυψ ὀκλονος
κινυψ ὀκλονος*

DE NOMINE

nunt, ut γράμμα γράμμασι.

SECUNDA.

N, desinentia pro ν, σ, nominatio ad-

ponunt, ut πτάν, πτᾶσι.

TERTIA.

P, desinentia ferè tñ adponunt ntō σί, ut

μάκρ, μάκρσι. Quæ excipiunt uide supra.

QUARTA.

In σ, desinentia, ι, nominatio adponūt,

ut ἄιασ ἄιασι, ἄλαξ ἄλαξι.

DE CONTRACTIS DE-

CLINATIONIBVS.

*Græca lingua de
habeto Syllaba
simpliciter quæ
wante quæ
wante uis
quæ
quæ
quæ*

Atis scio iuuentuti uideri contracto-
flexum difficilem, sed eam uelim obser-
re primum, omnia contracta secundū
naturam suam ad quintam declinationem
pertinere simplicium, ut πόλις πόλιος. De
inde contrahi solere, quia in ipsarum penul-
timis ac ultimis concurrunt uocales, in qui-
bus cum hiatum uitare omnes linguæ sole-
ant, contrahuntur iuxta cognationem lite-
ræ. Obseruabis igif in contrahendo literæ
cognationem. Cognatæ sunt, α, ε, η. Co-
gnatæ item ε, η. Item ε, ι. Item ει, & ει.

*Ἐάντις προσθεῖται ἐν ὀνόματι ἑαυτοῦ
ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν ὀνόματι
ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν ὀνόματι*

DE NOMINE.

*Ἐάντις ἐστὶν ἡ ἀρχὴ
ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν ὀνόματι
ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν ὀνόματι*

PRIMA CONTRACTO-
rum Declinatio.

Huius terminationes sunt,

Masculina *ος*, ut ὁ δὴμοκρατής.

Communis *ος*, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής.

Neutra *ες*, adiectivorum, ut τὸ ἀληθές.

Neutra *ος*, substantivorum, ut χάος.

Declinantur hoc modo.

MASCULINA.

S. ὁ καὶ ἡ ἀληθής
τοι καὶ τὸ ἀληθές, & οὗτος ὁ καὶ οὗτος
τῶν καὶ τῆ ἀληθεί, & εἶ
τῶν καὶ τῆν ἀληθεία, & ἡ
ὦ ἀληθές

D. τῶ καὶ τὰ ἀληθές, & ἡ
τοῖν καὶ ταῖν ἀληθείων, & ἀληθοῖν

P. οἱ καὶ αἱ ἀληθείς, & εἶς
τῶν ἀληθῶν, & ὧν
τοῖς καὶ ταῖς ἀληθείσι
τῶν καὶ τὰς ἀληθείας, & εἷς
ὦ ἀληθείς, & εἷς.

NEUTRA ADIECTIVA.

S. τὸ ἀληθές
το ἀληθές, & οὗτος

τῶν

DE NOMINE

ὄρα ἀληθεί, & εἶ

ὄρα ἀληθείς

ὄρα ἀληθείς

D. τῷ ἀληθεί, & ἡ

τοῖν ἀληθείοιν, & οἶν

P. τὰ ἀληθεία, & ἡ, accusatiuo & uoca-

τῶν ἀληθείων, & ὧν (tiuo.

τοῖς ἀληθείσι.

NEUTRA SUBSTANTIVA

S. ὄρα χάρα

τοῖ χάρα, & οἰς

ὄρα χάρει, & εἰ

ὄρα χάρα

ὄρα χάρα

D. τῷ χάρει, & ἡ

τοῖν χάρειοιν, & χάρειοιν

P. τὰ χάρεια, & χάρει

τῶν χάρειων, & χάρειων

τοῖς χάρεισι

τὰ χάρεια, & χάρει

ὄρα χάρεια, & χάρει.

NOTA VARIAM DECLINA-

tionem compositore noim

ἀπὸ τῆς κλέος, ut ἡρακλέος.

DE NOMINE.

U. de verbis h. g. h. d.
no. 14
S. ὁ ἥρακλέης ^{ἡρακλῆος}
 τοῦ ἥρακλέε^{ος}, & ἥρακλῆ^{ος}, & ἥρα-
 κλέη^{ος}, & ἥρακλέους.

Ἦρακλέει, per sincorā ἥρακλέϊ, &
 Ionice ἥρακλῆϊ, & ἥρακλέει, secundū synære-
 sin ab ἥρακλέει, & ἥρακλεῖ ab ἥρακλέϊ.

Ἐν ἥρακλέεα, & ἥρακλέα, & ἥρακλῆ,
 & ἥρακλέω, & ἥρακλῆα.

Ὡ ἥρακλεῶ ^{cōmuniter}, & ἥρακλεῶ <sup>se-
 cund. synæresin</sup>, & ἥρακλεῶ ^{secun. sincorē.}

D. τῷ ἥρακλέεε, & ἥρακλέε, & ἥρακλῆ,
 ρῖν ἥρακλεέοιν, & ἥρακλέοιν, & ἥρακλῆ
 οῖν, & ἥρακλοῖν.

P. οἱ ἥρακλέεῶ, & ἥρακλέεοι, & ἥρακλῆες.
 Ἦρακλεέων, & ἥρακλέων, & ἥρακλῆων
 ρῖς ἥρακλέεσι, & ἥρακλέσι, & ἥρακλῆσι
 ὄν ἥρακλέεας, & ἥρακλέεις, & ἥρακλῆ
 ασ, & ἥρακλῆς.

Vocatiuus similis est nominatiuo.
 PER CONTRACTIONEM
 autem sic.

S. ὁ ἥρακλῆς
 τοῦ ἥρακλέ^{ος}, ἥρακλοῦς
 Ἦρακλέϊ, ἥρακλεῖ

Atticus et Iovius primo hoc modo differunt quod Atticus Iovius
habetur Iovius in pluribus Atticus in
unicis aut in pluribus 47 Iovius

DE NOMINE:

DUALITER.

*In hac declinatione o superlativo
Geni: Iovius Atticus
eis Iovius Atticus
Iovius Atticus*
Iά πόλιε, πολέε, πόλιη. **Dixerūt uete**
res etiā τῷ πόλιε, mutato gñe, sicut τῷ ὀδῷ.
τῶν πολίῳιν, καὶ πολέῳιν, πόλεωρ

PLURALITER.

αὶ πόλιβυ, πόλις, πόλεβυ, πόλεις.
τῶν πολίων, πολέων, πόλεων
ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι.
τὰς πόλιας, πόλις, πόλεας, πόλις.
ῶ πόλιβυ, πόλις, πόλεβυ, πόλεις.

SIC SINGULARITER.

ἡ πράξις *ἡ πράξις ἡ πράξις*

ἢ πράξις, εως, ε

τῇ πράξιϊ, καὶ πράξι &c. ut supra.

TERTIA CONTRACTO-
rum Declinatio.

Huius terminatio est,

Eis, Masculinogę tantum, ut ὁσφένος.

S. ὁ ἀχιλλεύς

τοὶ ἀχιλλέος, ἀχιλλῆος Ionice, ἀχιλλέως Attice.

τῷ ἀχιλλεΐ, λῆ, λῆϊ.

τῶν ἀχιλλέα, ἀχιλλῆα.

τῶν ἀχιλλεῦ

I. Dicitur unum tantum a Iovius
autem in hac declinatione ut supra
Iovius
II. Comples Iovius et Iovius quia
Iovius Iovius
Iovius

D. τῷ

DE NOMINE:

- D. τῶ ἀχιλλέει καὶ λῆε
 τοῖν ἀχιλλέοιν καὶ λῆοιν
 P. οἱ ἀχιλλέεσσι, ἀχιλλέεσσι, λῆεσσι
 τῶν ἀχιλλέων, ἀχιλλέων
 τοῖσ ἀχιλλέουσιν
 τῶν ἀχιλλέων, ἀχιλλέων, ἀχιλλέων.
 ὧ ἀχιλλέεσσι, λῆεσσι, λῆεσσι.

Subst. ut tunc in 9° m. m. m.

Ne mirare Atticum genitium penacui, etiam si πόλεως & μωμέλεως supra uideris. *Regula*
 qui in recti sine tonus est, ea syllaba in obli-
 quis non excedit, ut in tonis notatum est. Sic
 ἀληθῆς ἀληθῆος, & hic ἀχιλλεύς, ἐϑ.

Quo sum usus paradiigmate, ut admo-
 neam Latinos duplicis declinationis quo-
 rundam nominum, quæ crebra poetæ no-
 stri usurpât. Passim hodie declinamus, hic
 Vlysses, sis, si; hic Achilles, lis, li. Vete-
 res uero & hic Vlyssæus huius Vlyssæi, V-
 lyssæo, Vlyssæa declinarunt. Sic Achilleus
 Achillei, Achilleo. Achillea, ut Orpheus
 Orphei Orpheo Orphea, Atque ex hac decli-
 natione secunda latina, sunt genitiui, apud
 Virgil. Exuias indutus Achillei, contra-
 ctim pro Achillei: & apud Ouidium, Iniu-

DE NOMINE.

ria Thesei, pro Thesei. Apud Hora. Vlyf-
 sei diuisim leges. Item apud Lucanū Achil-
 lea actm̄ reperies: quos casus in secundā La-
 tinorū declinationem congere. Hæc sæpe
 Priscianus, sed ubiq; corruptiss. Tantum sci-
 licet indoctore impudentia potuit, ut opti-
 mus autor nulq̄ sit ἀρχαῖος ὄψος. Vide librū
 eius sextum. Cæterum & quosdam Græcæ
 declinationis casus ab eis, Latini adsciscūt.
 Virg. Orpheī Calliopea Lino formosus A-
 pollo. ὄρφεϊ datiuus est Græcus. Caue Lati-
 num putes casum. Contra dixi Vlyfsei La-
 tinum casum esse, quippe gr̄m̄, qui Græcis
 erat ὀδυσσεύς. Item Ilionea penultima pro-
 ducta, ἰλιονῆα pro ἰλιονέα, quod regulare fu-
 erat, ut Orphea. Virgi. Orpheaq; in medio
 posuit syluasq; sequentes:

QUARTA CONTRACTO-
 rum Declinatio.

Huius terminationes sunt,

ῶ, & ῶς, Fœmininorum, omniaq;
 sunt ὀξύρνα, quia deriuata.

S.

ἡ ἄπφῶ

ἡ ἄπφῶς, ἄπφῶς, ἄπφῶς.

τῆ σα τ-

DE NOMINE.

τῆ ἄσφοϊ, σασφοϊ, ἄσφῶ
 τὴν ἄσφῶα, ἄσφῶ Iones & ἄσφῶν
 faciunt, ἄσφῶ σαπφῶν
 ὡσαπφῶα τὴν ἄσφῶα

- D. τῶ ἄσφῶ
- ταῖρ ἄσφῶιν
- P. αἰ σασφοί
- τῶν ἄσφῶν
- ταῖσ σαπφοῖς
- τὰς ἄσφῶς
- ὡ ἄσφοί

Dualis declinationis numerus in Graeco non habetur, ut in Latina, sed cadunt in Tercia declinatione in aquifilabiorum.

Hoc inflectes modo

pleraque alia nomina in ὡ, ut Calypso, Dido &c. Latine sic haec Sapphus, huius Sapphus, huic Sappho, hac Sappho. Nam quae genuina Latine est, Sappho Sapphonis, ut Dido Didonis, infrequens est.

QVINTA CONTRACTORUM Declinatio.

Huius terminatio,

ΑΣ, Neutorum est.

- S. ὄ κέρας (Attice)
- κέρᾱσ ἀμϕὶ κέρᾱσ cōiter, κέρας Ionice, κέρᾱσ
- κέρᾱσ cōiter, κέρᾱσι cōiter, κέρᾱσι Ionice, κέρᾱσ
- ὄ κέρας (Attice)
- κέρᾱσ

DE NOMINE.

D. τὸ κέρατα communiter, κέραε Ioni-
ce, κέρα Attice.

τοῖν κράτων communiter, κράων I-
onice, κρῶν Attice.

P. τὰ κέρατα communiter, κέραα Ioni-
ce, κέρα Attice.

τῶν κράτων communiter, κράων I-
onice, κρῶν Attice.

τοῖς κέρασι

τὰ κέρατα communiter, κέραα Ioni-
ce, κέρα Attice.

In hac declinatione observa nō fieri cō-
tractionem nisi τ elisa, neq; hiatus enim fit
nisi τ elisa.

DE NUMERALIBVS.

Hac ut Latinis sunt uaria declinatione.

Εἰς singulariter tantum.

Vous six de
clinatz

εἶς	, unus	μία	, una	ἓν	, unum
ἑνός		μιάς		ἑνός	
ἐνί		μιά		ἐνί	
ἕνα		μία		ἕν.	

Δύο Dualiter.

Δύο, δύοῖν omnis generis.
Quin & plurale declinatur.

οἶα

DE NOMINE.

οἱ αἱ τὰ δύο Duo in Plurali
τῶν δύο

τῶν καὶ τῶν δύο
ἄνδρῶν καὶ τῶν δύο

Reliqua pluralia sunt.

φῆς   τεία
φῶν cōiter,   φῶν neutri generis.

τεισί   τεισί

φῆς   τεία.

τέσσαρθ, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσα
ρας, communiter.

τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσα
ρα, neutri.

Hinc usq; ad centum, ἑξήκων, indecli-
nabilia sunt, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα,
δέκα, εἴκοσι, τεράκοντα, πενήκοντα, πεντά-
κοντα, ἑξάκοντα, ἑπτάκοντα, ὀκτώκοντα, ἑννέ-
άκοντα, ἑκατόν.

A centum composita fleuntur, ἑξή-
κῶσοι, τετρακῶσοι, χίλιοι, δύοχίλιοι, τριχίλι-
οι, μύριοι.

ΕΤΕΡΟΚΛΙΤΑ.

Νοῦς, γρᾶς, ναῦς, βούς &c, reperies in
terminationibus quintæ declinationis.

DE NOMINE

Poeticas figuras, ut κρῑ pro κρῑτον ut apud
Homerum, κρῑ λακόν.

Item λίπα, pro λιπαρῶ, ut λιπ᾽ ἐλάφῳ,
tua diligentia erit Lector obseruare.

TRIPLEX DECLINA

tio, τῶ, ἦος.

S.	ὁ ὑῖος	
	τῶ ὑῖο	ὑῖο
	τοῦ ὑῖο	ὑῖο
	ἐν ὑῖοις	ὑῖοις
	ὧ ὑῖοις	
D.	τῶ ὑῖο	ὑῖο
	τοῖν ὑῖοιν	ὑῖοιν
P.	οἱ ὑῖοι	ὑῖοι
	τῶν ὑῖων	ὑῖων
	τοῖς ὑῖοις	ὑῖοις
	ἐν ὑῖοις	ὑῖοις
	ὧ ὑῖοις	ὑῖοις.

ALIAS SIC.

S.	ὁ ἦμος	
	τῷ ἦμο	
	τοῦ ἦμο	ἦμο
	ἐν ἦμοις	
	ὧ ἦμοις	

D.

DE NOMINE

D.	τῷ ἡέε	ἡ
	τῶν ἡέοιν	ἡοῖν
P.	οἱ ἡέβω	ἡέω
	τῶν ἡέων	ἡέων
	τοῖς ἡέσι	
	τοῖς ἡέασ	ἡέω
	ῶ ἡέβω	ἡέωσ.

ALIAS IN TERTIA

Simplicium.

S.	ὁ ἡόσ
	τοῖ ἡού
	τοῖ ἡού
	τῶν ἡόν
	ῶ ἡέ, & cetera

τέλος τῶ οἰα κλίσιωσ.

Haftenus de nomine, Libet obiter ex-
cendorum puerorum gratia & exempla ad-
dicere, quibus regulæ illustrentur.

Carmen Hesiodi è genealo-

giis deoꝝ ad hanc rem

delegi.

EX HESIO

DI THEOGONIA DE MVSIS.

ΤΗΝ ΜΟΥΣΑΩΝ ΑΡΧΩΡΘΑ, ΤΑ ΔΙ ΠΑΤΡΙ
ΥΜΝΕΥΘΑΙ, ΤΕΡΠΕΣΙ ΜΕΓΑΛΑΝ ΝΟΟΝ ΕΝΘΕ ΟΛΥΜ
ΠΟΥ (όντα)
ΕΙΡΕΥΣΑΙ ΤΑΤ' ΕΟΝΤΑ, ΤΑΤ' ΕΣΟΜΑΝ, ΠΡΟΤ' Ε
ΦΩΝΗΘΗΜΕΝ, ΤΩΝ Δ' ΑΚΑΜΑΡΝ ΞΕΙ ΑΥΘΗ
ΕΚ ΣΟΜΑΤΩΝ ΗΘΕΙΑ, ΠΕΛΑ ΔΕ ΤΕ ΣΩΜΑΤΑ ΠΑΤΡΟΣ
ΖΩΟΣ ΕΙΛΥΔΟΥΠΙΟ ΘΙΑΝ ΟΤΩΙ ΛΗΙΕΟΑΣΗ
ΣΚΙΣΝΑΜΕΝΗ, Η ΧΕΙ ΔΕ ΚΑΡΗ ΝΙΦΟΕΝΡΣ ΟΛΥΜΠΩ
ΔΩΜΑΤΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ. ΑΪΔ' ΑΜΒΡΟΡΝ ΟΣΑΝ ΙΕΪΘΑΙ
ΘΕΩΝ ΓΕΓΟΤΑΙ ΑΪΔΙΟΝ, ΠΡΩΡΝ ΚΛΕΙΟΥΣΩΝ ΑΟΙΣ Η
ΜΟΥΘΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΒΗ ΚΟΥΡΑΙ ΔΙΟΣ ΑΙΓΙΟΧΟΙ,
ΤΑΣ ΕΝ ΠΕΡΙΗ ΚΡΕΝΙΔΗ ΤΕΚΕ ΠΑΤΡΙ ΜΙΧΙΘΑ
ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ ΓΟΥΝΟΙΣΙΝ ΕΛΘΕΘΑ ΜΙΣ ΕΞΘΑ,
ΛΗΜΟΣΥΝΗΝ ΤΕ ΚΑΚΩΝ, ΑΜ ΠΑΥΜΑ ΤΕ ΜΕΡΜΗΡΑΩΝ
ΗΘ' ΕΤΕΚ' ΕΝΝΕΑ ΚΟΥΣΑΣ ΟΜΟΦΟΝΑΣ, ΗΣΙΝ ΑΟΙΣ Η
ΜΕΧΛΕΤΖ, ΕΝ ΣΗΘΕΣΩΝ ΑΚΗΘΕΑ ΘΥΜΟΝ ΕΧΟΥΘΑΙΣ.
ΠΑΡ Δ' ΑΥΤΗΣ ΧΑΡΙΤΕΣ ΤΕ ΗΪΜΒΡΟΣ ΟΙΚΙ' ΕΧΟΥΩΝ
ΕΝΘΑ ΛΙΗΣ, ΕΡΑΤΗΝ ΔΕ ΔΕΛΑ ΣΩΜΑ ΟΣΑΝ ΙΕΪΘΑΙ
ΜΕΛ ΠΟΝΤΩΙ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕ ΝΟΜΟΙΣ ΚΑΙ ΗΘΕΑ ΚΕΔΩΑ
ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΚΛΕΙΟΥΣΩΝ ΕΠΗΓΑΡΝ ΟΣΑΝ ΙΕΪΘΑΙ
Εννέα

Εννέα θύλα τέρβω μέγας δὸς ἐκ γαῖαι,
κλειώ τ' ὄν τέρπη τε θάλφά τε μελωμενίη τε
Τορφίχορη τ' ἔραϊώ τε πολύμνιά τ' οὐραίνη τε
Καλλιόπη θ', ἠδὲ προφρέσά τ' ἠέθριν ἀπασέων.

S C H O L I A

Plutarchus in libro de audiendis poëtis inquit, ὅ τῶν πρῶτων μυθῶν οὐκ ἀφιλόσοφον εἶναι. Id cum aliis pluribus, tum eo maxime commento, est cernere, quo Musæ adūbrantur. Cuius & hoc uolebam loco pueros admonitos, ne frigide lecturi poemata nugas modo leuiculas agi putent. Id quod Sophistæ quidam, οἱ κερνταύροισιν, temere per suasum habent. Sed uerū est quod Græcus ait, οὐ νοῦς ἐνὶ κερνταύροισιν. Itaq; carmen Hesiodi latine sum interpretatus paulo rarius, alioqui græco etiam interpolato. τίς γὰρ νέοις ἀμιχλῶν κατασκθαίω. Scholiis explico quæ & mythologia & grāmatica ratio deponscit, utrūq; in Therfite ac Chely facturus sum uberius.

Iam uero à Musis ordiamur, quæ Ioui patri canentes

Delectāt magnam mentē intra olympum,
Dicentes q̄ sunt, quæ erūt, q̄q̄ ante fuerūt,
Voce cōcinna. ex eaq̄ uero ore fluit carmē
Suaue, non difficulter, gaudent uero tem-
pla patria

Iouis tonantis, dearum uoce uirenti
Tacta, insonat & uertex niualis olympi
Domus immortalium. Ipsæ uero immor-
talem uocem edentes

Deorum genus uenerabile, primum canūt
carmine

Musæ olympiades filix Iouis Aegiochi.
Eas in Pieria Saturnio edidit patri commi-
xta

Mnemosyne, animos eleutheris demulcēs
Obluione malorum, ac tranquillatis anx-
iis curis.

Hæc uero edidit nouem puellas cōcordes,
quibus carmen (tibus

Curæ est, in pectore lætum ardorem haben
Iuxta ipsas Gratix ac desiderii sedes habēt
In floridis, amabile uero per os uocē edētes
Mulcent, oīmque leges ac mores inclytos
Immortalium concinunt, amabilem uo-
cem edentes.

E X A M E N.

secūdam ordinem simplicium, generis foeminini, ut eius ordinis omnia. Discernūt. n. Græci genera declinationibus, atq; adeo id longe facillime. Iam qui uolet sibi diuitē parare linguæ supellectilem, adnotet quæ ex hac uoce μουσῶν, ceu è fonte nascuntur. Verbum μουσῶδι, erudiri proprie à Musis, quo ego sum usus modo inelegiaco: οὐδ' ἐπιμοσώσῃ νοῦν φίλ' ἄδρῶν ἔχων. Item μουσουργὸς à μουσα & ἔργον, artifex carminum. is est. n. eius nominis usus. Tu adiunge pro diligentia tua longe plurima.

Ταὶ δὲ παρῖ, quæ Ioui patri. ταῖ, articulus est postpositiuus, nam tono inscripta uox est. Regula. Articuli præpositiui puri. i. uocales tm̄, non inscribuntur tonis, ὀ ἦ. Postpositiui inscribuntur, ἄ, αῖ. Ex his est pro αῖ, ταῖ. Nam æolica dialectos, q̄ aspiratione non utatur, τ, articulo αῖ, adicit uice aspirationis. Idem fecit in aliis, ut pro ἐλεῖν, Φελεῖν dicit F digamma æolico (quæ Latini literam recepimus reliquæ Græciæ ignotâ) uice aspiratiōis adiecto. Memineris huius scholli de F, si quando primū Quinti Iani

E X A M E N .

liani leges. Declina τα sic, ἦ, ἦς &c. ut supra.

Δι. ἀ ζεῖς, ζ, in Λ, mutato, ut in hetero-
clitis adnotauimus.

Πατρὶ. da nominatiuum, πατήρ, acuit fi-
nem, quia deriuatum, πατρός τῆσων, eius e-
tymi fides apud Grammaticos esto, mihi
nec refellere nec probare libitum est. Declina,
ὁ πατήρ, declinationis quintæ simp. τῷ
πατέρει. Nam qui tonus in recti fine est, ea
syllaba non excedit. & πατρὸς per syncopé.
τῷ πατέρει & πατρί. ἐν πατέρα, non πα-
τρά. ὦ πατέρ. Reliqui casus ex his nascunt,
tu ad analogiam recurre. Dativus plura-
lis est πάτραν, quem adiicio, quia formatu
difficilis est.

Ἑμνεῦσι. nominatiuus participii, penul-
timam inflectit, nam κ, pro breui habetur,
ut in fine prosodia diximus. plurale est.

Varia. Ab ἕμνω præsens participium est,
ὁ ἕμνων ἕμνοντες quintæ decl. simp.
ἡ ἕμνοῦσα ἕμνούσης secundæ simpl.
ὁ ἕμνοῦν ἕμνοῦντες quintæ simpl. In-
fra formationē discas, hic te admoneo ge-
neris ac declinatiōis, quæ cum nominibus

E X A M E N .

participia communia habent. Ergo ab ὕμνου & foem. singul. est ὕμνουσαι pluralis ntūs, & pro ὕμνου & ὕμνευ & Doricum est. Exempla in promptu sunt Theocritum legenti. Is in pædicis, cuius carminis est hoc initiū, οἶνον ὦ φίλε παῖ λέετοα καὶ ἀλαθα. i. In uino ueritas, sic inquit, ἔν πρᾶρον ἔϋλιεύντα, τρίτονον ἔθικασ, pro ὠλιεύντα. Cæterum hymnus proprie deorum laus est.

τέρπων, delectant, actiuum plurale præfens, ut τύπρωσ acuit antepenultimam ex regula. In polysyllaba ultima breui, &c, acutus est in antepenultima, uide supra.

Μέγαν ἐτόρόκλιρον est. ὁ μέγας, τοι μέγας α μεγάλῳ, ἔϋδ μεγάλῳ, ἔν μέγαν, ὦ μέγα. Reliquos casus α μεγάλῳ forma. Sic & totum foemininum, ἡ μέγαν, ἔϋδ μεγάλῳ. In neutro sic, ἔν μέγα, τοι μέγαλον, ἔϋδ μεγάλῳ, ἔν μέγα. Plurale α μεγάλων πετε. μέγας μείζων μέγισθ, supra comparauimus.

Νόον α νόθ νοῦσ. Quid α φῆν, θυμῶσ, λόγῳ, differat, philosophi uiderint. Tu interim mythologiam capta. Musæ magnam mentem Iouis delectant. Musis, hoc est, ue
risci

EXAMEN.

ri scientia ad deos transferimur, diis similes reddimur, id quod pluribus in Theage Plato differit.

*Cypr. wum d'into
yut a pu mi
fio*

Ενδ'σ, intra, aduerbium gto construitur.

ὀλύμπου, cœlū. olympum dicimus ὄλωσ λαμπρον, ut est autor Theon, Arati interpres, nobilis grammaticus.

Εἰρεῦσθαι, participiū præsens, ab εἶρω, ὁ εἶρων, ἢ εἶροντο, quintæ declinationis. ἢ εἶρωσθαι, εἰρούσης, secundæ declina. ἢ εἶροντο εἶροντο, quintæ declin. Et ab antiquo uerbo εἶρέω fit εἶρων εἶρουσα εἶρουσιν. Ab εἶρουσα εἰρεῦσθαι Dorice. Ab εἶρω est εἶρων dissimulator, hinc εἶρωνεύειν dissimulare, Socraticum. & εἶρωνεία, Ironia, dissimulatio. Cōtra ἀλάζων simulator, ostentator uanus, qui Salacon in prouerbii speciem dicit. & λακωνῖσαι, uanum ostentatorem agere.

τὰ τ' ὄντα, τὰ articulus neutri generis.

τε, coniunctio, &.

ὄντα pro ὄντα, ab εἰμί, ὄν, οὗσθαι, ὄν, existēs. Prorsum hæc fœcūda mythos est, Musæ, quæ sunt, quæ fuerūt, & quæ uétura trahunt Ioui canūt, hoc est, musæ oīm rege cognitionē

EXAMEN.

complexæ sunt, ut Platonici dicunt: *Φιλοσοφία ἐστὶ τῶν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων γνώσις.*

Εσόμενος, η, ον, futurum.

πε, ante, adverbialiter. Sed hæc aliàs.

τε, φ. ἐόντα, ὄντα.

Φωνή, uoce, sextus casus est, à Φωνή nominatiuo, qui finem acuit præter regulam. Et si .n. uerbale facias à φωνέω, tamen quæ secū dum eum modum formant, scilicet à posterioribus futuris, communes regulas accentuū sequunt, ut à τυπῶ, τύπος. τόκος. νόμος. σφενδόν καὶ σφενδονέω. Obiter in mētem uenit historia Gygis, quam è Platone M. Cicero in tertium Officioꝝ transtulit. Isthic legit: cū palā eius annuli ad palmā conuerteret. Latina uox pala infrequēs est, qua Cicero σφενδόνην, qd' apud Platonē nomē est pro massa, qua annuli gēma claudit, reddidit. Cæteræ & pala uētilabæ significat, & palacæ auri. i. massæ legūt. quanq̄ palathæ dici malim, q̄ppe originis græcæ, unde & palatia, & alia quædam nomina iuricons. trahunt. Apud Platonem sic est: καὶ αὐτῶς οὐτω συμπλάειναι, ἑξέφοντι μὲν εἰσω τὴν σφενδόνην, ἀδύλαον γίνεσθαι.

EXAMEN:

γίγνεσθι. ἔξω δ' ἑλθέτω. Declina φωνή, ut μου
 & uide characterem supra.

Ὀμηρεῦσθε, participium, concinentes, ab
 Ὀμηρῶ, Ὀμηρῶν. ἢ Ὀμηροῦσθε ut supra. ὁ Ὀμη
 ρῶν. Qua significatione uerbum Ὀμηρῶ fa-
 ctum existimo, ab Ὀμῆ καὶ ἔρω.

Τῶν δ' ἀκάμαρον ῥέει ἀυδὴ ἐκ στόματων ἡδ' ἔτα
 Construe sic, ἡδ' ἔτα ἀυδὴ ῥέει ἀκάματον ἐκ στό
 ματων. Suaue carmen fluit indefesse ex o
 re illarum. Diu boni quae uenuste dictum est flu
 ere carmen. & indefesse. Sola enim ea inge
 nii humani functio optima est, ad quam sua
 pte natura ducitur. Suaue igitur Musarum
 carmen est, quoniam fluit, hoc est, sua ipsius spon
 te sequitur. Homerus poeta Nestorem insi
 gnem oratorem descripturus, inquit. τῷ καὶ
 ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν ἀυδὴ. Cu
 ius ab ore fluit uox melle liquenti dulcior.
 Tantum refert, quod acturus sis, non repug
 nante Minerua, ut cum Horatio loquar, o
 beas. Tum uero indefesse. Nam quid omni
 um quod & minus molestum sit, & conten
 damus ardentius, quam id cuius in se uis nobis a
 morem natura. ἡδύς, ἡδίων, ἡδύς. Sic

EXAMEN:

Λυκίς, Λυκίων, Λύκισθ. Declinatio in heteroclitis, Motio in capite nois patet.

Αὐδῶ, cano αὐδῆν carmen, & prolatis syllabis αὐδῆ, è quo reciso α, fit αὐδῆν προαὐδῆν. Hinc est compositorum prope nimia copia, κωμωδία, carmen ioci conuiuialis τραγῳδία, carmen tragicum &c. Declina αὐδῆν sicut μουσική.

Ῥέω, uerbum, fluo.

Ἀκάματον, adiectiuum, aduerbii uicē futgens, non laboriose, indefesse, ab α, priuandi nota, & κάμνω laboro. quo modo κάμαρον formatum sit, infra de uerbis leges. Homerus ἀκάμαρον πῦρ pro uehemēti igne dixit, ac supra modum efferuescenti. Sunt & aliae quaedam particulae, quibus quod citra laborem fit describimus, ut ἀνιδρωτί, citra sudorem.

Ἐκ σομάτων. ὁ σομα σομαρς, neutrae quintae declinationis simplicium.

τῶνδε, demonstratiui pronominis significans est, quippe compositus articulus praepositiuus, ὅδε, ἡδε, τόδε

Γελαῖ λέτε δώματα templa. δῶμα δώματα

τῶ

EXAMEN

ος, exhilarantur. κλαῖ, præsens est neutri
 uerbi κλάω, rideo, numeri singularis. Solēt
 enim græci, a mmonio autore, neutris plu-
 ralis dare singularia adposita.

ζῶος ἰ ζεὺς, ut supra.

Ἐεργδύπου, tonātis, ab ἔει augēdi parti-
 cula cōponit, & δούης, sonitus. Nā fulminū
 autor iupiter est. ἐείδουπος, γ, interponit au-
 gendi temporis gratia. ὁ ἐείργδουπος, ἔειργ-
 δούπου, ἢ ἔειργδύπιο Ionice, quo gtō hic He-
 siodus utitur. Hic obseruabis particulas so-
 la cōpositione usurparas, ἔει, ζα & siles. ut ἐ-
 ειθάλλης, admodū flores. ζάθεος diuinus &c.

Θεῶν, ἂ θεῶν, gtūs plur. ē, uide μουσα-
 ὄπι, acuit ultimā, est em̄ obliquus mono-

syllabi acuti, ὄπι, uox. Declina, ἢ ὄπι, ἢ ὄπος,
 τῆ ὄπι, τὴν ὄπα, actūs penacuitur. Nam ē re-
 gula excipiūtur accusatiui omnes, & nomi-
 natiui duales & plurales, ut χεῖρ, χεῖρος, χεῖ-
 ρί, χεῖρα, sic de similibus, ὦ ὄπι, τὰ ὄπι, τὰ ὄ-
 πιν. reliqua praestat analogia.

ἄφειρόση, adiectiuū fœm. mouet ὁ ἄφειρός
 flores, ἢ ἄφειόεντος, quin. decl sim, ἢ ἄφειρόεσσα
 ἢ ἄφειοέσσης secun. ἢ ἄφειόεν ἢ ἄφειόεντος quin.

EXAMEN.

carmen edentes. Vnæ immortalitatem mu-
sa pariunt hominibus, ἐκ τῆς μουσάων κλέ-
σ' ἀμβροσσην, ut Theocritus ait. ἀ' priuat. βρο-
σ' mortalis.

ἰεὺς, ἰεῖσ', ἰεῖν', participium ab ἵημι, ut in
uerbis cernes,

Θεῶν γενος ἀδδῖον, πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῆ.
Scande θεῶν γεν' in dactyli numerum re-
dacto, θεῶν duas syllabas una complectere,
ut apud Homerum, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊά-
δω, pro πηληϊάδω, perinde ac elisa uocali:
Nam longa breuem concipit. Et Hesiod.
ῥῆα μὲν τῆς βεῖαι, quasi legas ρει μιν, Spon-
deus est. Sic apud Virgilium, Seu lento fu-
erint aluearia uimine texta.

κλείουσιν canūt, ἀ κλείω in clyte celebros.

πρῶτον aduerbium, primum.

ἀοιδῆ, datiuus.

ἀδδῖον γεν' accusatiui. γεν', primæ
contract. declin. neutrum substantiuum in
σ', ut μέλσ', χάσ' χάεσ'.

θεῶν, genitiuus pluralis ἀθεός, quod a θε-
άω templor, seu θεῖν currere deriuant. Nā
eo uetustissimi nomine cœlum dixerunt, quod

ΕΧΑΜΕΝ.

ποικα οὐρανόσ ab οράω tueor.

αἰγίοχοιο genitiuus Ionicus, pro αἰγίοχου
 tertiae declinationis. αἰγίοχος Iupiter cog-
 nominatus, ἀπὸ Δαίγδοσ ὀχῆσ, ab alumna ca-
 pra. Ea est unde κέρας ἀμαλθείας, Copiae
 cornu Ioui sacratum est. Vide Callimachi
 hymnos, Pausaniam in Arcadicis, & my-
 thologos alios.

τὰς, si uis proprie exponere, fac postpo-
 sitiuum articulum ἀς, aspiratiōe in τ trans-
 lata.

ἐν περείῃ. ἐν praepositio dtō constituitur.
 Musae in Pieria genitae dicuntur, q̄ isthic pri-
 mum coepta sint coli, cōditis à Lino sacris
 ut in Boeoticis Pausanias, & nos ecloga in
 Philonda lusimus: Orgia Pieridū qui spi-
 ras nupera Daphni, &c.

κρονίδη, dtūs, patronymicon a κρόνῳ. I-
 ta Saturnum uocamus, a χρόνος tēpus, κρονί-
 δησ Saturnius, primae declinationis simp.

Μιχῖσα, participium ῶ. Infra discēs for-
 mationē, ὁμιχίσ μιγέρσ, ἡμιχίῳ μιγείσῃ
 ἔμιγέρ μιγέρτῳ.

μνημοσύνη decl. secundae simp. Memo-
 ria

EXAMEN.

Si artes peperit, eleganter hoc, quātum ad
 μυθελογίαν attinet, a Plutarcho in conuiuia
 libus q̄stionibus agit. Habemus & nos ad
 hanc rem suauissimos Laberii uersiculos.

Sophian uocant me Graii, uos sapientiam.
 Vfus me genuit, mater peperit memoria.

Ἰουνοῖσιν seminibus. Quos ego uidi Hefio
 di libellos, & Ἰουνοῖσιν a superiori sententia
 distinguunt. Itaq̄ & ego in eum modū, sed
 è ratione mythologiae supra uerti. Longe
 uero praestat, quantum conicio sic interprē
 tari: Quas memoria iuncta seminibus Ioui
 patri peperit, delectans Iouem, musas, in q̄,
 peperit, obliuionem malorum, & curarum
 tranquillitatem, ut hic uersiculus apposi-
 tione cum superioribus cohæreat. Facit con-
 structio uerbi μέσω, ut hunc ordinem pro-
 bebim. Ἰουνοῦς semen, uis foecunda, Tertiae de-
 clinationis simplicium,

μελέσθαι, participium a μελέω antiquo,
 curo, &c. μελέων μελέουσα μέσον.

ἑλευθῆρ ab ἑλευθῆρ quint. decli n. sim-
 pliciu, Iouis epitheton, & apud Pausaniam
 cernes, libertatis titulus est.

EXAMEN.

do ueniat hinc, docebo alio loco. Musæ a-
nimum tranquillat, affectibus liberat, ut
ex instituto Pythagorico intelliges, & Cly-
temnestræ historia, quæ tum demum uiola-
ri pudicitiam suam passa est, cum musicum
sustulisset. Plurima ad hæc apud Athenæ-
um lege. Alio si lubet & hanc mython tra-
he, nil dignum parari musis, nisi tranquilla
& recte constituta mente.

ἀμπαυμα, uerbale neutrū, sicut χαῖμα,
μδρμαζών, curarum anxiarum. Id enim
uel μδρμαίρα, uel μέειμνα significat, utrunq;
secundæ declinationis simplicium, μέειμ-
να usitatius est. Theoc.

πενία ἢ διόφωτε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει
αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. οὐδέ γ' εὐλείη
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ πρέχοντι μέριμνα
Paupertas Diophante sola artes excitat,
Ipsa laboris magistra est. Neq; em̄ dormire
Viris operatoribus malæ præbēt angustia.
Huius significantiæ est & μδρμνάω uerbū,
solicitus, anxius cogito, eius usus est in Psal.
xxxvii, καὶ μδρμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου,
& anxius seu sollicitus ero pro peccato meo.

Com

E X A M E N.

Cōmodum reddidit Græcus emphasin uocis Hebrææ, $\aleph \aleph \aleph$ Latine cogitabo legimus, quod uides quàm non respondeat plenæ significantiæ uerbis $\mu \epsilon \epsilon \mu \nu \eta \sigma \omega$ Θ $\aleph \aleph \aleph$ $\omicron \mu \acute{o} \phi \omega \nu \alpha \varsigma$, ab $\omicron \mu \varsigma \phi \omega \nu \epsilon \iota \nu$. æquis legibus conueniunt musarum cantilenæ, id est, Tū demum recte artes tractantur, cum aliæ aliis iunguntur. Choris gaudent musæ, Dialectica rhetoribus usui est, geometria astronomis, poetam philosophia, philosophū poetica commendat. atq; id est $\varphi \acute{\epsilon} \gamma \mu \acute{\upsilon} \kappa \lambda \iota \omega \nu$ uocamus $\pi \alpha \iota \delta \epsilon \acute{\iota} \alpha \nu$. Declina $\omicron \mu \acute{o} \phi \omega \nu$ $\tau \omicron \iota \omicron \mu \acute{o} \phi \omega \nu \Theta$, iuxta analogiam quintæ simpliciu, ω in $\omicron$ mutatur.

Regula: Comparatiua, uerbalia, & quæ à uerbis decomposita sunt, ω in $\omicron$ mutant, $\kappa \rho \epsilon \acute{\iota} \alpha \varsigma \omega \nu$ $\kappa \rho \epsilon \acute{\iota} \alpha \sigma \omega \nu \Theta$, $\sigma \mu \phi \acute{\alpha} \delta \mu \omega \nu$ $\sigma \mu \phi \acute{\alpha} \delta \mu \omega \nu \Theta$, $\omicron \mu \acute{o} \phi \omega \nu$ $\omicron \mu \acute{o} \phi \omega \nu \Theta$. Reliqua in $\omega \nu$, ω seruant.

$\eta \sigma \iota \nu$, Datiuus articuli postposit. pro $\alpha \acute{\iota} \varsigma$, ω in η soluto $\alpha \acute{\iota} \sigma \iota \nu$, in $\pi \acute{\epsilon} \alpha \rho \alpha \gamma \mu \acute{\omega} \varsigma$ aduicitur. $\varsigma \eta \theta \epsilon \alpha \sigma \iota \nu$ à $\varsigma \eta \theta \Theta$, pectus, neutrum declinationis pri. contractore. $\varsigma \eta \theta \epsilon \sigma \iota \nu$, dtūs pluralis, ω , geminatur augendi temporis gratia,

EXAMEN.

Ακηδής, ab ἀ & κηδός luctus, unde ἀδική-
 Λιον, sicut ἀληθής primæ contractorum.

θυμός ardor & impetus quidam conficiē-
 δæ rei, ut apud Homerum: Καλέειν ὄρεϊ ἕσοθ
 μός. & θυμός ἐνὶ στήθεσι φίλοισι μάλλον ἔφορ
 μάται. Vides ut Homerus θυμόν ardorem,
 & ὄρεμὴν impetum coniunxerit. Et prophē-
 ta deprecaturus subitam noxæ uindictam,
 κύειε μὴ ὄρε θυμῶ σο &c. Ne in furore &c. et.
 Nam belle θυμός cum Hebræa uoce נפש
 conuenit.

Εχούσις, ab ἔχουσα participio. Moue
 perinde ut superiora.

Παρ' αὐτῆς, pro παρὰ δὲ αὐταῖς, ut in §
 soluto,

χαίει τὸν, Declina χάεις χάει τὸ χάει-
 τι χάειν, analogice reliqua. iuxta musas gra-
 tix sunt, habent eæ nomen à χάρα gaudio,
 & recte. Nam quicquid est humanæ ac ciui-
 lis consuetudinis, Gratiis debemus. Ita Xe-
 nocratem Plato admonebat, πένδειν χάει-
 σιν, sacrificare Gratiis, quo uitæ usu magis
 urbano ac comi esset. Absit ergo à musis li-
 uos, absint omnes illiberales affectus. Id quod
 uolebat

ΕΧΑΜΕΝ

uolebat Aristoteles inquiring, τὸ φιλόσοφον,
 φιλόκαλον ^{ἔιν.}

ἰμὸρ τῶν ἡμέρων. Desiderium recte faci
 endi, laudis amor. τὸ ἰκερ κάλλιον ἀνδρῶν κεν ἔειπ
 ὀλβίῳ, ἢ κλέῳ ἐσθλόν, ἐν ἀνθρώπωνισιν ἀξίον.

οἶκῳ, οἶκιον, diminut.

ἐν θαλίῃς, pro θαλίαις, θαλάσσῃ florere,

νόμοισι ἢ διακέδνα κλείουσιν, celebrāt le

ges & mores immortalium, Respublicæ &
 legibus bonis, & bonis moribus consent,
 oportet. Hæ artes dignæ laudæ sunt, quæ
 mores ornant, & bonas leges confirmant.
 Sed immortalium, ait. Heroas si lubet in
 dilige.

ἐπήραρον ἡδὲ ἔρατον, amabilem.

προφδρέσατη. Compara, προφφής προφε
 ρέσατῳ προφδρέσατῳ &c. Nomina multa
 rum apud Plutarchum in Symposiacis ex
 plicantur. Est & Pharnuti liber in omnium
 manibus, quo malo ingenium experiare tu
 um, quam his nugis meis tene
 are diutius.

FINIS de Nomine.

DE VERBO

VERBUM ῥῆμα, dictio est, quæ modis, temporibus ac personis flexitur. Verborū alia personalia sunt, quæ per distinctas personas & ἐγκλίσεις, id est, terminationes uariantur, λέγω, λέγεις, λέγει. Alia impersonalia, quæ modis ac temporibus uariant, numeris ac personis non uariant. Constructio addit numeros ac personas. προσίκει μοι ἐὼς λῶ εἶν, προσίκε ὑμῖν ἐὼς λοῖς ἔ. εἰρηται ποδὲ μετεμψυχώσεως.

ACCIDVNT VERBO

Genera, Personæ, Figuræ, Numeri, Modi, Tempora, Coniugationes.

GENERA.

Διαθέσεις, dispositiones uerborū, id est, coniugandi figuræ tres sunt, ω, με passiuorum, με mediolorum.

ω, dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi figura, qua per omnes modos, tempora & personas facilis notio est, quæ terminatio

E V E R B O.

natio actiua sit, ut λέγεισ, λέγεις, λέγεις, ἔλε-
ξα, dispositionis actiuae sunt, quia ex ω nascuntur.

Μαί, passiuorum dispositio est, qua scit
quae terminatio passiuua sit, ut τέτυμαι, τύ-
πιδαι, dispositionis passiuuae sunt, quia ex
μαι nascuntur

Medium aliquas ex utroque terminatiōes
usurpat. Ergo alia est ratio generum apud
Latinos, alia apud Graecos. Genera Latina
significationē uerbi explicant, Graeca filum
cōiugationis. Quapropter & apud Graecos
duplicia genera uerboꝝ fingito, Etymolo-
gica, quae coniugationis notiōes sunt, Syn-
tactica, quae significationem expediunt, ut
τύπω actiuum, τύπομαι passiuum, uerbe-
ror, & τύπομαι medium, actiuae & passiuae
significationis. Neutrum ὑμῖν ualeo, de-
ponēs μάχομαι pugno. Et haec uarietas ge-
nerum in Syntaxi est. Caeterum in etymo-
logia ὑμῖν actiuum characterem, μάχομαι
passiuum sequitur, ὑμῖν dispositionis a-
ctiuae est, μάχομαι passiuuae.

T E M P O R A, χρόνοι.

Hoc opus, hic labor est, discernere tempo

DE VERBO.

ra. Sunt enim multa & varia, quaedam etiam
gemina.

^{ἔνεως} ἐνεως χρόνος, instans tempus, quod modo fit, significat, λέγω dico.

Tantum iudicari
vult modum suble
vult tempus

^{ἄκακον} ἀκακός χρόνος, exte. siuum tempus,
inechoatium modum noiant, extenio tem
pore in em quæ agebat, nondū confectā,
ut, quom tu luderes, græcabar.

Hæc duo sunt finis
vult in vult
vult

^{ἀκακόν} ἀκακόν χρόνος, Ptm̄ perfectū pro
sum absolutā actionē designat. A diacēs tē
pus dicit. nā qd̄ primū iā factū est significat.

^{ἀκακόν} ἀκακός χρόνος. Plusquamperfe
tum tempus, eius usus est græcis q̄ & latinis.

Hoc tempus
vult
vult
vult

^{ἀόριστος} ἀόριστος χρόνος, Indefinitū ptm̄. A paracl
meno differt, q̄ ^{παρακείμενον} παρακείμενον præteriisse rē
primū iam indicat, quapropter ^{παρακείμενον} παρακεί
μενον. i. adiacens, & ceu iuxta positū ei quod
transiit, dicit. ἀόριστον, præteriisse quidē rem,
sed indefinite num olim an modo præteri
erit, ut cum dico ^{πέπρωκα} πέπρωκα cecidi, indico pri
mum me iam cecidisse. Cum uero ^{ἔπεσον} ἔπεσον di
co, quod ἀόριστον est, cecidisse me significo,
sed ambiguus est quī cum loquor, olim ne,
an nuper ceciderim. Quæ duplicis præteri
tatio

DE VERBO.

solum in re completa modo utuntur, in quo
 uim habet eius quod apud Græcos ^{πρακεί-}
^{μνος} uocat, quæ Stoici ^{πρῶτος ὁ χρόνος} τέλειον ἐνεσῶτα no-
^{indefinitum} minauerunt. Sed etiā pro ἀοείσω accipit,
 quod tēpus apud græcos tam modo perfe-
 ctā rem, q̄ multo ante significare potest. Et
 sicut apud illos indefinitum tēpus adiectiōe
 τοῦ ἄρτι aduerbii, ὅν πρᾶκείμνον. i. adiacēs
 tempus, & adiectiōe τῆς πάλαι ὅν ὑπερτελι-
 κόν, id est, plus q̄ perfectū refert: sic apud nos
 idem est ptm̄ perfectū. potest. n. & modo &
 multo ante intelligi perfectum. Et apud au-
 tores hoc exemplis ad probat. Euander em̄
 apud Virg. in 8. de matre sua: Cecinit quæ
 prima futuros Aeneadas magnos, & nobi-
 le Palanteum. Cecinit dicit, pro cecinerat.
 Multo .n. ante illam cecinisse intelligit. Et
 ipse poeta e sua persona:

Troiaē qui primus ab oris
 Italiam fato profugus, Lauinaq; uenit.
 Venit, pro uenerat. Hic em̄ quoq; multo ant̄
 intelligit uenisse Aeneā in Italiam. Ergo p-
 prie si quis contemplet uim ptī, nō aliam si-
 gnificationē iudicabit hoc habere, q̄ illud
 quod

DE VERBO.

quod apud Græcos ἀόριστον uocant. Hoc autem differt à plusq̄perfecto, q̄ illud per se prolatum non eget aduerbio pridem, quod habet in se naturaliter, nisi uelimus explanadæ quantitatis temporis causa addere añ quot dies uel annos. Nec licet illi modo uel nuper aduerbia adiungere. Ptm̄ uero perfectũ ad manifestandam significationẽ eget modo uel pridem aduerbiis. Hæc Priscianus de pt̄o Latino. Vides ἀόριστον id significare quod ptm̄ Latinum, hoc est, indiscriminatum id quod modo transit. πρᾶκείμενον uero certo id quod modo præterit. Caterũ duos aoristos copia fecit. Nam idem uterque significat.

μέλλων χρόνος, Futurum tempus, id qđ Latinis significat, λέξω, dicam. Duos μέλλοντας copia fecit. Idem uterq̄ significat.

Est aut̄ Atticis & μετ' ὀλίγον μέλλων, mox futurum, quod Latini propemodũ sic reddimus: Vicero dum is se expediat. Vide Priscianum, & Erasmus in copia uerboꝝ.

Modos, Personas, Numeros ipse obseruabis.

Nos habemus saltem duas voces quæ sibi arcegetur
quæ ueltra uocat & illa magis conuenit ad passiuam uocem

DE VERBO.

^{Voces} CONIUGATIO

Diatheses uerborum tres sunt, ω , μ , ν passiuum, μ medium. Ex diathesi ω reliquæ nascuntur, quæ propter cuius ordinis coniugationum ω est, eiusdem & passiuæ & mediæ sunt. Nam à singulis actiuis mediæ nascuntur, sicut & passiuæ. Diathesis uero actiua triplici caractere constat. Aut ω , β $\nu\tau\acute{o}\nu\omega$, id est, uerbi quod penultimam acuit, ut $\pi\theta\acute{\omega}$ pono. Aut $\tilde{\omega}$ circumflexo, quod à uarytonis nascitur, ut $\pi\theta\tilde{\omega}$. Aut μ , quod à circumflexo oritur, ut $\tau\acute{\theta}\mu$.

Triplex est ergo coniugatio. Aut uarytona in ω . Aut circumflexa in $\tilde{\omega}$. Aut eorum quæ μ desinunt. Iam cuius sua passiuæ & mediæ accense. Primū ergo de uarytonæ coniugationis ordinibus dicemus, quoniam ex eis genera coniugationum alia fluunt.

Ordines uarytonæ coniugationis sunt sex. Discrepant literis formatiuis, quæ $\chi\epsilon\epsilon\epsilon$ $\kappa\tau\eta\epsilon\iota\sigma\tau\iota\kappa\acute{\omega}$ uocantur. Est autem litera formatiua, quæ ω proxima anteit, ut $\tau\acute{\iota}\tilde{\omega}$ est primæ coniugationis, quia habet formatiuam $\tilde{\omega}$. In passiuæ $\tilde{\omega}$ significatione in passiuæ uocem autem ω est. μ uocem formatiuam

Primus

DE VERBO

PRIMVS ordo coniugandi uarietas est, ubi est ante ω presentis,

β,	Hæ literæ mutant
π,	in futuris & præte-
φ,	ritis, in cognatas si-
π̄.	bi, Futurum ↓, Pa-
	racemenon φ, ha-
	bet, ut τὸ π̄ω, τὸ ↓ω, τέτωφα.

SECUNDVS ordo, ubi est ante ω presentis

γ,	Futurum ξ format
κ,	Paracemenon χ.
χ,	ut λέγω, λέξω, λέ-
κτ.	λεξε.

TERTIVS ordo Coniuga. habet

δ,	Futurum σ, Præte-
θ,	ritum κ, ut, ἄδω,
τ.	ἄσω, ἦκα.

QUARTVS habet

ζ.	Futurum plerunq̄
	σ habet, Præteritū

κ, φάζω, φάσω, πέφακα.

ω uel τ̄, Attico more, plerunq̄ ξ futuri,
primū χ format, πράττω, πράξω, πέπραξε.

Handwritten marginal note:
 τὸ π̄ω τὸ ↓ω τέτωφα
 λέγω λέξω λέλεξε
 ἄδω ἄσω ἦκα
 φάζω φάσω πέφακα
 πράττω πράξω πέπραξε

DE VERBO

QVINTVS habet λ, μ, ν, ρ. Hæ litteræ immutabiles dicuntur, quia in futuris non mutantur, τάλλω τάλῶ, κείνω κείνῶ, ut nec in declinationibus mutant, φάλμων φάλμων, νέτωρ νέτωρ. In his enim ν, ρ, manent, cum aliæ consonantes eximant, ut αἶαο αἶαντ, λίτ λιθός. Hæc cōiugatio per κ prateritū facit, τάλλω ἔταλκα, πείρω ἔπαρκα.

ὁ οὐδὲ ἀντι
ἀντι διπλοῦν ἢ ἀντι
νυ καὶ αὐτῶ
ἐν τῇ σὺν γένεσι

SEXTVS ordo, est qui ω purum definit, id est, ante quod non est consona. Huius σ futuri, κ, prateriti formatiua.

μύω	ποιέω	πμάω	ἰωεύω
μύσω	ποιήσω	πμήσω	ἰωεύσω
μέμυκα	πεποίηκα	τετμήκα	ἰωεύκα

Atq; hæc est cōiugatio, è qua & circūflexa, & quæ μι definunt deriuantur.

DA PARADIGMA. τὴν πῶ.

Sex ordines coniugationum unico hoc utuntur paradegmate, uariatis prateritis & futuris, iuxta singularum characteristicas. Atqui spectabis in paradegmate, quò tēpus è tempore oriat, ut à τύτ ἔτυτα. Item q̄ multi

DE VERBO.

multiplex uariatio uerborum, alia princi-
pii, alia ἐγκλίσεως seu finis, ut τέτυφα à τῷ
πῶ desciiuit non solum sine mutato πῶ in
φα, sed etiam principio τυ in τετυ.

Prīm imperfectum —
Aoriston primum pariter initio uariant.
Aoriston secundū —

Characteristica præteriti plusq̄ perfecti à
perfecto petiit, τέτυφα, ἐτέτυφον, φ in utroq̄
est characteristica: aoristi a futuro, τυψω, ἐ-
τυψα. Fines ergo per characteristicas futu-
ri ac præteriti uariantur. Fac characteristica
re rationem prudēs colligas, ut singulis or-
dinibus singulos char acteras atq̄ adeo co-
gnatas literas depures. E cum ω cognata
est, ergo eiusdem sunt coniugatiōis. φ cum
κ nihil conuenit, alterius est igit̄ ordinis κ,
alterius φ. Iudicii hæc sunt & acrimoniæ cu-
iusdam non plebeix, sine qua rationem με-
σοδικῶν uerborum non facile adiequere.

C O N I U G A.

Actiua declinabo, id est, ^{πρῶτον ἀποδοτε} διαθέστω ω, me-
diis non admixtis, ne quid non ordine suo
iuuentus expectet.

Handwritten notes:
Veni q̄ q̄ dicitur
illa uerba
habent
I

quando in imperfecto est ut videtur et antequam non per
 hanc perfectam videtur prima verba amaris

DE VERBO,

ΘΕΣΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ ΧΕΙΡΩΝ

S. τύπῳ   τύπῃς   τύπῃ
 D.   τύπῆσον   τύπῆσον
 P. τύπῳμεν   τύπῆτε
^{ἔτι}

Invenitur et
 illud quod adit in
 principio

S. ἔτυπῳ   ἔτυπῃς   ἔτυπῃ
 D.   ἔτύπῆσον   ἔτυπῆτέω
 P. ἔτύπῳμεν   ἔτύπῆτε
^{ἔτι}

quando presentis
 perfecti in dpa
 conamre presentis
 perfecti in dpa
 a vocali

S. πέτυφα   πέτυφας   πέτυφε
 D.   πέτυφατον   πέτυφατος
 P. πέτυφαμεν   πέτυφατε
^{ἔτι}

S. ἐπέτυφῳ   ἐπέτυφῃς   ἐπέτυφῃ
 D.   ἐπέτυφῆσον   ἐπέτυφῆτέω
 P. ἐπέτυφῳμεν   ἐπέτυφῆτε
^{ἔτι}

Primum in definitis
 hoc differtur de statu
 de indefinitis quod
 primum in definitis ha
 bet per nullum ad
 rem finitum aut
 indefinitum habet per
 nullum longum

S. ἔτυψα   ἔτυψας   ἔτυψε
 D.   ἔτυψατον   ἔτυψάτω
 P. ἔτυψαμεν   ἔτυψατε
^{ἔτι}

S. ἔτυπον   ἔτυπων   ἔτυπε
 D.   ἔτύπωνσον   ἔτύπέτω
 P. ἔτύπωνμεν   ἔτύπετε
^{ἔτι}

μέγ

S.
D.
P.
S.
D.
P.
S.
D.
P.
S.
D.
P.
S.
D.
P.

DE VERBO.

με α.

S.	τύτω	τύτεις	τύτεις
D.		τύτῶν	τύτῶν
P.	τύτομεν	τύτετε	τύτοσθε

με β.

S.	τυπω	τυπεῖς	τυπεῖ
D.		τυπέων	τυπέων
P.	τυποῦμεν	τυπέτε	τυπούσθε

Προσακτικὸς ἐν ἐσώσ. προστάκτως ἡ ἀνεπινοῦν ἢ προστάκτικος ἡ ἀνεπινοῦν

S.	τύπῃ	τύπῆτῶ	
D.	τύπῆν	τύπῆτων	Regula
P.	τύπῆτε	τύπῆτωσθε	ἡ ἀνεπινοῦν ἢ προστάκτικος ἡ ἀνεπινοῦν

ω

S.	τέτυφε	τετυφέτω	
D.	τετυφῶν	τετυφέτων	ἡ ἀνεπινοῦν ἢ προστάκτικος ἡ ἀνεπινοῦν
P.	τετύφετε	τετυφέτωσθε	ἡ ἀνεπινοῦν ἢ προστάκτικος ἡ ἀνεπινοῦν

α α.

S.	τύτον	τυτάτω	
D.	τύτων	τυτάτων	
P.	τύτατε	τυτάτωσθε	

α β.

S.	τύπε	τυπέτω	
D.	τύπων	τυπέτων	
P.	τύπετε	τυπέτωσθε	

DE VERBO.

ΕΥΚ ΠΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ

Τι ορθογραφία νο
 εανδα εν φθ λη
 ησαν ομοιως η
 και ομοιως η
 και ομοιως η
 και ομοιως η
 και ομοιως η

S. τύποιμι τύποις τύποι
 D. τύποιρον τυποίτην
 P. τύποιμεν τύποιτε τυποίτην
 Παρακείμενον

S. τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι
 D. τετύφοιρον τετυφοίτην
 P. τετύφοιμεν τετύφοιτε τετύφοιεν
 πρῶτον

S. τύψαμι τύψαις τύψαι
 D. τύψαιρον τυψαίτην
 P. τύψαμεν τύψαιτε τύψαιεν
 και αιολικς και αττικς

S. τυψεία τυψείας τυψείαι
 D. τυψείαρον τυψείατην
 P. τυψείαμεν, τυψείατε, ἀρχικα, ἀλλ' αττικ
 και τυψείων. και ούτως εν ετέροις
 δεύτερον

S. τύπιμι τύπις τύπει
 D. τύπιρον τυπίτην
 P. τύπιμεν τύπιτε τυπίτην
 με πρῶτον

S. τυψοίμι τυψοίς τυψοί
 D. τυψοίρον τυψοίτην
 P.

DE VERBO.

P. τύτοιμεν τύτοιτε τύτοιεν

με^χ β.

S. τυτώμι τυτώεις τυτώι

D. τυτώην τυτώιτω

P. τυτώμεν τυτώετε τυτώειν

Υποτακτικῶν ἐνεσῶς

*Subiunctivus modus habet
duos voces in activa
significatio in passiva est
in media voce. i. e.*

S. τύπῳ τύπῃς τύπῃ

D. τύπῃτων

P. τύπῳμεν τύπῃτε τύπῳσι

ω^ς,

S. τετύφω τετύφῃς τετύφῃ

D. τετύφῃτων

P. τετύφῳμεν τετύφῃτε τετύφῳσι

α. α.

S. τύτῳ τύτῃς τύτῃ

D. τύτῃτων

P. τύτῳμεν τύτῃτε τύτῳσι

α. β.

S. τύπῳ τύπῃς τύπῃ

*hoc definitum est
in medio voce in fine
in medio voce*

D. τύπῃτων

P. τύπῳμεν τύπῃτε τύπῳσι

Ἀπτεμελάτων

ἐνεσῶς τύπῃεν

ω^ς, τετυφῆσαι. *Formae ab unit
nō modis*

α. α. τύτῃαι

α. β. τυπῆιν. *modi*

DE VERBO:

Μετ' α. τυψεν.

Μετ' β. τυπεν.

Paradigma integrum diatheseos ω, subiectum est oculis. Nolebam prorsus turbatum puerum, quare & media dempta sunt, & nihil uariationis κατὰ ἄλφ λέκτρω indicaui mus. Itaque sequentur scholia, quibus & τὰ κατὰ ἄλφ λέκτρω adnotabo, sed paucis, & regulares temporæ formationes exequar. Id enim prope solum Græca discentibus oportu-
 rum est. Nos enim, quæ ad rem atti-
 nebunt, longe facillime, quippe ordine ac
 methodo tractare. Primum ergo de forma-
 tionibus. τυπῶ.

Prima positio, unde deriuabis reliqua tem-
 pora. Variant autem tempora & sine & initio.

ἐτυπῶν.

Dupliciter à τυπῶ deficit initio & sine.

DE ἐγκλίσει Regula.

Præteritum imperfectum uocis actiuæ ον
 definitum characteristica præsentis, τυπῶ
 ἐτυπῶν, χείρω ἐχαιρον. Animaduertant pu-
 eri ne quid præsentis characteristicae mu-
 tēt, id quod procliue admodum est in uer-
 bis diphthongatis, ut χείρω.

Deua

DE VERBO.

DE VARIATIONE initii.

Præteritum imperfectum augetur uel adiecta ad principium uerbi uocali ε, uel mutata litera breui in longam.

⌈ Syllabicum, ubi syllabæ numero uerbū crescit, τυπῶν ἔτυπῶν.

Augmētum

Temporale, ubi tempore tantū prima uerbi syllaba crescit.

QVAE VARIENT initio.

⌈ Mutabili, α ε ο, augeturq; tempore, ut ἀσῶν ἠσῶν, ἐλέω ἠλέων, ὀνομάζω ὀνόμαζον.

Vocali

Notatis εἶχον, εἶπων, εἶλον, εἶλκον, εἶρπον, εἰσῆκην, εἰπόμην, εἰσίων, εἴων, εἶρπον, εἶθιζον, εἰργαζόμεν, & similibus, quæ ε praesentis in ε diphthōgon mutant.

Immutabili. κ ι υ ω, nec syllaba nec tempus accrescit tali uerbo, ut ἰπῶν εἰπῶν, ἰπῶθρον.

Omne uerbum incipit aut

⌈ Mutabili, α ε ω ο ι augetur, ut αἴρω ἠρων, ἀυλέω ἠυλεον, οἴκτερω ὀκτερον.

DE VERBO.

Diph- Immutabili, $\delta\upsilon\epsilon\iota\delta$, in his nihil
 thon muta, $\epsilon\upsilon\delta\omega\ \epsilon\upsilon\delta\delta\upsilon\upsilon$. Sæpe transita
 go literarum symbolico τῆ $\tau\upsilon\delta\delta\upsilon\upsilon$ le-
 ges. Sic ex $\epsilon\iota\delta\omega\ \eta\delta\eta$, ut infra in

Thersite uidebis.

Conso- De hoc regula est: A disciscere
 nante syllabam ϵ , omnia uerba quæ
 a cõsonantibus ordimur, id est

Syllabicum est augmentum.

Sed hic obseruabis, quæ ab ϵ incipiunt, assum-
 pto augmento, ρ geminare, ac prius quidẽ
 spiritu tenui, alterum autem aspero notari,
 ut $\xi\epsilon\omega\ \epsilon\zeta\epsilon\epsilon\omicron\upsilon$.

Obseruabis & Attica, quæ duplex augmẽ-
 tum recipiunt, ut $\mu\epsilon\chi\omega\ \epsilon\mu\epsilon\chi\lambda\omicron\upsilon$ & $\eta\mu\epsilon\chi\lambda\omicron\upsilon$.
 $\epsilon\omicron\upsilon\lambda\omicron\mu\alpha$, $\epsilon\beta\omicron\upsilon\lambda\omicron\mu\eta\upsilon$, & $\eta\beta\omicron\upsilon\lambda\omicron\mu\eta\upsilon$. $\delta\upsilon\lambda\upsilon\alpha\mu\alpha$, ϵ
 $\delta\upsilon\lambda\upsilon\alpha\mu\iota\omega$, & $\eta\delta\upsilon\lambda\upsilon\alpha\mu\iota\omega$.

Atque hæc est simplicium regula. Com-
 posita non uariant eodem modo, id quod
 ordine subiectæ regulæ docent.

PRIMA.

Quæ nomini uerba componunt, ^{uenerunt} augēt
 simplicium modo, ut $\phi\iota\omicron\sigma\omicron\gamma\epsilon\omicron\mu\omicron\omega$, $\epsilon\phi\iota\omicron\sigma\omicron$
 $\mu\omicron\mu\omicron\upsilon\omega$. Sic Gel. lib. 1. cap. 9. de Pytha-
 gora.

*φυσιογνωσία
 μαθηματικὴ
 ἐν Ῥητορικῇ*

*προμύθησις
 ἡ πρώτη*

DE VERBO

gora. Iam à principio adolescentes qui se-
 se ad discendum obtulerant, ἐφύωτο γινώμενῃ,
 id est, e naturæ habitu iudicabat. præteritū
 enim imperfectum est. uerbum ἀ φύσις & γνώ-
 κων fit. Sic χεῖρα γρηῶ ἐχειρα γρηῶ
 φιλοσοφῶ ἐφιλοσοφῶ
 οἶνο χέω ὠνόχων. Homerus. ἰέκτ' Ἰέφονο χόσθι.
 ε, adiecit Attica figura, ut infra dicam.
 ῥατασῶ, ἐρῥατασῶδων, ἀ ῥατασῶν καὶ ὠδῆ, aliis ἀ ῥα-
 βδοσ deducere placet.
 λειρυργῶ, ἐλειρυργῶν.

SECUNDA REGULA.

Quæ uerba sola compositione usurpan-
 tur, nec statim ex aliis usitatis simplicibus
 componuntur, augent initia, modo simpli-
 cium, ut φοιμιάζω ἀ πρὸ καὶ οἶμη uel οἶμηθ,
 ut uult Ulpianus Demosthenis interpres.
 Nam οἶμιάζω uerbū non est. ἐφοιμιάζον, ut
 in Moralib. apud Aristotelē πεφοιμιάσθω.
 ἐμμελῶ, ἡμμέλων. Sicut apud Nazianze-
 num in Panegyri in Athanasium, ἡμμελή-
 σθ, id est, par fuit. Caue legas ἡμελήθη, ut in
 Aldicis ἐκτετύπεται. Sic est autem apud
 Gregorium: Ἰούτων ἀθανάσιθ, ῥῖσ μὲν ἡμμε

DE VERBO

λήθη, τῶν δὲ μικρῶν ἀπελείφθη. ἔστι δὲ οὕτως καὶ
 ὑπερέχων &c.
 ἐνέγκω, ἠνεγκον.

Notantur tamen quædam, ut ἀπολαύω,
 ἀπέλαυον. ὑπὸ χειρῶν, ἐπεχειρῶν, ἐγκωμιάζω,
 ἐνεκωμιάζον, apud Isoc. in Panegy. Et quæ
 utrobique augent, ἐνοχῶ, ἠνώχλων. ἀνορθῶ,
 ἠνώρθοισιν. αἰέχομαι, ἠνειχόμεν. &c.

TERTIA Regula.

Quæ composita eadē significatione pro
 simplicibus usurpant, id est, quorū cōpositi
 o simplicis significationem non mutat, au
 gent initio simplicium modo.

ἔπω	ἐνέπω	ἠνέπων
ἔζω	καθίζω	ἐκάθιζον.

QUARTA Regula.

Cum præpositio uerbi significationem mu
 tat, augetur uerbum non præpositio, ut

καταλέγω, κατέλεγον
 ἀναβάλλω, ἀνέβαλλον
 μετοικῶ, μετώκων
 πρᾶσειματίζω, πρᾶσειμάζον.

Hic admonitum uolo puerum, obseruet
 uocalium elisiones, item cognatarum lite

DE VERBO

tarum ^{transf. hinc et inde} ξυμβολισμος, ut συμβάλλω, βέβαλλον, ubi pro *erat* μ.

καθαίρω ex κατὰ δειρώ, ubi α eliditur, τ in θ mutatur quoniam quæ sequitur uerbi uocalis aspirata est, καθαίρων.

Idem dixeris etiam si plures in compositione sunt præpositiones: ut ^{αυτις εστιν οφθαλμος} πρῆξυλημένος νοῦς, turbatus animus. metaphora est a turbatis lingulis tiliarum.

Porro τῶν, περ, ἢ ^{αυτις} τῶν uocales non eliduntur, ut προβάλλω, προέβαλλον, & σε in ου εδmutata, προύβαλλον, quod uerbū obiicio, propono significat. unde πρόβλημα est quod proponit. Ita aut̄ ex σε, ε fit, & aliis uerbis.

^{αυτις οφθαλμος} τῶν κοκκύλων, τῶν κοκκύλων. Sic Aristophanes, τῶν κοκκύλων κόρδακα. Est autē, ut hoc ceu auctariū ἢ πάρεργον adiiciam, Cordax comica saltatio, eneruis ac indecora, cuius opinor aliquā specie in Atellanis mansisse. Ad eam allusit in Adelphis Teren. Tu inter eas restim ductans saltabis. i. κορδακισμόν agens. Vide Athenā in 14. lib. Et nos aliās pluribus. page em̄ ad rem attinet quæ ista hic a Donato, si modo γήσια sunt scribunt.

DE VERBO.

SEXTA Regula

Δυ & δ in plerisque non mutantur, ut δυ & δυ
 ῥεσῶ δυσπρέσων. δυδρυγετῶ, δυκηγετῶ &c.

Alibi mutantur, ut δυστυχῶ ἐδυσύχων. à
 quo δεδυστυχηκέναι apud Isocr. in Archida.
 δυτυχῶ, ἠδυτύχων. Hinc δῖτυτυχηθεν apud
 Athenæum lib. 12.

Ομῶς αὖτ' & α, stericon perpetuo uarian
 τ, ut ὁμολογῶ ὁμολόγησεν, ἀφονῶ ἠφόνον.

Hactenus de formatione primæ perso
 næ præteriti imperfecti. reliquas ex illa fin
 gito, ut analogica forma uides, quippe quæ
 solis ἐγκλίσει .i. finalibus desinentiis a pri
 ma persona uariant, ut ἐτυπῆσεν ἐτυπῆσεν ἐτυ
 πῆσεν, & pro ἐτυπῆσεν, Ionice τυπῆσεν. Cuius te
 pleonasmū hic admoneo, quod nusquam in Home
 ro non occurrit in tertiis personis præteri
 ti imperfecti actiui, ac duorum aoristorum.
 ut secundo Iliados, ὁμοκλήσασκε τε μύθη. .i.
 oratione cohortatus est. Erat enim hæc re
 gularis forma, ὁμοκλῶ, ὁμόκλων. & in ao
 risto primo, ὁμόκλησα ὁμόκλησεν ὁμόκλη
 σεν. Hinc ablato augmento, sic enim solet,
 & ε finalis in α, mutato, adiecto σκε fit ὁμο
 κλήσκει.

DE VERBO.

τέτυφα unde ε

Omne p^{ri}mū paracem^{enon} a^{si}uum α de
finit cū sua characteristica, quam supra ex or
dinibus coniugationum pete, τύπ^ω τύφα.

C V R τε ε

Augetur präteritum paracem^{enon}, aut
pariter cum paratatico, si uerbum a uocali

incipiat, ut ^{α δ ω η ο ν η κ α} α δ ω η ο ν η κ α.

Aut supra parataticon, si a consonante
incipiens uerbum, ε, adsumpserit, τ^ω ε, ad
det primam uerbi consonantem, ut λέγ^ω ε
λεγ^{ων}, λέλεχε, perinde ac ueteres Latini,
mordeo, memordi.

EXEMPLA.

θύω τέθυκα

θη^ω υείζω τεθη^ω υείκα

φιλομυ^ω πειλομούσκα

χολάω κεχόληκα

φυσάω πεφύσκα

έμφυσάω έμπεφύσκα.

Excipe quæ primā uerbi consonantē nō
repetunt, quos hęc uidelicet sunt initia.

γνω. ut γνωείζω έγνώεζον έγνώεκα, notifico.

γρη. ut γρηγρώω έγρηγόρω έγρηγρω, medium
hoc est.

Vides ut non
repetat aspira
tio, sed sola af
peratenuis.

*θυω τεθυκα unde fuit tylo
τηυειζω τεθηυεικα
fuit uno*

ελασσόω
ζοφω

Confusio carminum etc

DE VERBO

ῥ. ῥίπῳ, ἔρριπῶν, ἔρριφα, proicio. ῥαφῶ, ἔρραφῶδω, ἔρραφῶκα.

Et quæcumq; à duabus consonantibus incipiunt, ἄλλω, ἔταλλον, ἔταλκα, ξυρῶ, ἐξυρῶν, ἔξυρῶκα. ἔλλω, ἔσαλκα.

Id uero sic habet, non repetunt consonantem uerbi primam, quæ a duabus consonantibus incipiunt, nisi fuerit muta cum liquida, tum enim muta repetit' initii causa.

φοιμιάζω, πεφοιμιάκα.

πράτῳ πέραχα.

φάζω πέφακα &c. Quam formam & κτῶμα κέκτημαι sequitur.

Notabis tñ quæ de γη & γω dicta sunt.

Interim quod alii magnis cōmentariis agunt, disce, ut uocales præteritorū penultimæ, uariant intercisis diphthongis, ut πείρω, ἔπαρακα. ἔλλω, ἔσαλκα &c.

Peculiariter enim uerba quintæ coniugationis, quæ ε, in futuri penultima habent, α, in præteriti penultimam transferūt. Quod & in aliis quibusdā seruat', præsertim disyllabis, in quibus ρ cum ε in penultima est, ut σείρω, ἔσραφα, σείρω, τέραφα. Hinc apud Home, ἐπιτέραφα, prim' passi, Ionicon est.

DE VERBO

Item, $\theta\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$, $\theta\rho\acute{\epsilon}\tau\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\theta\rho\alpha\phi\alpha$, quod uerbū
consonantem thematis in præterito & fu-
ro in asperatā suā cōuertit, differētiæ causa.

Hæ sunt cōmunes parac̄meni notiōes.

Habet autem Attica dialectos gemino
augmento præteritum, ut $\acute{\omicron}\varsigma\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\omicron}\varsigma\omega\rho\omega$ com-
muniter, $\acute{\omicron}\varsigma\omega\rho\omega$ Attice. $\acute{\omicron}\varsigma\alpha\kappa\alpha$ cōmuniter,
 $\acute{\omicron}\omega\rho\alpha\kappa\alpha$ Attice &c.

Sæpe etiam consonante repetita, ut $\acute{\alpha}\kappa\acute{\omicron}\kappa\acute{\omicron}\omega$,
 $\acute{\eta}\kappa\omicron\upsilon\kappa\alpha$, & $\acute{\alpha}\kappa\acute{\eta}\kappa\omicron\alpha$ Attice.

$\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\upsilon\theta\omega$, $\acute{\eta}\lambda\upsilon\theta\alpha$, & $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\eta}\lambda\upsilon\theta\alpha$.

$\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\alpha\tau\omega$, $\acute{\omicron}\rho\upsilon\chi\epsilon$, & $\acute{\omicron}\rho\acute{\omega}\rho\upsilon\chi\epsilon$.

Si uero ab λ , uel μ , uerbum incipit, $\tau\rho\acute{\epsilon}\lambda$,
 λ , uel μ , nihil nisi ei præponunt, ut $\lambda\acute{\eta}\chi\omega$, $\acute{\epsilon}\iota$
 $\lambda\eta\chi\epsilon$. Theos. $\acute{\epsilon}\iota\lambda\eta\chi\alpha\sigma\ \mu\acute{\epsilon}\tau\alpha\ \acute{\alpha}\sigma\upsilon$ &c.

Iam neq̄ illud prætereundū, quæ uerba in
 ω quin. cōiū. in quib. 1, præcedit ω , pleraq̄ u ab
iiciūt in p̄tis, ut $\kappa\rho\acute{\epsilon}\iota\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\rho\iota\kappa\alpha$, $\kappa\tau\acute{\epsilon}\iota\omega$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\alpha\kappa\alpha$.

Cætera u, in γ uertūt, ut $\phi\acute{\alpha}\nu\omega$ $\pi\acute{\epsilon}\phi\alpha\gamma\mu\alpha$. $\mu\omicron$
 $\lambda\acute{\upsilon}\nu\omega$, $\mu\epsilon\mu\acute{\omicron}\lambda\omicron\gamma\mu\alpha$ &c. Ea uero quæ μ ante ω
habēt, p̄tā ferè aliūde mutuant, ut $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\nu\acute{\epsilon}\nu\acute{\epsilon}$
 $\mu\eta\kappa\alpha$. $\tau\acute{\epsilon}\mu\mu\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\mu\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\tau\ \acute{\alpha}\sigma\upsilon\gamma\mu\omicron\zeta\eta\acute{\nu}$. &c.

Caue obliuiscaris eorū quæ initio nō ua-
riant, ut in tabella supra uidisti, $\acute{\eta}\chi\omega$, $\acute{\eta}\chi\omega\omega$,
 $\acute{\eta}\chi\eta\kappa\alpha$. $\acute{\iota}\omega\omega\acute{\epsilon}\upsilon\omega$, $\acute{\iota}\omega\omega\theta\upsilon\omega$, $\acute{\iota}\omega\omega\theta\upsilon\kappa\alpha$.

DE VERBO

ἐτετύφην unde ?

Hyperfyntelicon a paracfeneno deriuatur, & postremo paracfeneni, mutato in εν, ut τέτυφα ἐτετύφην.

Variat initio. Aug. ē em̄ uocali ε, supra paracfenenon, si a consonante uerbum incipit. secus si a uocali, ut ἄσω ἠκα ἠκην.

τύψω unde ?

Futurum primum a themate formatum la characteristicam mutata, ut τύψω τύψω. Alia autem est cuius cōiugationi futuri characteristicam, ut supra in discernendorum ordinum typis uidere licet.

Quintæ coniugationis uerba, quia characteristicam consonantem præsentis non mutant, futura discrimine accētus notant, ut κείνω κεινώ. Item aliquoties penultima uocalis passione, quæ ut breuis sit, sit ἐΐάλω ἑάλω, εΐείρω εΐείρω, φαίνω φαινῶ, σείλλω σελλῶ, κάμνω καμῶ.

De anomalis nihil præcipio, ut sunt καίω καύσω, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, πνέω πνεύσω. Item μέλω μελήσω. ἀύξω ἀυξήσω, & similia. & Atticam est νομίζω νομιῶ pro νομίσω.

Quo

DE VERBO

Quo pacto huius formæ similia afficiunt.

τυπῶν unde ?

Secundum futurum significando à primo nihil differt, uariat ab eo sola characteristica consonante mutata. Fit autem secūdi futuri character, e primi futuri formatiua si mollescat. Mutat ergo characteristica sic.

PRIMA Regula.

Si præsens duabus consonantibus finit, transfer in futurum secundum eam consonantem, quæ est coniugationis propria, ut τὸν πῶ τῶν ᾤ ᾠ & β, primæ cōiugatiōis βλάπῶ βλαβῶ. propriae sunt, non τ.

SECUNDA Regula.

Si fuerit in præsentī duplex consona ζ, & ξ in futuro primo, secundo γ, facies, ut κρέζω, κρέξω, κρεγῶ.

Idē fit uerbis in ω, ut ὀρύσσω, ὀρύξω, ὀρυγῶ.

Sin autem ζ, habet σ, in futuro primo, (scis enim ambiguum primum futurse quartæ coniugationis esse) secūdo δ, facies, ut φάζω, φάσω, φασδῶ.

TERTIA Regula.

Si unica præsentī consona in fine sit, au-

DE VERBO.

re ḡ diphthongus sit, intercide diphthongon, consona manente, ut ^{διουλο} φεν γφ φυγῶ, λεί πω λιπῶ, ἐλευθω ἐλυθῶ, οἰκτείρω οἰκτ ῥῶ, φθειρω φθαρῶ, πείρω παρῶ. Sic de aliis quintæ coniugationis, ut σέλλω σαλω. Quanḡ nō hæc tm̄, sed & cæteræ cōiugationum ea, ḡ liquidam ante ε habēt in penult. ε in α uertant, ut πλέκω πλακῶ, ἔρω εραπῶ &c.

Sin uocalis unica consonam præit, longam in ancipitem breuem transforma, φῶ γφ φαγῶ, unde φραγήματα .i. bellaria quæcunq; elu apta.

Quòd si uocalis per sese breuis est, haud raro simile est secūdum futurum præsentis, ut λέγφ λεγῶ, idq; internoscet tōno, ut γράφω γραφῶ.

De impuris, inquires, uerbis hæc tm̄. Igitur & purore uerboꝝ secunda futura statuo.

PRIMA REGVLA.

Disyllaba circumflexa nec secunda futura, nec secundos aoristos faciunt, ut ποιῶ, & similia, quæ ante ῶ consonantē non habēt.

SECYVDA Regula.

Reliqua inflexa, ante ῶ consonantē habentia

DE VERBO

bentia, admittunt quidem secunda futura & secundos aoristos, sed primis syllaba una breuiore, ut δουρῶ, δουρήσω, ἐδούπηξα, δουρῶ, ἔλασπον. Quanq̄ & hæc eis tēpora non sunt frequentia admodum.

Pura non inflexa, sic forma, ut παύσω παῶ, καύσω καῶ.

ἔτυλα unde ε̄

Aoriston primum est, præteriti significatio, ut è superioribus liquet. Formas à futuro τυτῶ, ω in α mutato, & augmento παρατατικοῦ adiecto, ut γραφω, γρατῶ, ἔγρατα. αῶ, ασω, ἄξα, λαδο. Homerus: ἄσέ με δάμονθ' ἄιξα κακῆ. α litera integra manet, cum in η pro regula mutet, Grammatici uerbum hoc exceperunt.

Κύρω, futurum κύρω, extra communem regulam, ἔκυρω. Gregorius Nazanzenus disertus Theologus: ἀλλοίη δ' ἄλλ' ἔκυρσε τύχη. i. uariam alius incidit fortunam. Subiicio integros uersiculos, q̄ & pauci sint, & mirum in modum suauēs.

Θυμέ βλεψον ἄνω, χθονίων δ' ὑψηλῆθεο πάντων, μή δέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας.

*Quasi ostendit
finitu presentu
presentu et habet
forma
finitu primum*

DE VERBO.

^{Μετρω} το θεός μὴ βίθ οὐρς, ^{μυνηο βαυνο} ὁ δ' ὀλβιος ὡς ἐν ὀνειδος
^{ἰδιότητι} Τέρπειτ, ἀλλοίη δ' ἀλλθ ἐκυρσε τύχη.
 Μούνης δ' ἐζώησ καθαρῆσ εἶθ ἐμπεδθ αἰετ,
 καὶ πολίς, ὃν ζώων ὄσιν ἀρειότδρον.

Eos non infœliciter quidam ad Ioannē
 Oecolampadion Theolog. Latine sic.
 Mens bona tollere humo, terrestriaq; excu-
 te curis,

Ne te carnis amans, sæua libido, uehat.
 Incertū' st qd' uiuif & breue, somnia quosdā

Forte beant, alios undiq; casus agit.
 Vnius est uitæ fors integra, libera, perpes,
 Quæ positis mundi sordibus excolit.

κίασω, κίασῆσω, ἐκίασηθ, lasciuie concupis-
 co, pro concipio Græcus interpres Psal-
 mi quinquagesimi usurpauit, quo Hebraicū
 mū exprimeret, significantiæ paulū immo-
 destæ, **אֲנִי מְתַמְתֵּם**, quippe Genesis capi-
 te xxx, de accēso libidine pecore, uerbi **אֲנִי**
 est usus aliquoties. Ita κίασῶν **λίχεθ, ἰω, τῶν**
γυναικῶν significat. Vnde & κίτλα, pica, gra-
 uidæ mulieris morbus, apud Aristotelē &
 Galenum. Latinus interpres incōmode em-
 phasim tam Hebrææ q̄ Græcæ uocis reddi-
 dit,

DE VERBO.

dit, cuius obiter pium Lectorem uolebā ad-
monitum, q̄ mysterio tractando mire con-
ueniat. In Horariis quæ passim excusa habē-
tur in psalmo Miserere, male legit̄ ἐκίησῃσε,
pro ἐκίασῃσε, hic: Et in peccatis cōcepit me
mater mea. Nam si à κυῶ sit, ἐκύησε legen-
dum est. fideles libri ἐκίασῃσε habent.

In formando aoristo primo penultimas
uocales obserua. Quintæ coniugatiōis uer-
ba, quibus α in futuro primo est, η hoc aori-
sto faciunt: Quibus ε, φ habent, ut †αλῶ ἐ-
†ηλα, Φανῶ ἐΦηνα, πῶρῶ ἐπῶρα. De uerbis
aliarum coniugationum nō est ut labores.

ἔτυπν unde?

Aoriston secundum, significatione à pri-
mo non discrepat. Formatur à secundo fu-
turo, ῶ in ον mutato, & augmento addito.
Faxis secundi futuri regulas & characteri hu-
ic formando adsciscas, mihi sat fuerit iisdē
egisse exemplis, quæ supra ponuntur.

ἔτυπν
ἔβλαβον
ἔκραγῶν
ἔρωγῶν

τυπῶ
ελαβῶ
κραγῶ
ῶρωγῶ

DE VERBO.

ἔφαδον	φασῶ
ἔφθαρον	φθαράω
ἔπαυρον	παυῶ
ἔλεγον	λεγῶ.

Viden' hoc aoriston uoce cum paratati-
co conuenire, ut λεγῶ futurum cum praesenti λέγω.

Atq; haec sunt Indicatiui formulae, si quae
reliquae personae analogia, quam toties ti-
bi commendo, aberrant, in examine specta-
bis. Nam curae mihi est, q̄ potest fieri paucis-
simis, regulam absoluere.

ΤΥΠΟΙ ΦΟΡΜΑ
ΤΙΟΝΥΜ.

I. Coniug. II.

III.

Παρουσ	τύπῳ	λέγω	πέισω
ⲙⲉⲗⲓ	ἔτυπῳ	ἔλεγον	ἔπειθον
ⲱⲓ	τέτυφα	λέλεχα	πέπεικα
ⲛⲉⲃ	ἔπετύφειν	ἔλελέχην	ἔπεπείκην
ⲙⲉⲗⲓ ⲁ.	τύπῳ	λέξω	πείσω
ⲙⲉⲗⲓ ⲃ;	τυπῶ	λεγῶ	πιθῶ
Ⲙⲓ ⲁ.	ἔτυπα	ἔλεξα	ἔπειθα
Ⲙⲓ ⲃ.	ἔτυπον	ἔλεγον	ἔπιθον
			Παρουσ

DE VERBO.

III.

III.

V.

Præfens	φάζω	πράττω	τάλλω
πρ	ἔφραζον	ἔπραττον	ἔταλλον
πρ	πέφακα	πέπραχα	ἔταλκα
πρ	ἔπεφάκην	ἔπεπράχην	ἔτάλκην
με ^α .	φάσω	πράξω	τάλω
με ^β .	φάσω	πράξω	τάλω
α ^α .	ἔφαθα	ἔπραξα	ἔτηλα
α ^β .	ἔφασθον	ἔπραξαν	ἔταλον.

VI.

Præfens, μύω.	πρ	ἔμυον.	πρ	μέμυκα.	
πρ	ἔμεμύκειν.	με ^α .	μύσω.	με ^β .	μύω.
α ^α .	ἔμυσκα.	α ^β .	ἔμυον.		

Sex cōiugationum typos tradidi, quare cōiugatiōis duplicē, ppter duos eius characteres ptōre ac futurōre. Enitaf puer, ut quicūq; occurrant uerba hoc mō per indicatiui formulas dimetiat, nihil maiore cōmodo in re grammatica faciet. Nam ex his reliquā coniugationē facile cōiiciet. Quid, inq; es, de circūflexis & cur adhuc illa latēt? Eadem & illa in hac includā paradōgmata, ut uidebis, atq; adeo satisfaciā tibi prius in uariāda diathesi ω unius τ ἴπω inflexione.

DE VERBO.

De indicatiuo satis. Exigit fides mea ut nō nihil in alios adnotem modos. Quanquā facile illi quidē, quippe ex indicatiuis formantur, tamen ut compēdio puer omnia sequatur, mihi curæ est.

τύπε. analogiam sequere.

τύπον. aoriston futuræ est nō ptm̄, à τύπον, ω in ον. sic de aliis, frequens enim hoc futurum est. ἐλέησω, ἐλέησον. Fortasse miraris quæ nam sint huiusmodi præterita. Audi Priscianum in octauo lib. sic scribentem. Apud Græcos etiam præteriti tēporis sunt imperatiua, quibus ipsa quoque ad futuri tēporis sensum pertineant. ἀνεώχθω ἢ πύλι, aperta sit porta, uideat imperare ut in futuro tempore sit ptm̄, ut si dicam, aperi nūcia tuam, ut crastino sit aperta. Hæc ille.

τέτυφε a τέτυφα, una litera mutata.

Duæ sunt imperatiuo personæ tm̄, secūda ac tertia, perinde ut Latinis.

τόποιμι, Optatiuus. Peculiaris autē huic modo character & notio est, οι diphthongus, eam non uulgariter tibi cōmendo. In aoristo primo in αι transit, & æolice in ει, ut

τύποιμι

DE VERBO:

τύτταιμι cōmuniter, & τύτται αολιце.

ἐὰν τύττω. Notio cōiunctiui est, subscri-
pta secundæ ac tertiæ personæ per omnia
tempora η, ut τύττωσ, quippe à τύτταισ, et
uero in η transit. Cæterum & huiusmodi a-
orista futura sunt, non præterita.

τύτταιν. Infinitiui ἐγκλίσεως uariæ sunt.
scis em̄ quid soleant circumflexa, ut pro βο-
άειν βοᾶν, κιασάειν κιασᾶν, ζάειν ζᾶν, & pro ζᾶν
ζῆν, id est, uiuere. & apud Theoc. pro σεί-
ζειν legit σείσειν.

Est & actiui A paréphati terminatio μέ-
ναι, ut τυπόμεναι pro τύτταιν, & absclisim τυ-
πόμεναι, id quod apud Homerū frequēter ui-
debis, est enim Ionica pprietas. ut Odyss. α.

ἐπὶ τῷδε καλὸν ἀκούμεν ὄστιν ἀοιδῶν
ριούδ', οἷος ὄσ' ὄστι θεοῖσ' ἐναλιγκίος ἀυδῆν. i.

Honestum est audire cantorem talem, qua-
lis hic est similis diis. ἀκτέμεναι ab ἀκτέμεναι,
pro ἀκούειν, ut ἐμμεναι p. 7. sed de hoc infra.

Hactenus διὰ θέσιν ω, qua flectes actiua &
neutra. puerorum causa statim & iis partici-
pia adiciam.

Terminationes actiui participii sunt ων,

DE VERBO

ως, ας. Solum ptm̄ perfectum participium
 auget iuxta uerbi sui augmentum. Reliqua
 ut aorista nequaquam augent.

Part. π̄ns. ὁ τύπῳν, ἡ τύπῳντος, quin. sim.
 ἡ τύπῳσθαι, ἡ τύπῳσθης, sec. sim.
 ὁ τύπῳν, ἡ τύπῳντος, quin. sim.

*Hoc participium
 uero in Latina
 lingua
 non habet
 augmentum
 quia
 hoc illud uerbum
 est in loco
 qui peruenit*

Part. ὄσθαι. ὁ τετυφῳς, ἡ τετυφῳσθαι, quin. sim.
 ἡ τετυφῳσθαι, ἡ τετυφῳσθης, sec. sim.
 ὁ τετυφῳς, ἡ τετυφῳσθαι, quin. sim.

Part. μ̄α. ὁ τύτῳν, ἡ τύτῳντος, quint. sim.
 ἡ τύτῳσθαι, ἡ τύτῳσθης, secū. sim.
 ὁ τύτῳν, ἡ τύτῳντος, quint. sim.

μ̄β. ὁ τυπῳν, ἡ τυπῳντος, quin. sim.
 ἡ τυπῳσθαι, ἡ τυπῳσθης, secū. sim.
 ὁ τυπῳν, ἡ τυπῳντος, quin. sim.

α. α. ὁ τύτῳσθαι, ἡ τύτῳσθης, sec. simp.
 ὁ τύτῳσθαι, ἡ τύτῳσθης, sec. simp.
 ὁ τύτῳσθαι, ἡ τύτῳσθης, sec. simp.

α. β. ὁ τυπῳν, ἡ τυπῳντος, quint. sim.
 ἡ τυπῳσθαι, ἡ τυπῳσθης, sec. sim.
 ὁ τυπῳν, ἡ τυπῳντος, quint. sim.

*Curæ sit puero in formandis participiis
 spectare uerbi characterem, unde & ipsum
 deducitur, ut à τύπῳν τύπῳντος, π̄ presentis
 chara*

DE VERBO,

character. τυφων à τυφω, φ futuri character
est. φας enclisis aoristi. τετυφωσ, φ prate
riti character est.

PASSIVORVM AC DEPO

nentium cōmune paradigma

των οελτικων ενεσωσ.

S. τυπόμεαι τυπη τυπηται

D. τυπόμεθον τυπησθον τυπησθον *In athenis pnd*

P. τυπόμεθα τυπησθε τυπονται *νδ εν αθηναις εννοει
νδ habet p r i m o
φωνη εφελσιδ συνι*

S. ἐτυπόμεην ἐτύπησ ἐτύπησθον *νδ!*

D. ἐτυπόμεθον ἐτύπησθον ἐτυπησθησθον

P. ἐτυπόμεθα ἐτύπησθε ἐτυποντο

S. τετυμμαι τετυφαι τετυπηαι

D. τετυμμεθον τετυφθον τετυπηθον

P. τετυμμεθα τετυφθε τετυπημένοι εισι

S. ἐτετύμμην ἐτέτυφο ἐτέτυπησθον

D. ἐτετύμμεθον ἐτέτυφθον ἐτετύπησθησθον

P. ἐτετύμμεθα ἐτέτυφθε τετυμμένοι ησαν

S. ἐτύφθην ἐτύφθησ ἐτύφθη

D. ἐτύφθησθον ἐτύφθησθησθον

DE VERBO.

P. ἐτύφθημι ἐτύφθητε ἐτύφθησθε

ⓐ, β.

S. ἐτύπην ἐτύπης ἐτύπη

D. ἐτύπηρον ἐτυπήτω

P. ἐτύπησθε ἐτύπησθε

με^α.

S. τυφθήσομαι τυφθήσῃ τυφθήσεται

D. τυφθήσομαι τυφθήσεαι τυφθήσεται

P. τυφθήσονται τυφθήσεται τυφθήσονται

με^α β.

S. τυπήσομαι τυπήσῃ τυπήσεται

D. τυπήσομαι τυπήσεαι τυπήσεται

P. τυπήσονται τυπήσεται τυπήσονται

με^α Paulo post futurū

S. τετύφομαι τετύφῃ τετύφεται

D. τετύφομαι τετύφεαι τετύφεται

P. τετύφονται τετύφεται τετύφονται

τῶν πρόσθικῶν ἐνεσῶσ.

S. τύπῃς τυπείω

D. τύπεις τυπείων

P. τύπεις τυπείωσθε

ⓐ

S. τέτυφο τετύφθω

D. τέτυφθω τετύφθω

D.

DE VERBO

P. ΤΕΤΥΦΘΕ ΤΕΤΥΦΘΩΘΥ

ⓐ, α.

S. ΤΥΦΘΗΤΙ ΤΥΦΘΗΤΩ

D. ΤΥΦΘΗΡΥ ΤΥΦΘΗΤΩΝ

P. ΤΥΦΘΗΤΕ ΤΥΦΘΗΤΩΘΥ

ⓐ, β.

S. ΤΥΠΗΤΙ ΤΥΠΗΤΩ

D. ΤΥΠΗΡΥ ΤΥΠΗΤΩΝ

P. ΤΥΠΗΤΕ ΤΥΠΗΤΩΘΥ

^{Optativus}
των ἑοκτικῶν ἐνεσῶς.

Optativus

S. ΤΥΠΗΟΙΜΗΝ ΤΥΠΗΟΙΟ ΤΥΠΗΟΙΡ

D. ΤΥΠΗΟΙΜΘΟΝ ΤΥΠΗΟΙΩΘΟΝ ΤΥΠΗΟΙΩΤΩ

P. ΤΥΠΗΟΙΜΘΑ ΤΥΠΗΟΙΩΘΕ ΤΥΠΗΟΙΡ

ⓐ

S. ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΣ ΕΙΗΝ ΕΙΗΣ ΕΙΗ

D. ΤΕΤΥΜΜΕΝΩ ΕΙΗΡΟΝ ΕΙΗΤΩ

P. ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ ΕΙΗΡΩ ΕΙΗΤΕ ΕΙΗΘΥ

ⓐ, πρῶτῳ

S. ΤΥΦΘΕΙΗΝ ΤΥΦΘΕΙΗΣ ΤΥΦΘΕΙΗ

D. ΤΥΦΘΕΙΗΡΥ ΤΥΦΘΕΙΗΤΩΝ ΤΥΦΘΕΙΗΤΩ

P. ΤΥΦΘΕΙΗΡΩ ΤΥΦΘΕΙΗΤΕ ΤΥΦΘΕΙΗΘΥ

ⓐ, β.

S. ΤΥΠΕΙΗΝ ΤΥΠΕΙΗΣ ΤΥΠΕΙΗ

D. ΤΥΠΕΙΗΡΥ ΤΥΠΕΙΗΤΩΝ ΤΥΠΕΙΗΤΩ

P. ΤΥΠΕΙΗΡΩ ΤΥΠΕΙΗΤΕ ΤΥΠΕΙΗΘΥ

In optativo modo dicitur se ut vbiq; semper sit assumit et dicitur et hoc vbiq; ut sit similis

DE VERBO

P. τυπείμην τυπείτε τυπείσθην
 μέγ' α.

S. τυφθήσοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιρ

D. τυφθήσοίμην τυφθήσοιδιον τυφθήσοίδην

P. τυφθήσοίμθα τυφθήσοιδε τυφθήσοιντο
 ηενθεν μεγ' β.

S. τυπήσοίμην τυπήσοιο τυπήσοιτο

D. τυπήσοίμην τυπήσοιδιον τυπήσοίδην

P. τυπήσοίμθα τυπήσοιδε τυπήσοιντο

μεγ'

S. τετύφοίμην τετύφοιο τετύφοιτο

D. τετύφοίμην τετύφοιδιον τετύφοίδην

P. τετύφοίμθα τετύφοιδε τετύφοιντο
 των ἰσοτάκτικων ἐνεσως.

S. ἐάν τύπῃμαι τύπῃ τυπῆται

D. τυπῆσθαι τυπῆσθαι τυπῆσθαι

P. τυπῆσθαι τυπῆσθαι τυπῆσθαι

ω

S. ἐάν τετομμένω τω ης η

D. τετομμένω ηρην ηρην

P. τετομμένοι ωμην ητε ωσιν

μεγ' α.

S. ἐάν τυφθῶ τυφθῆς τυφθῆ

D. τυφθῆρην τυφθῆρην

P. τυφθῆ

DE VERBO.

P. τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι

S. ^{ἴν} εἰν τυφῶ τυφῆσ τυπῆ

D. τυπῆτου τυφῆρῃ

P. τυφῶμεν τυφῆτε τυφῶσι.

των ἀπεμφάτων Infinitivus

ἐνεσώσ τυπῆσσαι

~~τυφῆσαι~~ τυφῆσαι

α. τυφῆσσαι

β. τυφῆσαι

μεχ α. τυφῆσσαι

μεχ β. τυφῆσσαι.

μεχ τετύφῆσαι.

ANNOTATIONES IN

passivam conjugationem.

Indicatiui praesens est τυπῆσμαι. Nam ut Latini actiuo r, adiicimus formaturi passivum, ita μα Græci. Interim obseruet puer & hanc passiuoræ diphthōgon longi quidē temporis p breui haberi, φ nō τυπῆσμαι iuxta regulam, sed τυπῆσμαι pronunciatur.

τύπῆσ, si soluas Ionice τυπῆσαι fiet. Ita licet facias & reliquis secundis personis passivæ diatheseos η finientibus. Idem fit in me

DE VERBO:

ditur ptm̄ passiuum contra suprapositam
 regulam, ut κέκειμαι. A ut antecit longa, tum
 fiet & passiuum ptm̄ longum, ^{Φάσκει πέφαγ}
^{καπέφαμαι, κάμνω κεκάμημαι,} aliunde pe
 titum. Sic cætera pleraq; quæ μ ante ω ha
 bent. Aliunde enim ea præterita sibi adscif
 cunt, & in sextam coniugatiōem deflectūt,
 ut νέμω, νεμέμηκα, νεμέμημαι.

S E X T A.

In sexta coniugatione, si ptm̄ actiuum
 κα, longa penultimat, nihil adde ^{τῶμαι, ut}
^{πεποίηκα πεποίημαι, πεπολίτευκα πεπολίτευ}
^{μαι.} Excipe ἠκούα ἠκούσμαι.

Sin breui penultimat, σ adde, ut μέμοκα
 μέμοσμαι, τετέλεκα τετέλεσμαι. Et hæc de
 prima persona præteriti passiuī, in quo for
 mando uersabor diutius, q̄ ex eo longe plu
 rima uerbalia nomina oriuntur.

τέτυται unde ε

Secunda persona parac̄meni passiuī cha
 racteristicam futuri sibi adserit per omnes
 cōiugationes, ut ^{γέγραται, δὲ}
^{ταί, πηγάται, αὐτίται, ἠκούται, πεποίηται.} λέλεξαι, πέπει
 σαι, πέφασαι, ἠκούσαι, πεποίησαι.

Quinta coniugatio uariat. Nam quæ λω
 aut

DE VERBO.

aut $\rho\omega$ desinunt, λ & ρ seruant, ac $\Theta\iota$ addūt,
ἐλάλμαι ἐλάλθαι, ἑσάρμαι ἑσάρθαι.

Quæ $\nu\omega$ finiunt, quorum præterita actiua
longa penultimant, ν seruant, ut $\Phi\alpha\iota\omega$ $\omega\acute{\epsilon}$ -
 $\Phi\alpha\iota\mu\alpha$, πέφαμαι πέφανται.

Reliqua ν tollunt, κέκεικα κέκειθαι.

τέτυπαι unde ε

Tertia persona parac. passiui $\tau\omega$ desinit. *quia uocari*

PRIMA coniugatio ω ante $\tau\alpha\iota$ statuit, *multa sunt*

ἐλάλθαι.

(λεκται. *in persona*)

SECUNDA Coniugatio $\kappa\tau\omega$ facit, λέ

TERTIA Coniugatio $\sigma\omega$, ut $\omega\acute{\epsilon}$ πείσασαι.

QUARTA, Verbis $\sigma\omega$ futurum haben

tibus, $\sigma\omega$ facit, ut $\omega\acute{\epsilon}$ φάσασαι.

ξω, uero $\kappa\tau\omega$ dat, ut $\omega\acute{\epsilon}$ φασκται, ut apud Ho

merum: $\pi\acute{\epsilon}\alpha$ τὰ φερουκτῆν. Nam uerbale

$\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$ ab $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$ est.

IN QUINTA, $\lambda\omega$ & $\rho\omega$, λ & ρ retinent,

ἐλάλθαι, ἑσάρθαι.

$\nu\omega$ pti actiui longa penul. ν retinet, ut $\omega\acute{\epsilon}$

$\Phi\alpha\iota$. Sic Theoc. $\eta\pi\epsilon\rho$ ἑρωϊ $\pi\chi\lambda\acute{\alpha}\kappa\iota\varsigma$ ὦ $\pi\lambda\acute{\upsilon}$

$\Phi\alpha\mu\epsilon$ τὰ μὲν καλὰ, καλὰ πέφανται. i. Quæ mic

sunt pulchra, ea pulchra uident amanti. $\omega\acute{\epsilon}$

$\Phi\alpha\omega$ τὰ καλὰ. i. uisa sunt pulchra, singulare

Tertia coniugatio in persona prima pti actiui ut facit ut in T...

DE VERBO,

supra de plusquamperfecto statuimus, ^{in uerbis ad hunc}
^{et} autem paracemini in $\lambda\omega$ uertit, ut $\epsilon\tau\epsilon$
^{τοῦ μῦθου}. Singulæ plusq̄perfecti personæ à
 perfecti characteribus petuntur.

$\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\lambda\omega$ unde ξ

Aoriston primum, initio iuxta regulas
 superiores auget, $\theta\eta\nu$ definit, nec sine supra
 actiui thema crescit, ut $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$, e ad-
 de, fit $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. atqui ante $\theta\eta\nu$ uariât $\sigma\upsilon\zeta\upsilon\gamma\acute{\iota}\alpha\iota$.

PRIMA ante $\theta\lambda\omega$ aoristi ϕ locat, $\gamma\acute{\rho}\alpha$
 $\phi\omega\epsilon\gamma\acute{\rho}\alpha\phi\theta\lambda\omega$.

SECUNDA χ adiicit, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\eta\nu$,
 $\xi\acute{\omega}\gamma\epsilon\xi\acute{\omega}\chi\theta\eta\nu$. Multus est huius temporis,
 ut prosum aoristorum oim, usus. Discat pu
 er obseruare, & regulam sedulus uoluat. Sæ
 penumero in sacris usurpatur, ut $\alpha\omega\eta\chi\theta\eta\zeta$
 $\pi\upsilon\epsilon\sigma\beta\upsilon\tau\acute{\epsilon}\iota\epsilon\iota\omicron\nu$, $\alpha\omega\acute{\alpha}\gamma\epsilon$. $\text{Hinc } \alpha\omega\acute{\alpha}\gamma\epsilon\mu\alpha\iota$,
 congregor, $\alpha\omega\eta\gamma\acute{\omicron}\mu\eta\nu$, $\alpha\omega\eta\gamma\acute{\omicron}\mu\alpha\iota$, $\alpha\omega\eta\chi\theta\eta\nu$ &c.

TERTIA σ addit, $\pi\acute{\epsilon}\iota\theta\omega\epsilon\pi\acute{\iota}\theta\lambda\omega$.

In QVARTA, Quibus $\sigma\omega$ futurge est a-
 ctium, σ dabit aoristis passiuus, $\phi\acute{\alpha}\lambda\omega$, $\phi\acute{\alpha}$
 $\sigma\omega$, $\epsilon\phi\acute{\alpha}\theta\lambda\omega$.

Quibus $\xi\omega$ futurge est, aoriston passiuum
 per χ facies, $\delta\epsilon\upsilon\acute{\alpha}\sigma\omega$ $\delta\epsilon\upsilon\acute{\nu}\xi\omega$ $\acute{\omega}\rho\acute{\upsilon}\chi\theta\lambda\omega$. $\sigma\epsilon\nu\acute{\alpha}\lambda\omega$
 $\sigma\epsilon\nu\acute{\alpha}\xi\omega$ $\sigma\epsilon\nu\acute{\alpha}\chi\theta\lambda\omega$.

DE VERBO

In QUINTA, ab λω & ρω, λ & ρ manent, ut ἐσάλθη, ἐσάρθη.

In νω cuius ptm actiuum longa penultimat, ν manet, ut φαίνω, ^{ῥα}πέφαγα, ἐφάνθη, ^{ῥα}μωραίνω, μεμώραγκα, ἐμωράνθη, ut ad Roma. i. φάσκοντες εἰν σοφοί, ἐμωράνθησαν. i. Cum se sapientes crederent, stulti facti sunt.

Supra meminimus ut uariant uocales, id & huc referas.

Sin νω breui penultimat in ptō, ν abiicitur, ut κέκεκα ἐκέθη. De poetis schematibus nihil præcipio, diligens per sese puer uenabitur, adiutus regula analogica, ut apud Callimachum in Delo: ἀπὸ ἐκλίθη ^{ῥα}ἐμπαλιν ὁμοίς, προέκλιθη. Fol 40

SEXTA Coniugatio uerbis κα penultima longa ptm actiuum faciētibus, κα in θη mutat, ut πεποίηκα ἐποίηθω, πισεύω πεπίσει κα ἐπισεύθη. Ut ad Ro. 3. ἐπισέθησαν τὰ λόγια ῥ' θεοῦ. Cōmissa sunt eis oracula Dei.

Quæ breui præterito penultimant, σ addunt, ut μύω μέμυκα ἐμύθω.

Tolle ἠκούθω. ἐυρέθη ab ἔυρημαι. Frequens est & ἐρέθη. i. dictum est. Sic autem de ducito,

DE VERBO.

ducito, ῥῶ ῥήσω ἑρῥήκα. Scis enim ex superiori
bus quomodo à ῥ incipientia augeantur.

ἑρῥήμαι præteritam passivum. ἑρῥήθηον Aor-
iston regulare, pro quo ἑρῥέθηον utimur.

ΕΤΥΠΗΝ unde ε

Aoriston secundum est, ab actiuo forma,
ον actiuo, in passiuo characterem ην mutato,
ἑτυπων ἐτύπην.

ΤΥΦΘΗΣΟΜΑΙ unde ε

Futurum primū passivum, ab aoristo pri-
mo passiuo format, cuius characterem ut ui-
des tenet. Hoc itaq; futuꝝ post aoristos lo-
cauimus, qm̄ ab illis deriuat. Actiuum futu-
rum suos anteit aoristos, qm̄ hi ex eo futuro
sunt. Vides hic aliter solere, ut ἐτύφθην, tol-
le augmentum, & ν in σομαι transfer, fit τυφ-
θήσομαι. Sic ἐλέχθην λεχθήσομαι.

ΤΥΠΗΣΟΜΑΙ unde ε

Futurum secundum, secundi aoristi cha-
racterem constat, ut ἐλέπην λεγήσομαι.

ΤΕΤΥΦΟΜΑΙ unde ε

Paulo post futuꝝ, quid significet supra
cōmonui. Fit autem à secunda persona pa-
cacis menī passiuo, αι ην ομαι variata, ut λέλε-
ξαι λελέξομαι.

L. iiii

*ἑρῥήσις ὡς
ῥῶ ῥήσω ῥῥήκα
ἑρῥήμαι
ἑρῥήθηον
ἑρῥέθηον
ἑτυπων
ἐτύπην
τυφθήσομαι
τυπήσομαι
ἐτέπην
λέξαι
λελέξομαι*

DE VERBO
INDICATIVI PASSIVORVM

ΤΥΠΟΙ, quibus oīa facile tempora
& modos reliquos for-
mabis.

	I.	II.	III.
Πῆς	γράφομαι	πλέκομαι	πείθομαι
Πῆς	ἐγράφομην	ἐπλεκόμην	ἐπειθόμην
Πῆς	γέγραμμαι	πέπλεγμαι	πέπεισμαι
Πῆς	ἐπεγράμμην	ἐπεπλέγμην	ἐπεπείσμην
Πῆς α.	ἐγράφθην	ἐπλέχθην	ἐπείσθην
Πῆς β.	ἐγράφην	ἐπλάκην	ἐπείσθην
Πῆς α.	γράφθῆσομαι	πλεχθῆσομαι	πεισθῆσομαι
Πῆς β.	γραφῆσομαι	πλακῆσομαι	πιθῆσομαι
Πῆς	πεγράφομαι	πεπλέξομαι	πεπείσομαι

	III.	III.
Πῆς	βαθνίζομαι	ἀλλάττομαι
Πῆς	ἐβαθνίζομην	ἠλλαττόμην
Πῆς	βεβασάνισμαι	ἠλλαγμαι
Πῆς	ἐβεβασάνισμην	ἠλλάγμην
Πῆς α.	ἐβαθνίσθην	ἠλλάχθην
Πῆς β.	ἐβασανίσθην	ἠλλάπην
Πῆς α.	βαθνισθῆσομαι	ἀλλαχθῆσομαι.
Πῆς β.	βασανισθῆσομαι	ἀλλαγῆσομαι
Πῆς	βεβασάνισμαι	ἠλλάξομαι

Πῆς

Significat pro
prois prois

DE VERBO

V.

VI.

Præfens

ϕθ

ϕθ

ϕθ

ⓐ. α.

ⓐ. β.

ⓐ. α.

ⓐ. β.

ⓐ.

ϕθείρομαι

ἐφθείρομαι

ἐφθαίρωμαι

ἐφθαίρωμαι

ἐφθάρθην

ἐφθάρθην

ϕθάρθισομαι

ϕθάρθισομαι

ἐφθάρθισομαι

χείρομαι

ἐχείρομαι

κέχειρομαι

ἐκέχειρομαι

ἐχέειθην

χειδήσομαι

χειδήσομαι

κεχεισόμαι

ϕοι

ϕοι

ϕοι

Rara sunt in puris uerbis aorista & futura secunda.

τύπῃς.

Imperatiuus est, & in eo soluit, ut κρατεῖν εἰδίζεο τῶν δε, γαστρός μὴ πρόπιστα ὕπνου λαγνείης τε καὶ θυμοῦ. i. Imperare assuesce

lis, uentri primum & somno, Luxuriæ & iræ. Philolai sunt in Pythagoricis institutis, & est εἰδίζεο ρ εἰδίζε. Estque prima syllaba, ut hoc πῆρ' ἔργων admoneam, aucto tēpore, cū prouerbi etymologia, εἰδίζομαι dicat. Quin & pro τύπῃς τύπῃ Dorice, sed hoc supra in ὀμκρεῦσαι, Hesiodii examinis.

τύφθητι.

Aoriston primum imperatiui ab aoristo

DE VERBO.

indicatiui uenit ἐτύφθη, tolle augmentū, & adde υ, τύφθηυ. Augmentum uero tolles, φ in hoc aoristo non sit præteriti significatio, sed plane futuri. Matthæi 8. Domine si uelis me mundare, sequitur, καθαίσεισθε, mundare, passiuum imperatiuum est.

καθαίσει

καθαίρομαι

ἐκαθαίσεισθε, Aori. α.

καθαίσεισθε.

τύπθι

Aoriston secundum imperatiui ab aoristo indicatiui nascitur ἐτύπη, τύπθι. Puer obserua characterē π, in hoc uerbo, sic alium in alijs conjugationibus. Matthæi quinto: ^{ἐπιτίθει} ἔλαλλάπιθι ^{ἐπιτίθει} ἐπὶ ἀδελφῷ σου, Reconcilia re fratri tuo. Sic deducito. ἔλαλλάτω, ἔλαλλάτομαι, ἀηλλάχθην, Aoristus α, indicatiui. ἀηλλάχην, Aoristus β. indica. Hinc ἀηλλάχθηυ, Aori. α. imperatiui. ἔλαλλάπιθι Aori. β. imper. Reliqua tēpora modisq̄ analogiæ cōmendo, & facile tu cuiusq̄ deriuandi rationē tenebis, si character tibi curæ sit. Vnde. n. τέπυτο nisi ab ἐτέπυτο; unde τυφθίην nisi ab ἐτύφθην; Idem fac obserues in alijs conjugationibus.

DE VERBO.

D. ἔτυπόμεθον ἔτύπεσθον ἔτυπέσθω

P. ἔτυπόμεθα ἔτύπεσθε ἔτύπεσθε

S. ^{γενική} τυτόμααι Μέλλωνά.

D. τυτόμεθον τυτέσθον τυτέσθω

P. τυτόμεθα τυτέσθε τυτέσθε

P. τυτόμεθα τυτέσθε τυτόντα

S. τυτύμααι Μέλλωνβ.

D. τυτύμεθον τυτείσθον τυτείσθω

P. τυτύμεθα τυτείσθε τυτείσθε

P. τυτύμεθα τυτείσθε τυτύντη

μέσων προσεκτικῶν ἐνέσωσ.

S. τυτήσθω τυτήσθω

D. τυτήσθον τυτήσθων

P. τυτήσθε τυτήσθε

P. τυτήσθε τυτήσθε

S. ^α τέτυπε τέτυπέσθω

D. τέτυπέσθον τέτυπέσθων

P. τέτυπετε τέτυπέσθε

P. τέτυπετε τέτυπέσθε

S. ^α τυτάαι τυτάσθω

D. τυτάσθον τυτάσθων

P. τυτάασθε τυτάσθε

P. τυτάασθε τυτάσθε

S. ^β τυτύαι τυτύσθω

D. τυτύσθον τυτύσθων

P. τυτύασθε τυτύασθε

P. τυτύασθε τυτύασθε

*Supra scriptum
Miss 3 piam
in unum*

DE VERBO

D. ΤΥΠΕΙΟΝ ΤΥΠΕΙΩΝ
 P. ΤΥΠΕΙΕ ΤΥΠΕΙΩΣΑΡ

Μέσων ἑκτικῶν ἐνεσώς.

S. ΤΥΠΟΙΜΗΝ ΤΥΠΟΙΟ ΤΥΠΟΙΘ
 D. ΤΥΠΟΙΜΘΟΝ ΤΥΠΟΙΘΙΟΝ ΤΥΠΟΙΘΙΩ
 P. ΤΥΠΟΙΜΘΑ ΤΥΠΟΙΘΙΕ ΤΥΠΟΙΝΤΟ

Ⓢ

S. ΤΕΤΥΠΟΙΜΙ ΤΕΤΥΠΟΙΘ ΤΕΤΥΠΟΙ
 D. ΤΕΤΥΠΟΙΜΘΟΝ ΤΕΤΥΠΟΙΘΙΟΝ ΤΕΤΥΠΟΙΘΙΩ
 P. ΤΕΤΥΠΟΙΜΘΑ ΤΕΤΥΠΟΙΘΙΕ ΤΕΤΥΠΟΙΝΤΟ

Ⓢ α.

S. ΤΥΨΑΙΜΗΝ ΤΥΨΑΙΟ ΤΥΨΑΙΘ
 D. ΤΥΨΑΙΜΘΟΝ ΤΥΨΑΙΘΙΟΝ ΤΥΨΑΙΘΙΩ
 P. ΤΥΨΑΙΜΘΑ ΤΥΨΑΙΘΙΕ ΤΥΨΑΙΝΤΟ

Ⓢ β.

S. ΤΥΨΙΜΗΝ ΤΥΨΙΟ ΤΥΨΙΘ
 D. ΤΥΨΙΜΘΟΝ ΤΥΨΙΘΙΟΝ ΤΥΨΙΘΙΩ
 P. ΤΥΨΙΜΘΑ ΤΥΨΙΘΙΕ ΤΥΨΙΝΤΟ

Ⓢ γ.

S. ΤΥΨΟΙΜΗΝ ΤΥΨΟΙΟ ΤΥΨΟΙΘ
 D. ΤΥΨΟΙΜΘΟΝ ΤΥΨΟΙΘΙΟΝ ΤΥΨΟΙΘΙΩ
 P. ΤΥΨΟΙΜΘΑ ΤΥΨΟΙΘΙΕ ΤΥΨΟΙΝΤΟ

Ⓢ δ.

S. ΤΥΨΙΜΗΝ ΤΥΨΙΘ ΤΥΨΙΘ
 D.

DE VERBO,

D. τυπῖμιθον τυπῖμιθον τυπῖμιθω

P. τυπῖμιθα τυπῖμιθε τυπῖμιθω

Μέσων ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐάν τυπῖμαι τυπῖ τυπῖηται

D. τυπῖμιθον τυπῖμιθον τυπῖμιθον

P. τυπῖμιθα τυπῖμιθε τυπῖμιθω

S. ἐάν τετύπω τετύπησ τετύπη

D. τετύπηρον τετύπηρον τετύπηρον

P. τετύπημι τετύπητε τετύπησι

νευθωναιωσ

S. ἐάν τυψῖμαι τυψῖ τυψῖηται

D. τυψῖμιθον τυψῖμιθον τυψῖμιθον

P. τυψῖμιθα τυψῖμιθε τυψῖμιθω

νευθωναιωσ

S. ἐάν τυπῖμαι τυπῖ τυπῖηται

D. τυπῖμιθον τυπῖμιθον τυπῖμιθον

P. τυπῖμιθα τυπῖμιθε τυπῖμιθω

Μέσων ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς τυπῖεσθ

τετύπησ τετύπησ τετύπησ

α. τυψῖσθαι τεψῖσθαι τεψῖσθαι

β. τυπῖεσθ τεψῖσθαι τεψῖσθαι

α. τυψῖσθαι τεψῖσθαι τεψῖσθαι

β. τυπῖεσθαι τεψῖσθαι τεψῖσθαι

DE VERBŌ.

Fortasse puero difficile est internoscere
 hos infinitiuos à passiuis. characterem igit̃
 sequat̃ indicatiui. Vt aoristus indicatiui pas-
 siuor̃ ἐτύφθη est, hinc passiuū infinitiuum
 τυφῆναι. aoriston indicatiuum medium est
 ἐτύλαμην, hinc passiuum τυλάσθαι.

INDICATIVI MEDIORVM

Verborum notio.

Supra te puer admonui, non esse eadem
 media uerba, & deponētia seu communia.
 Deponentia analogiam passiuorum sequū-
 tur ubiq; profum, ut μάχομαι, πτό μεμάχε-
 σμαι, id quod esse passiuæ uocis agnoscis.
 Deinde quæ formandi ratio passiuis est, ea-
 dem & deponentibus est, afficta si lubet uo-
 ce actiua, perinde ac è superioribus accepi-
 sti. Media uerba sic uocantur, q̃ & actiue &
 passiuæ significant, & coniugando partim
 uoce actiua, partim passiuua uariant̃. Plura
 ad hanc rem in cōstructionibus nobilis grā-
 maticus Apollonius. Obseruabis ergo præ-
 terita uoce actiua efferri: aorista, futura & p-
 resentia uoce passiuua. Oīa aut̃ modor̃ oīm
 presentia, itē indicatiui parataticon, muta
 atur

DE VERBO

at medium à passivis, ut ἴπωμα ἐτὸ πόμεν.
τέτροπα unde :

Paracemenon medium ab activi paracē
meni indicatio format, sola characteristica
præteriti mutata. Cæterum & augmentum
& enclisis medii præteriti cum activo cōue
nit, ut λέλεχε λέλεπε, πέφακα πέφαδα.

Quæ uero est medii præteriti characteri
stica : Ea quæ futuri actiuum secundum for
mat, id quod regulis supra duabus egi.

PRIMA.

Medii præteriti character à præsentis in
dicatio actiuæ sumit. Ergo quæ unam cōlo
nantem & non duplicem ante ω habent, eā
dem faciunt præteritum medium, ut

ἄδω ἦδα

λείβω λέλοιβα

πίθω πέπιθα

Obiter admo

neo, quibus uerbis ε in futuri penultima est,
id solere in ο transire in medio præterito.

λέξω λέλοχα

πειρώ, περῶ, ἐπώρα

πίσω πέπιθα

τέτροπα

DE VERBO.

^{florbo}
^{ἀνέθω} ἀνέθω ἠνοθα. Vnde sunt qui tra-
^{ἀνέθω}
 hunt ἐπενήνοθε apud Homerum II. Iliados
 in Therfite: Ἐθ' νῆδ' ἐπενήνοθε λάχνη .i. Ra-
 rus aut̄ defloruit capillus . ut sit è tribus cō-
 positum uerbum ἠθ, ἐν, & ἀνέθω.

Viden' autē & εἰ diphthongon uariari.
 Sic & εἶσω οἶσα, εἶκω οἶκα, unde est εἶοικα Atti-
 cum, nemini non frequens præteritum.

In hunc modum & ω in η transit, ut φά-
 νω πῆφῆνα, μᾶίνω μέμηνα &c.

SECUNDA.

Sin duæ consonantes præcesserint ω, al-
 tera atq; ea quæ coniugationis est genuina
 manet, ut τύπῳ τέτυπα, κόπῳ κέκοπα. κα
 λύπῳ autem κεκάλυβα, β pro π usurpat.
 Ita & pauculis aliis fit, quæ thematis conso-
 nantem in ἀντίσυχον suam mutant, ut βλά-
 πῳ βέβλαβα, σκάπῳ ἔσκαφα, &c. manetq;
 eadem hæc litera etiam in aoristo, & futuro
 secundo.

Sin una duplex, ξ, uel ω, præcesserit ω,
 ea quæ ξ futurum faciunt γ habent pro me-
 dii præteriti caractere, ut κράξω κέκρυγα.

Quæ uero σ, futurum habent, δ, merito
 præterito

DE VERBO

præterito impartuntur, ut φάσω φάσα τῷ
 φάσα. Nam ζ præsentis in σδ soluitur. Er-
 go à præsentis δ petitur.

In uerbis puris rara sunt ptā media, ut &
 Indefinita & futura secunda, sed tamé quæ
 habent illa, in α purum faciunt, ut ἀκούω, ἀ-
 κούομαι ἢ κχα. δαίω, δαίομαι δ' ἔδθα.

ἐτυτάμω unde ε

Mediū aoriston primū est ab ἐτυτά, ad
 dita μω, scilicet ut inflexionē passiuus simi-
 lé habeat. Sic ἐτυπόμεν ab ἐτυπν, τυτόμαι à
 τυτό. Nec. n. multi laboris uidere ppiores
 actiuus esse mediogæ q̄ passiuogæ characteres.

Esto curæ tibi, q̄ cū circumflexa uerba q̄
 ante ω consonantem non habēt, secūdis aor-
 istis ac secūdis futuris actiuogæ careant, itē
 ptō medio carere, cæterū aoristos medios
 primos tm̄, & futura priora tantum media
 formare. Tale aoriston circumflexi uerbi est
 apud Theoc. in edyl. I. Versiculos qm̄ fe-
 stiui sunt admodum subiicio integros.

τέτλιξ μὴ τέτλιξ φίλος, μύρμακι δ' ἐμύρμαξ
 ἰρηκθῆ δ' ἰρηξίν, ἐμίν δ' ἀμῶα καὶ ὠσα.
 τᾶσ μοι πᾶς εἶν ἀλείος λόμος. οὔτε γ' ὕπν

M ii

Handwritten notes in Greek:
 ἔστι περιφρασίθε
 εἰς τὸν ἀντίστοιχόν
 τὸν ἑαυτοῦ
 οὐδὲν ἄλλο
 ἔστιν ἡ ἀντιφρασίθε
 ἡ ἀντιφρασίθε
 ἡ ἀντιφρασίθε
 ἡ ἀντιφρασίθε
 ἡ ἀντιφρασίθε

Musa sunt divinae res in quibus vult a Deo ut
respondeat nobis dei. res divinae et verbi.

DE VERBO.

Ἦν δὲ τὸ τῶν
ἀνδρῶν ἡμῶν
ἀπὸ τῶν
ἡμετέρων

οὐτ' ἔξ ἀνάγκης λυκεώτερον, οὔτε μελίσσαι
ἀνδρα, ὅσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι. οἷς ἤ ὀρώσαι
καθεύσιν. τῶς δ' οὔ τι ποτ' ἀηλίσσαρχικα.

Cicada cicadae chara, formicae formica,
Accipitres accipitrib. mi uero musa & catio
Qua mihi ois sit plena domus. neq. n. lonus
Neq. uer subitum suauius, neq. apibus
Flores, q̄ mihi musae sunt charae. illae quos
tuentur

li gaudent, eos neq. potione laeserit Circe.
ἀηλίσσαρχ, aoriston medium est, abiecto
augmento, id quod saepe fit, non in poema
tis tm̄, sed in soluta quoq. oratione. ἐδῆλιν
σάμω ἐδῆλίσσω ἐδῆλίσσαρχ, hinc ἀηλίσσαρχ, ὅτι
fenderit, ut ἂν particulam interponas. Est
enim sententia. quibus benignae musae sunt,
qui amore studiorum tenentur, solis à Cir
cae uenenis, id est, à foeda lue uoluptatum
esse immunibus licere. Adnotet hic puer,
(πῆξερης agam) uariationes Doricas. καθεύ
σιν commune fuerat, καθεύσιν Doricum est.
τῶς pro τῶ. μῶσαι pro μουσαι.

ΤΥΠΟΙ INDICATIVORVM
Mediorum.

Præsens

DE VERBO

I. Coniug. II.

III.

Præfens	κόπτομαι	λέγωμαι	πίθομαι	<i>γράφω</i>
<i>πρ</i>	έκοπόμεν	έλεγόμεν	έπειθόμεν	<i>γράφω</i>
<i>πρ</i>	κέκοπα	λέλογα	πέπειθα	
<i>πρ</i>	έκεκόπειν	έλελόγην	έπεποιθειν	
<i>α.</i>	έκοτάμην	έλεξάμην	έπεισάμην	
<i>β.</i>	έκοτόμην	έλεγόμην	έπιθόμην	
<i>α.</i>	κότομαι	λέξομαι	πέιστομαι	
<i>β.</i>	κοποῦμαι	λεγοῦμαι	πιθοῦμαι	

III.

III.

V.

Præfens	κράζομαι	φάζομαι	σέλλομαι
<i>πρ</i>	έκραζόμεν	έφασόμεν	έσελλόμεν
<i>πρ</i>	κέκραγα	πέφαθα	έσολα
<i>πρ</i>	έκεκράγειν	έπεφάθειν	έσόλειν
<i>α.</i>	έκραξάμην	έφασάμην	έσειλάμην
Aor. β.	έκραγόμην	έφασόμην	έσελόμην
<i>α.</i>	κράζομαι	φάσομαι	σελοῦμαι
<i>β.</i>	κραζοῦμαι	φασοῦμαι	σελοῦμαι.

VI.

Præfens ακούομαι *πρ* ήκούόμεν *πρ* ήκασα
attice ακήκοα, *πρ* ήκούειν. **Aor. α.** ήκασά
 μην. *μ* *α.* ακούσομαι. **Reliqua tempora**
 puriore uerboze rara sunt.

DE VERBO.

Ex his indicatiui formulis facile & aliorum modorum tempora formabis, ut ἀλόγη, fac imperatiuo λέλογε. Optatiuo λέλογισμι. Subiunctiuiο λέλόγη. Infinitiuο λέλογεῖναι. Sic de similibus.

PARTICIPIA MEDIA.

	ὁ τυπόμενος, να
Part. praesens	ἡ τυπομένη, νης
	ὁ τυπόμενος, να
	ὁ τετυπός, ωός
ωός	ἡ τετυπῆα, ἦας
	ὁ τετυπός, ωός
	ὁ τυτάμενος
α. α.	ἡ τυτάμενη
	ὁ τυτάμενος
α. β.	ὁ τυπόμενος
με. α.	τυπόμενος
με. β.	ὁ τυπούμενος

Formaturus ea non est ut anxie labores, uides χερακτῆρα τυτόμαι, fac ἐγμλιθον terminationem τυτόμενος. Sic de aliis. Atq; hæc est simplicis encliseos ratio. Iam & circumflexa persequar, eaq; paucis, q; in eandē superioris formulæ regulam cogi posse uideantur.

DE VERBO.
DE CIRCUNFLEXIS
Verbis.

Ex sexta coniugatione nascuntur circūflexa
uerba, quæ sic uocamus, q̄ contracta sylla-
ba, elisa uocali inflectatur, ποιέω, ποιῶ.

Coniugationes tres sunt. Prima ex έω
ῶ facit. Secunda ex άω ῶ facit. Tertia ex όω ῶ
facit. Subeunt enclises superiorę paucis ua-
riatis. Nam sola præsentia & paratatica cō-
trahi possunt, de præteritis, aoristis, futuris
prosum positas regulas sequere. Præsen-
tia & paratatica uariantur sic.

IN PRIMA Coniugatione.

έω	εει	εο	εε	εου	εοι	εω
ῶ	ει	ου	ει	ου	οι	ω

EXEMPLVM

ποιέω	ποιῶ	ποιέεις	ποιέεις
ἐλεέω	ἐλεῶ	ἐλεέεις	ἐλεέεις

IN SECUNDA Coniug.

αω	αφ	αε	αο	αου	αοι	ακ
ῶ	φ	α	ω	ω	ῶ	κ

EXEMPLVM

βοάω	βοῶ	βοάεις	βοᾶς
ὀράω	ὀρῶ	ὀράεις	ὀρᾶς

M iiii

*Biblii yud
co SE H
ga / agne
p. 2 v. 1
m. 10*

DE VERBO
IN TERTIA Coniugatione.

ὄω	οει	οε	οο	ος	οη	οοι
ῶ	οι	ου	ου	ου	οι	οι

EXEMPLVM.

χρυσόω	χρυσῶ,	χρυσόεις	χρυσόις
ἀργυρόω	ἀργυρῶ	ἀργυροίς	ἀργυροῖς

Iam qui uolet integras declinandi formulas, Guarini Erotemata requirat. Mihi satius uisum est assuefacere in omni coniugatione puerum ad unum πᾶσι φημι τὸ τυπῶν, uidelicet quando & futura & præterita & aorista ἀπαθῆ sunt, & prorsum in regulas formandi τὸ τυπῶν cadunt. Nisi q̄ & illud hoc loco monendum. Ea quæ ε uel α, ante ω habent, solere eandem uocalem in præs. & futuris in η, mutare, ut πειέω ποιῶ ποιήσω πεποίηκα. βοάω βοῶ βοήσω βεβόηκα. Rursus quæ in ὄω desinunt, ο in ω cōuertere, ut χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω κεχρυσώκα &c. Exceptis paucis quibusdam, ut τελέω, ῶ, τελέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. γιλάω, ῶ, πελάσω. ὁμόω, ῶ, ὁμόσω &c quæ usus docebit.

Iam neq; hoc prættereundum, uerba circumflexa propria ac regularia pt̄a Optatiui
& Com

DE VERBO.

& Coniunctiui habere. Optatiui hoc modo.

S.	πεποιήμην	πεποιήσο	πεποιήσῃ
D.	πεποιήμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθιν
P.	πεποιήμεθα	πεποιήσετε	πεποιήσονται

Coniunctiue autem sic.

S.	εἰάν	πεποιῶμαι	πεποιῆ	πεποιῆτῃ
D.	εἰάν	πεποιῶμεθον	πεποιῆσθον	πεποιῆσθον
P.	εἰάν	πεποιῶμεθα	πεποιῆσετε	πεποιῶντῃ

Sic cætera quorū.

DE VERBIS IN MI.

E sexta coniugatione, pura uidelicet, μι terminatio nascitur. Coniugationes in μι quatuor sunt.

Prima, à prima circumflexore fit, έω, ω̄ in mutato, & μι addito, ut πείω, πείω, τίδημι.

Secunda, à secunda circumflexore άω, ω̄ in mutato, & μι addito, ^{prima} ισάω, ισάω̄ ιστημι.

Tertia, à tertia circumflexore όω, ω̄ in ω̄ mutato, & μι adiecto, διδόω, διδω̄, διδωμι.

Quarta à pura uarytonorum υώ, ω̄ in μι mutato, ut ζεύγυω̄ ζεύγυμι. Quæ uerba paulo aliter quàm ω̄ desinentia flectuntur, quæ magna parte in eisdem characteristicis, ut τυπώω̄ τυπώεις, διδωμῑ διδώς, ακούω̄ ακούεις, δίδωω̄

DE VERBO

μι δ'έδωκα. Id uolo diligens puer animadu-
uertat, ut q̄ res patif, in unū δ' τὸ πῶ πρῶ
αἰμα referat aptissime uerboꝝ uariatiōes.

Deinde suum cuiq; in μι coniugatiōi πα
ράδειγμα datur. Mihi sat uidetur uno egisse,
ne pueri paradigmatum turba se se obrui
horreant. Iam & unius enclisis omnibus ser-
uiet, solo caractere distinctiuo coniugatio-
nis mutato, ut infra dicam.

CONIUGA

οελτικῶν ἐνδρητικῶν ἐνεσῶς

S. δίδωμι ^{δο} δίδως ^{ας} δίδωσι ^{σι}

D. δίδω ^{μι} δίδου ^{μι} δίδου ^{μι}

P. δίδωμι ^{μι} δίδοτε ^{τε} δίδοις ^{σι}

Sic τίθημι, τίθης, τίθησι, solo ω uariato,
quod formatiua tertiæ coniugationis est, ut
η ex ε primæ, η ex α secundæ.

S. ἐλίδων ἐλίδωσ ἐλίδω

D. ἐλίδου ἐλίδου

P. ἐλίδωμι ἐλίδοτε ἐλίδοις

S. δέλωκα δέλωκας δέλωκέ

D. δέλωκα τον δέλωκα τον

P. δέ

DE VERBO:

P. δεδώκαμεν δεδώκατε δέδοκασι. VI
desκ präteriti characterem è sexta coniuga
tione uarytona regularé. Item uocalé lon-
gam, quã cætera quoq; seruant, prater ἴσκ-
μι, quod ἴσακα facit differentix causa, & τί-
θημι, quod τέθεικα, Boeotica dialecto.

Ⓐ

S. ἐδεδώκην ἐδεδώκεις ἐδεδώκει
D. ἐδεδώκην ἐδεδώκεισθην
P. ἐδεδώκαμεν ἐδεδώκατε ἐδεδώκασι

Ⓒ, α.

S. ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε
D. ἔδωκαρον ἔδωκασθην
P. ἔδωκαμεν ἔδωκατε ἔδωκαν. Aorī

ftus hic characterem präteriti recipit, non
ut supra solebant uerba, futuri. Sic & ἔθηκα ἔ-
τίθημι. Hesiodus: τῆς δ' ἄρετ' ἰδρῶτα θεοὶ προ-
πάροιθεν ἔθηκον ἀθάνατοι. Et ἔθηκα ab ἴθημι. Itē
ἔϊπον & ἔϊνευκα ex grauitonis. Hæc em̄ quin-
que à grammaticis notantur. Cætera ut ἔ-
σηκα, ἔλαβον, à futuro pro communi regula
formantur.

Ⓒ, β.

S. ἔδωον ἔδωον ἔδωον
D. ἔδωον ἔδωον ἔδωον

Handwritten notes:
ἴδω τὸ μέ-
γαν ἔσαντο
ἴδω τὸ μέ-
γαν

DE VERBO

P. ἔδδμεν ἔδδτε ἔδδτε

Sic & ἔθεμεν, ἔτε, ἔσαν. Caetera uocalem longam in plurali retinent, ut ἔσημεν, ἠτε, ἠτεν. ἔγνωμεν, ὠτε, ὠτεν.

Μετ.

S. δῶσα δῶσεις δῶσει
 D. δῶσαν δῶσαν δῶσαν
 P. δῶσαμεν δῶσατε δῶσαν

Προστακτικῶν ἐνεσῶς

S. δίδωμι δίδωμι
 D. δίδωμι δίδωμι
 P. δίδωμι δίδωμι

ᾤ

S. δέδωκε δέδωκε
 D. δέδωκε δέδωκε
 P. δέδωκε δέδωκε

α.

S. δώκω δώκω
 D. δώκω δώκω
 P. δώκατε δώκατε

β.

S. λῶσι ἢ λὸς λῶσι Sic ἕς, & ἕς quo-
 D. λῶσι λῶσι que. Caetera uoca-
 P. λῶσι λῶσι lem longam reti-
 nent, σῆσι, γνῶσι, ἢ tantum.

DE VERBO.

τῶν ἑυκτικῶν ἐνεσῶς.

S. δίδιν	δίδις	διδίη	<i>verba quae in τῶν</i>
D.	δίδιρην	διδίητην	<i>substantivis est</i>
P. δίδιμεν	δίδικτε	δίδισκον	<i>substantivis est</i>
		(δίδεν Attice,	<i>substantivis est</i>

S. δεδῶκοιμι	δεδῶκοις	δεδῶκοι	
D.	δεδῶκοίτην	δεδῶκοίτην	<i>substantivis est</i>
P. δεδῶκοιμεν	δεδῶκοιτε	δεδῶκοιεν	<i>substantivis est</i>

S. δῶκαμι	δῶκαίς	δῶκαίη	
D.	δῶκαίτην	δῶκαίτην	
P. δῶκαμεν	δῶκαίτε	δῶκαίεν	

S. δίδιν	δίδις	διδίη	
D.	δίδιρην	διδίητην (attice)	
P. δίδιμεν	δίδικτε	δίδισκον, ἢ δίδεν	

Hæc propria diphthongus οι, haud raro in impropiam transit, ut δῶκην.

S. δῶσοιμι	δῶσοις	δῶσοι	
D.	δῶσοίτην	δῶσοίτην	
P. δῶσοιμεν	δῶσοίτε	δῶσοίεν	

Ἰπτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἔλυν δίδω	ἐλῶς	ἐλῶ	<i>substantivis est</i>
--------------	------	-----	-------------------------

DE VERBO

D.	διδώρω	διδώρω	
P.	διδώμεν	διδώτε	
	διδώσθε	διδώσθε	
S.	ἐάν δέδωκα	δέδωκῃς	δέδωκῃ
D.		δέδωκῃρον	δέδωκῃτον
P.	δέδωκαμεν	δέδωκῃτε	δέδωκασθε

α.

S.	ἐάν δώκω	δώκῃς	δώκῃ
D.		δώκῃρον	δώκῃτον
P.	δώκαμεν	δώκῃτε	δώκασθε

β.

S.	ἐάν δῶ	δῶς	δῶ	Quo tempore
D.		δῶτον	δῶρον	in Hesiod. in
P.	δῶμεν	δῶτε	δῶσθε	vulgato uersiculo, ut eū obiter explicē: ἢ δόμεν ὄσκειν δῶ, ἢ μὴ δόμεν ὄσκειν μὴ δῶ. Et da ei qui dederit & ne da ei qui nō dederit. Δόμεν infinitiuū aori, secundū est, Ionice ex δύναι factum δόμεναι, αὐτὴν ἄρα recisa fit δόμεν. Est ὁ ἴσος usus infinitiuū pro imperatiuo familiaris Græciæ.

ΑΠΡΕΜΦΑΤΩΝ

ΕΝΕΣΩΣ, διδόναι. δέδωκέναί. Αο. α. δώκαί. Αορ. β. δύναι cū diphth. ut θῆναι, quo fiat penul. longa. Nam cætera uocalé indicati uiseruāt, ut σῆναι, γνῶναι, &c. μέν δώσθαι.

Handwritten notes in the left margin:
 αὐτὸν ὅστις
 αὐτὸν ὅστις
 αὐτὸν ὅστις
 αὐτὸν ὅστις
 αὐτὸν ὅστις

DE VERBO.

PAR TICIPIA ACTIVA.

ο δίδύς ἢ διδόντ
 Praesens ἡ διδύσασα ἢ διδύσασα
 τὴ διδόντ
 ὁ δεικώς τὴ δεικόςτ
 δεικύμα ἢ δεικύμας
 τὴ δεικός τὴ δεικόςτ
 ὁ δύς τὴ δόντ
 ἡ δύσασα ἢ δύσασα
 τὴ δόντ ἢ δόντ
 ὁ δώσαν τὴ δώσαντ
 ἡ δώσασα ἢ δώσασα
 τὴ δώσαντ ἢ δώσαντ.

Activam verborum in μι formulam passiva
 sequitur. Ad unum autem διδῶμαι adfue-
 cas & reliqua coniugare, ita ut habeas ratio-
 nem sui cuiusque characteris, ut διδῶμαι δίδωμι
 &c. Sic τίθεμαι τίθει. Nam ut ω activi δι-
 δῶμι in ο passivi δίδῶμαι vertitur. Ita η activi
 τίθει in ε passivi τίθεμαι. η activi ἵστημι in
 α passivi ἵσταμαι. sic deinceps.

οὐδὲ τὸ ὀφείλει
 να μὴ μὴ
 ἢ τὸ ἐπισημαίνον
 ἢ τὸ ἐπισημαίνον
 ἢ τὸ ἐπισημαίνον

οὐστικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς.

S. δίδῶμαι	δίδῶσαι	δίδῶσι
D. διδόμενον	διδόμενον	διδόμενον

DE VERBO.

P. εἰδόμεθα εἰδόμεαι εἰδόμεσθε

S. εἰδόμεν εἰδόμεσθε εἰδόμεσθε

D. εἰδόμεσθων εἰδόμεσθων εἰδόμεσθων

P. εἰδόμεθα εἰδόμεσθε εἰδόμεσθε

S. λέδομαι λέδομαι λέδομαι

D. λέδομαι λέδομαι λέδομαι

P. λέδομαι λέδομαι λέδομαι

Sic caetera, breui penult. praeter τέθειμαι, quod diphthongum actiui seruat.

S. εἰδέομαι εἰδέομαι εἰδέομαι

D. εἰδέομαι εἰδέομαι εἰδέομαι

P. εἰδέομαι εἰδέομαι εἰδέομαι

S. εἰλόομαι εἰλόομαι εἰλόομαι Sic ἐτέ

D. εἰλόομαι εἰλόομαι εἰλόομαι

P. εἰλόομαι εἰλόομαι εἰλόομαι

Secundum aoristum passiuia nō habent.

S. δεδήσομαι δεδήσομαι δεδήσεται

D. δεδήσομαι δεδήσομαι δεδήσεται

P. δεδήσομαι δεδήσομαι δεδήσονται

DE VERBO.

μεν

S.	δεδοσμαι	δεδοσῃ	δεδοσεται
D.	δεδοσάμενον	δεδοσάμενον	δεδοσάμενον
P.	δεδοσάμεθα	δεδοσάμεθε	δεδοσάμεθα

Προσακτικῶν παθητικῶν ἐν ἐσώσῃ

S.	λίδδοσῃ	λίδδοσῶ	Sic τίθεσθαι
D.	λίδδοσάμενον	λίδδοσάμενον	
P.	λίδδοσάμεθα	λίδδοσάμεθα	

ως

S.	δέδοσθαι	δέδοσθαι	Nota τίθεσθαι
D.	δέδοσάμενον	δέδοσάμενον	per eut supra
P.	δέδοσάμεθα	δέδοσάμεθα	pra.

ω

S.	λόθηται	λόθηται
D.	λόθητον	λόθητων
P.	λόθητε	λόθητε

των ἑυκτικῶν παθητικῶν ἐν ἐσώσῃ

S.	λιδδίμην	λιδδίω	λιδδίω
D.	λιδδίμενον	λιδδίμενον	λιδδίμενον
P.	λιδδίμεθα	λιδδίμεθε	λιδδίμεθα

Inuenias tamen & ἴσασθαι, λύναι, κρέμασθαι
ante penul. acuta, sed hoc in secundo solum
ordine.

ως

S.	λιδδίμην	λιδδίω	λιδδίω
----	----------	--------	--------

N

DE VERBO.

D. δεδιδίμυθον δεδιδίωτον δεδιδίωτω

P. δεδιδίμυθα δεδιδίωθε δεδιδίωθη

Ⓞ, α.

S. δδθείν δδθείνω δδθείνη

D. δδθείνυθον δδθείνωτον δδθείνωτω

P. δδθείνυθα δδθείνωθε δδθείνωθη (θείνω)

με*

S. δδθασοίμην δδθασοιο δδθασοιορ

D. δδθασοίμυθον δδθασοιωτον δδθασοιωτω

P. δδθασοίμυθα δδθασοιωθε δδθασοιωθη

με*

S. δεδισοίμην δεδισοιο δεδισοιορ

D. δεδισοίμυθον δεδισοιωτον δεδισοιωτω

P. δεδισοίμυθα δεδισοιωθε δεδισοιωθη

Υπατακτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶσ.

S. εἰς δδδωμαι δδδω δδδωτα

D. δδδωμυθον δδδωωτον δδδωωτον

P. δδδωμυθα δδδωωθε δδδωωθη

Sic ἔθωμαι τιθῆ

Ⓞ

S. εἰς δδδωμαι δδδω δδδωτα

D. δδδωμυθον δδδωωτον δδδωωτον

P. δδδωμυθα δδδωωθε δδδωωθη

Ⓞ

S. εἰς

DE VERBO

S. εὐν δδθῶ	δδθῆς	δδθῆ
D.	δδθῆρον	δδθῆρον
P. δδθῶμεν	δδθῆτε	δδθῶσ

Α πρῶτο μέρους παθητικῶν

ἐνεσῶς	διδῶν	διδῶν
Ⓞ	δδθῆναι	δδθῆσθαι
Ⓞ	δδθῆσεσθαι	
Ⓞ	δδθῆσθαι	

PARTICIPIA PASSIVA

Præfens	ὁ δδθόμενος, νοῦ
	ἡ δδθομένη, νης
	τὸ δδθόμενον, νοῦ
Ⓞ	ὁ δδθόμενος, νσ
	ἡ δδθομένη, νησ
	τὸ δδθόμενον, νοῦ
Ⓞ	ὁ δδθείς, θέντ
	ἡ δδθείσα, σης
	τὸ δδθέν, θέντ
Ⓞ	ὁ δδθισόμενος, νσ
	ἡ δδθισομένη, νησ
	τὸ δδθισόμενον, νσ
Ⓞ	ὁ δδθισοσόμενος, νσ
	ἡ δδθισοομένη, νης
	τὸ δδθισοόμενον

DE VERBO,

Superest medii uerbi formula, eorū quæ
 μι desinunt. Huius item præsentia & para-
 tatica adsciscimus è passiuā coniugatione.

MEDIORVM INDICATIVO-

RVM ἐνέσωσ.

S. διδῶμι διδῶσαι διδῶσι, perinde ut su-
 πρῶτ. (pra.)

S, ἐδιδόμην, ut supra: cum præsentis tum
 paratatici formulam ἐpassiuis pete. Dein
 de quia purorum uerborū media ptā pauca
 formantur, ut supra in medijs diximus, ea-
 dem & his uerbis in μι desunt.

ⓐ, α.

S. ἐδώκαμι ἐδώκω ἐδώκατο, ut
 ἐτιτάμην, sed hic ἀχρηστος est, ut & in cæte-
 ris modis.

ⓐ, β.

S. ἐλόμην	ἐλοσο	ἐλα	ἐλορη	Sic ἐ
D. ἐλόμην	ἐλοσθον	ἐλοσθην		θέ-
P. ἐλόμην	ἐλοσθε	ἐλοσθη		μην

μῖ.

S. δώσομαι	δώσει	δώσειτε
D. δώσομαι	δώσειον	δώσειον
P. δώσομαι	δώσειε	δώσειον

πρῶτ.

DE VERBO

πρωτακτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. Λίδωσα @ λίδου λιλώσω, ut in falsiuis.

S. Λόσο @ δου δόσω Sic θέσο θου.

D. Λόσων δόσων

P. Λόσει λόσωσιν

δευτερικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. Διδίμην, ut in falsiuis.

S. Δίδιμι δίδω δίδω Sic θείμι

D. Διδίμιθον δίδωθον δίδωθι

P. Διδίμιθα δίδωθε δίδωτε

S. Δωσοίμι μωσοίω μωσοίω Sic θω

D. Δωσοίμιθον μωσοίωθον μωσοίωθι σοι-

P. Δωσοίμιθα μωσοίωθε μωσοίωτε μην.

Μέσων ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. Ἐάν δώμαι, ut in falsiuis.

S. Ἐάν δώμαι δώω δώωτι Sic ἔω

D. Ἐάν δώμιθον δώωθον δώωθον με

P. Ἐάν δώμιθα δώωθε δώωτε θῆ.

Μέσων ἀπρεμφάτων

Ενεσῶς λίσωσι @ λίσωσι

λίσωσι N iii

DE VERBO.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ διδόμην

ἔδωκα

ἔδωκός μιν.

Atq; hæc est formula regularis & analogica coniugationis μι. puero exempla experiendi causa obijciantur, ut ἔδωκεν ἐνὶ θυμῷ ἄνθρωπος. i. Telemacho in animo Pallas posuit ardorem ac audaciam. Dicuntur unde ἐὰ τίθημι, aoriston ἔθηκα ἔθηκας ἔθεικα. Poëta augmentum sustulit. sic ἔδωκεν & pleraq; alia. In Horariis Græculis, quid enim non & ista proferam ἐ quippe ludicra pueros, in hymno: Quem terra, legit: γαστρὸς εἰσέδου κύβωτόν. Vétris subiit arculam. Dicuntur unde ἐ Compositum ab εἰς & δόω. Hinc δῶμι, sicut ἀξιδύω ξείνῳ. Coniugatur δίδωμι, sed suo caractere, scilicet ὄ. Est εἰσέδου aoriston secundum indicatiui activi, εἰς præpositio, ε, augmentum sequens præpositionem. Nam verbum non præpositionem augeri oportet, ut supra. Δου, verbi radix, ut δώ, ἔδω, ἔδωκός μιν. Sic εἰσέδωκεν εἰσέδου.

DE VERBO.

Sunt autem & anomala uerborum in μι
coniugationes, eorum scilicet quæ ab ἴμι
& εἶμι sunt. Res multi est negotii, & ego
in libro cōstructionū aliquid eius attingā.

Præsens ἴμι ἴης ἴησ, id est, mit
to seu iaculo, sicut τίθημι. Hinc & ἀφίημι,
unde ἀφβ.

ἴω ἴης ἴη

εἶκα & c.

εἶκα. Sic sæpe leges ἀφῆκα, dimi
si, ab ἀπὲρ & ῆκα, o elisa, & ω in φ uersa ob se
quentem aspirationem. Attici etiam ε præ
ponunt, hinc ξυνέκα.

ἔω ἔης ἔη
ἔτων ἔτην
ἔω ἔτε ἔτην

Odyss. Δ, τίπτε λέσε πρόεσαν μνηστῆρβ.

ἦσω ἦσεis ἦσει & c.

Προσακ. εἶσ ἔτω, ut δέσ δέτω

εἶμι, Ε Ο

Præsens εἶμι εἶς & εἶ, ut apud The

oc. εἶ μὴ ἀπειροτάτην. εἶσι

ἶον ἶτην

ἶω ἶτε ἶσι & Ionice ἶασ

DE VERBO.

ἔ εἶα, & apud Homerum ἤϊα.

ἔ ἤκειν & ἤειν.

Aori. ἄ. εἶτε, hinc εἶτεν tertia persona pluralis, & poetice ἤισαυ.

Aori. β. ἴον ἴδω &c.

ἔ εἶσω

Prove bin
Imperatiuo, ἴθι, i, hinc ἄπιθι, abi, ut πῖθι, ἢ ἄπιθι. Aut bibe aut abi. πῖθι ex πῖε factum est schematicōs. Sic ἴθι ex ἴε. & ἄπιθι cōpositum est ex ἄπῃ & ἴθι, πῖθι simplex est.

ἔ εἶ, & per metathesin εἶ. Hinc ἔξει apud Aristophan. ἔξει εἴν ἄσκαάντην λαβών. προἔξελε

Optatiuo, εἴλω εἴησ' εἴη, ut ἄλλ' ἄ καὶ εἴη εἴ πῶϊν ἄφείδ' ἢ ἀπαμέμνονι πριμερῖνι λαῶν, hoc est, Eat, ut dicat Agamemnoni &c.

Infinitiuo ἴναι, à quo ἴμεναι Ionicum, & ἴμεν per apocopen. Item εἶν per diphthōgum, quod ab εἶναι ab ἴημι descendit, per metathesin factū uolūt. hinc ἀπῖναι, πῖεῖναι &c.

Εἶμί SVBSTANTIVVM.

οὐστικοῦ ἐνεσώσ.

S. εἶμί εἶ καὶ εἶσ ἐσί

D. ἐσόν ἐσόν

P. εἶσμεν

DE VERBO.

Ρ. ἔσμεν ἐσὲ εἰσὶ ἐντὶ Doricum. Theocritus in Odaeponica: Μὴ μευ λωβάσηθε τὰς ἀμπέλους. ἐντὶ γὰρ ἄβου. i. Ne laedite uires meas, sunt enim tenerae. μὴ λωβάσηθε, προ λωβήσηθε coniunctiuū aoriston mediū, ἀμπέλος systole pro ἀμπέλωσ Dorico accusatiuo, ab ἀμπέλοις. ἐντὶ προ εἰσὶ.

καὶ ὡς.

S.	ἦν	ἦσ	ἦ & Attice ἔην ἔης &c.
D.	ἦρον	ἦρον	ἦτην
P.	ἦμεν	ἦτε	ἦσαν

μεν

S.	ἔσομαι	ἔσῃ & ἔσται & ἔσται,	ἔσετῃ	ἔσονται
D.	ἔσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον	
P.	ἔσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται	

Προσακτικῶν ἐνεσῶσ

S.	ἴδι ἔσο	ἔστω
D.	ἔσθον	ἔστων
P.	ἔσε	ἔσονται

Εὐκτικῶν ἐνεσῶσ

S.	εἶλω	εἶης	εἶη
D.		εἶηρον	εἶητων
P.	εἶμεν	εἶητε	εἶησαν

μεν

DE VERBO.

S.	ἔσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
D.	ἔσοίμην	ἔσοιδιον	ἔσοιδίω
P.	ἔσοίμην	ἔσοιδε	ἔσοιντο

Ἐποτακτικῶν ἐνεσῶς,

S.	ἔάνω	ἦσ	ἦ
D.		ἦρον	ἦρον
P.	ῶμεν	ἦτε	ῶσι

Ἀπρεμφάρο

Præsens εἶν, id quod dialectis uariatur.

Dores ἔμηναι & ἔμηναι faciunt, ut supra ἐτύπειν τυπέμηναι, & Iones ex ἔμηναι ἔμην, ut apud Homerum Iliados ἀφὰς ἔμην ἀπὸλεμον Ἐνάλκισα. & uerso ε in η ἦμην. Theocritus: ἀπάρθενον ἦμην.

μεῖ* ἔσοιδαι

PARTICIPIA.

	ὄντων ὄντων
Præsens	ἡούσας ἡούσας
	ἔόντων ὄντων
	ὁ ἐσόμηνον, νου
μεῖ*	ἡ ἐσομένης, νης
	ἔ ἐσόμηνον, νου

Φημί, Dico. Præsens

S.	Φημί	Φῆς, unde φάσ	Φησί
		Φαζῶ	Φαζῶ

DE VERBO.

P. Φαμὴν φατὲ φασι

με φήσω &c.

Q. α. ἔφησα.

Aor. β. ἔφην, & αφᾶρησι φῆν, &c.

Infinitiuum φάναι.

Congeriē uerborū anomalorū & impersonalium libro constructionum adiciam, ideo hæc satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia inter uerba reposuimus. Superfunt è uerbis nomina uerbalia.

DE NOMINE VERBALI.

Verbale nomen est, quod à uerbi modo statim deflectit. A præteritis autē uerbalium formæ cadunt, medio & passiuo. Sed formando augmenta concidito.

A medio sunt substantiua, ut à τὴν πῶ τέ τῶ πέ fit τὸ πῶ, dempto augmento, & facta nominis terminatione, λέξω λέλογα λόγῳ, σέλω ἔσολα οἶνο, σὸλῃ στολα uestis. Item σέλω ἔσολα mitto, σὸλῃ classis. ἐπὶ σέλω ἔσολα ἰψισολή. ἀπὸ σέλω ἀπέσολα ἀπὸ σὸλῃ, legatus. σρέφω ἔσροφα σροφή.

Adnotet hic puer accentus uarietatem. Os desinentia communem regulam sequun

*a medio o
p...
passiuo
Q.
h.
σρέφω ἔσροφα
σροφή*

DE VERBALIBVS.

tur, & fines acuit pro deriuatiuorum more,
Exempla congerat quo ditior lingua fiat.

μα. A passiuo praeteriti prima persona, sunt
maxime substantiua neutra in *μα*, *τύπῳ*,
τέτυμμαι, tolle augmentum, & fac nois ter-
minatiōem *τύμμαι*, quod pro flagro, nem-
pe à *τύπῳ* apud Theocritum legitur: *ὄσι*
χόν ὄσι δ' ἑ τύμμαι καὶ ἄλικον ἄνδρα δομάσσει.
quantillum est flagrum, & tantum uirū do-
mat, in prouerbii speciem dicitur. *ἄλικον*,
pro *ἰλικον*, & *δομάσσει* pro *δομάζει*, sicut
pro *σειζέειν* *σεισσειν*, soluitur enim *ζ* in *σδ*.

<i>πράττω</i>	<i>πέπραγμα</i>	<i>πᾶγμα</i>
<i>σκώπῳ</i>	<i>ἔσκωμμαι</i>	<i>σκῶμμα</i>
<i>γράφω</i>	<i>γέγραμμαι</i>	<i>γᾶμμα</i>

μός. Sunt & alia terminationes hinc deflecti
solita, ut *ὄσμος* ab *ὄσιν*, *ταλμός* ab *ἑταλμαι*.
λελόπισμαι *λογισμός*. Simplicia omnia fines
acuunt.

μων. *Φράζομαι* *πέφασμαι* *φάσμων* regulare fue-
rat, sed repetita est thematis litera. Nam *ζ*,
in *σδ* liquitur. Itaq; *δ* posterius characteris
sibi ius arrogat. & dicitur *φάμων* consul-
tor, *συμφάμων* apud Homerum.

DE VERBALIBVS:

νοῶ νενόημαι νοήμων,

φιλοῶ πεφίλημαι φιλήμων.

A præteriti passivi secunda persona maxime in 1st fœminina verbalia cadunt, ut 10.

πίῶ πεπίησαι πίησις ποesis

μορφῶ μεμόρφωσαι μόρφωσις

αἰρούμαι ἤρησαι ἠρησις αἰρέσις

λέγω λέλεξα λέξις

A præteriti passivi tertia persona plura τός. sunt verbalia q̄ numerari queant, ἡς adiectiua. ^{πῶν οἶον} πῶν αὐτῶν πῶν κέκληται, tolle augmentum, & fac nominis terminationem, παρὰ κλητῶ. Simplicia omnia fines acuunt, cōposita tonum transferunt.

Cum adnotarem τ̄ πῶν κλητῶ tonum, venit in mentem magni cuiusdam Disputatoris, qui nuper cum Haganoæ essemus, dii boni quo supercilio pro concione falsi, de in & impietatis criminabatur pronunciantem Latino more paraclétus, oblitus opinor Grammaticæ, dum intensiones formarum argutatur, quas mirum ut ridicule plebi uulgabat.

χεῖρα κέχρισαι χρισός

DE VERBALIBVS.

ἀφ' λέξεω, ἔξ λέλεκται, διάλεκτο, unde
ἔξ λεκτικός.

Sunt hinc substantiua si τθ in φρονι-
tas plurima, ut ἀμφιβέβλησαι, ἀμφίβλησον,
φρον. interponeρ, ἀμφίβλησον. Sic πλῆκτις, πλῆ-
κτον. καλύπτω, κεκάλυπται, καλύπτρα. Εἰ
ἀλάβαρον huius formæ est, sed ἀναλογικῶς.

τῆρ. Sunt & uerbalia in τῆρ, ut σωτής, ἀσέ-
σωται, & similia.

Et in τῆς, ut πεπώηται, ποιητής. ἔφαλ-
ται, ἔαλθησ. Sic συκοφάντης, ἀσῦκος ficus
τῆσ. & φαίνο φαίνομαι. Præterito πέφαμμαι, πέ-
φασαι, πέφανται. Hinc φάντης augmento
relecto. à quo συκοφάντης dictus, ut Plutar-
chus Chæronensis in Solone scribit: Οὐκ
ἀνδρῶν ἡγήσθησαν παντελῶσ ἀπιθάνωσ τῶν λέ-
γωντας, ὅτι καὶ σύκων ἔφαρξεν ἔπειτα παλαιὸν ἀ-
πίρηρ, καὶ πῶσ' ἐφαίνθη ἐν ἐνδεικνύμενον τῶν ἔ-
ωντων κληθῆναι συκοφάντας. Id si non fal-
so interpreteris, aliter leges in iis Plutarchi
uitis, quæ nescio à quibus uersæ, passim mē-

dosissimè manibus uoluunt

studiosorum.

F I N I S de uerbis.

*Primum a Possessiva Pronomina in Genitivo videntur
et Possiva adverbialia pro possessivo*

DE PRONO

MINE.

PRONOminis varius multusq; usus apud Græcos est, ut Priscianus Latinus autor cōmeminit, & ego in cōstru

ctionibus ne quid desit *Ὀλέσθην*, conabor. Hic præter flexum nihil tractabo. Id unum pueri obseruent, esse eis pro possessiuo primitiuu usum, ut *πατῆρός*, pater mei, pro pater meus. Gellio longa est de hac re disputatio. Pronominum alia prima sunt, alia possessiua, alia demonstratiua, alia relativa, alia composita.

PRIMA, ΕΓΩ, ΕΓΩ.

S. ἐγώ, & adscita γε, ἔγωγε
ἐμοῦ, & ε ablata μου, & ἐμέο, ἐμοῖο, ἐμεῦ

ἐμοί μοι

ἐμέ με

D. ἐγώ νῶ

νῶ

ἐγῶν νῶν

νῶν

105

DE PRONOMINE

	ἔ	ἔθεν		
D.	σφωέ	καὶ σφέ		
	σφωίν	σφίν		
P.	σφέδω	σφές	σφές	
	σφέων	σφῶν	σφείων	
	σφισί			
	σφέας	σφᾶς		

POSSESSIVA, MEVS. *Sic ut in Latina lingua*

ἑμός	σός	έός	Declina ut
ἑμή	σή	έή	adiectiua
ἑμόν	σόν	έόν	noim. Sic

*monstrat adiectiua
mevs pronomine ego
mevs tua tuus hic aut
mevs pro eius*

νωίτρω, σφωίτρω, ήμέτρω, ύμέτερος,
σφέτρω, σφετέρα, σφέτρον.

DEMONSTRATIVA DVO.

Maf. S.	ούρσ	Huic pronomini προσχημα
	ρύθω	τίξεται θ', ut ούρσί.
	τούτω	τούρι
	ούρν	
D;	ρύτω	
	τούριν	
P.	ούρι	<i>Nominatum ουρτ</i>
	ρύτων	<i>T. β. ut obliquis utiq</i>
	ούρις	<i>μεγαλει γινε τωδ ιτ?</i>
	τούρις	

DE PRONOMINE

Fœ. S. αὐτή, Illa, ab αὐτή, ipsa, tonoin
ταύτης ternofces.

ταύτη προσημαίτιζε, ut αὐτή.
ταύτῳ

D. ταύτα
ταύτων

P. αὐτοῖς
τούτων
ταύταις
ταύτας.

Neu. S. οὗτο **D.** τούτῳ **P.** ταύτῳ

τούτοις τούτων
τούτοις ταύτα.

ἐκένθ

ἐκεῖνθ

ἐκένθ

Vt adiectiua nominum
flecte. Sæpe ἐκένθ, ε au
fertur, κένθ.

RELATIVVM VNVM.

αὐτός, αὐτή, αὐτό, Ipse, flecte ut nois ad
iectiua. Viden' & tenue αὐ esse, & in postero
rem syllabam tonum ferri. Quòd si αὐ aspe
rum uideris, tonumq; in fine, ut αὐτῷ, scias ef
se compositum pronomen reciprocum ab
ἑαυτοῦ, suiipfius. Nota μὲν, pro αὐτόν.

Com

DE PRONOMINE

COMPOSITA TRIA.

ἐμαυτ̄, σαυτ̄, ἐαυτ̄. Me iipfius, Tu iipfius, Sui
ipfius, nominatiuis carent. Varia sic,

ἐμαυτ̄ ἐμαυτ̄ ἐμαυτ̄
ἐμαυτ̄ ἐμαυτῆ ἐμαυτ̄ pl. carēt & rectis

ἐμαυτ̄ ἐμαυτῆν ἐμαυτό

σαυτη σαυτῆ σαυτη

σαυτῆ σαυτῆ σαυτῆ pl. rectisq; carēt

σαυτόν σαυτήν σαυτό

ἐαυτη ἐαυτῆ ἐαυτη

ἐαυτῆ ἐαυτῆ ἐαυτῆ hoc sequunt̄ pla.

ἐαυτόν ἐαυτήν ἐαυτό

ἐαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν

ἐαυτοῖς ἐ σφίσιν αὐτοῖς affinge foe. & neu.

ἐαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν

DE AD

VERBIO.

Astenus partes quæ declinabi
les uocant̄, compedio tracta
ui. Superfunt indeclinabiles,
Aduerbiū, Præpositio, Cō
iunctio. Interiectionem Græ
ci sub aduerbio comprehendunt. Quid em̄

*Græci adverbio
b'ia in quæ p'uo
posiuntibus*

DE ADVERBIO:

aliud est interiectio quæ uerbi *χρηστικῶν* nota, & quasi declaratio. Aduerbum igitur est, quoniam uerbi nota.

Aduerbum ἐπίρρημα, quod uerbo adiectum, ipsum definit. Id significationibus ad uerbum fit. Accidit ergo aduverbio significatione. Nam alia sunt loci, ut ἐν ταῦθα hic. Alia temporis, ut σήμερον hodie. Alia qualitatis, ut κλέως iucunde &c. Variationes significationum, quandoquidem proprie ad idiomata pertinent, superfluum uidebatur hic omnes recensere. Sed de localibus attinam pauca, quo gratum pueris faciam.

Aduerbia localia aut sunt genuina τοῖς ἀκλίρις, ut ἐκεῖ, ἔξω, aut à nominibus trahuntur. τῶν γνησίων facilis notio est, quoniam definita sunt numero, quid significant, in loco ne an de loco, an ne ad locum. Quæ à nominibus trahuntur, sic discernimus.

Ἐν desinentia in loco significant, ut ἀγρόθι, in agro. Ideo ἀγρόθι penult. acuit, quia ab ἀγρός acutæ ultimæ cadit. Tenes enim regulam: haud ferè excedere tonum syllaba, quæ recti acuti finis est. Tu faxis pariter & de aliis

DE ADVERBIO.

aliis iudices. ἀλλοθι antepen. acuit, quia ἀλλος primam non ultimam. Sic de aliis. ἀθήνησι, in Athenis. Desinunt enim σι quæ à pluralibus nominibus cadunt, similia dati uis suis.

Σε ad locum, ἀγρόσε & ἀγρόνσε, ut sit nominis aliqua in eo species. sic ἀθήναζε. nam pro σε, ζε faciunt huiuscemodi pluralium πλάζοντα.

θεν de loco, ἀθήνηθεν ex Athenis, οὐρανόθεν, e cælo.

Accidunt aduverbio item compositio, ut πάλαι, πρόπαλαι. Et comparatio, σοφώδης, σοφώτερον, σοφώτατον.

DE PRÆ

POSITIONE.

S I M I Lima aduverbio præpositio, πρόθεσις est. Nam & pleraque aduerbia Græcorum, casibus nominum construuntur, ut χωρὶς τούτων &c, quod nos præposit

*Alia Præpositio adverbii vni
adverbium adverbii verbo fuit
adverbium adverbii verbo fuit
quibus autem in
fuit adverbium*

DE PRÆPOSITIONE.

tionem facimus, præter hæc : ^{ὄχι σκελῶν}
Crurum tenus, Græca constructio. Idq; hoc
loco à Græcis dissidemus, qui nullum ad-
verbium regere casum dicimus, & præpositi-
ones incerto numero deputamus, ut pridie
Calendas, pridie quoq; præpositionē patia-
mur. Græci uero definitas numero præposi-
tiōes habent, omnes decem & octo sunt.

Quare quid inter adverbium & præposi-
tionē intersit, fortasse dubitas. Sed huius lo-
ci nō est hæc tractare. Præpositiones tibi or-
dine recensebo, & nonnihil constructionū
τῶν προθέσεων attingam, prælusurus iis quæ
alio mihi opere scribent. Vix em̄ alia pars
græci sermōis liberius uagat. Nos uel hoc
faciemus modo, ut puerū sollicitum in ob-
seruanda notandaq; præpositionum synta-
xi reddamus.

Accidunt præpositiōi, Tonus & Casus.
Quæ tonis insigniuntur, acutæ sunt poste-
riori syllaba, ἄπό, πρό, μεί. Perinde ac La-
tinorum προθέσεις, contra Troiam sita Te-
nedos. Transferunt tonum in priorem syl-
labam si casum sequantur, εἰς ἡνὴς πεί. Sic
& La

*ut quibus
ponitis p*

si ante figuram ponitur

& D
Te
asp
& a
pu
loc
tio
7
Ba
ut
ni
no
ca
ev
p
T

DE PRAE POSITIONE

& Latinis in more est, Italiam cóntra, &c. Tennes omnes sunt à uocali cœptæ, præter τὸ & τῶς. Omnia enim ab u incipientia aspera sunt.

*ὁ sempre unho
ἀφ' ἑνὸς ἢ ὀ. γιν
πολλοὶ γιντοῦν
ἰφ' αὐτῶν*

Casus tres habet præpositio, Gen̄, Dat̄ & accusatiuum. Praeponi casui solet, ut apud Latinos ἀναλογικ̄ς. Cæteræ ornatus loco habetur & in soluta oratione præpositionem casu anteuorti, ut διόνυσος μὲν πῆλός τε καὶ λόγος, Ἡρακλέους δὲ οὐ πῆλός. De Baccho métiō crebra, de hercule infreqües, ut ille in fluentem luxu Græciam dixit.

Omnes præpositiones Græcorum apponi componiq̄ possunt. Sunt auté aliæ monosyllabæ, aliæ disyllabæ.

DE CONSTRUCTIONE

& significantia monosyllabarum.

Ἐν, in significat, cum ablatiuo constructum. Soli datiuo ξωτάσσει, ut ἐν οἴκῳ. Pro ἐν, ἐνὶ faciunt, ut ἐνὶ θυμῷ, Homerus. ἐν ἁλῶ, ἔξ ἁλῶ non sunt huius ordinis, atticæ eclipses, qualis hæc Liuii est, ad Murtiæ, aut Terent. ad Dianæ. Composita non in,

ἐν

DE PRAE POSITIONE

ablatiui modo, sed & in, accusatiui significat, ἐμβάλλω, iniicio.

Εἰς &
ἐς.

Εἰς, & ἐς Attice, in, accusatiuo constructum significat. solum actum exigit, εἰς ὕδωρ γράφω, in aquam scribo. Motum ad inania significat. Ne dicito: ἴθι εἰς πατέρα. Va-
de ad patrem. sed ἴθι εἰς ἀγοράν, in forum. Ita-
taq; localibus familiaris est, ut ἐς κόρακας. ad coruos, qui locus suppliciorum in Thes-
salis fuit, unde factum est uerbum σκῶρακί-
ζην, ἕρῃ σχιμαζικῶς addito, quod profliga-
re, eiicere, dānare significat. Interpres Psal.
26 eo usus est, βοηθός μου γενού, μὴ ἀποσκορα-
κίσῃς με, quo Hebraismum cōmodius red-
deret, nō est enim uti nos legimus sine em-
phasi: Adiutor meus esto, ne derelinquas
me, sed ne odio persequere, ne profliga me,
ἵψωτηλῆν quale & hoc est, timor Dei o-
dit malum, excutit, propulsat &c. Compo-
sita in, accusatiui significationem habet, εἰς
ἀλλομαι in silio.

ἐξ.
ἐκ.

Εξ, quæ & ἐκ dicitur, ex significat, solo ge-
nitiuo construitur, ἐξ ἀμάξης, e plastro. Lo-
cum, tempus causamq; notat. ἐξ ἡδονῆς & δὴ
συχεῖν

DE PRAEPOSITIONE

ἐν χαίρειν. E uoluptate miseria. Composita auget, φάγω, ἐκφάγω, edo, exedo. Sic τήκω liquefacio, ἐκτήκω, tabefacio, ut Psalm. 38. καὶ ἐξέτηξας ὡς ἀράχην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Et tabefecisti ceu araneam animam eius. Quo loco miror cur Hieronymus, posuisti, mutarit, cū Hebraeis sit ὑμῶν quādo qd' sequitur pro animam eius, desiderabilia eius nō incōmode reddidit. Est enim illic ἰνυμῶν & ni fallor apte quadrat sententiae. Est em̄ psalmus hic cōfessio eius, q̄ à Domino correptus uindicem agnoscit, & p̄enam fert. Ergo, inquit corripuisti me, & tabefecisti desideria mea, id est, contudisti effrenem uim & gliscentem concupiscentiae meae ardore.

Alioqui ἐξ composita ἔξω quoq; significat, ut ἐκβάλλω, eiicio, extra iacio, ἐκφρων, desipiens.

Σύν, ξύν, cum copulatiuam significat, libet em̄ cum Prisciano loqui, datiuo construit, Σύν auxilia, coniunctionemq; designans, ξύν χάριτι. εὐσυν, cum gratiis. Idem & cōposita potest, συμβάλλω, σύμβολα.

Πρός, constructione uariat significatio πρὸς.

DE PRAEPOSITIONE.

νή. Ἐὶς iuncta ab notat, exitum à persona,
 πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθά. i. à Deo bona. Est & iuran-
 di nota, πρὸς χερίτων, per gratias. Perinde
 ac si Latine dicas: Per te, per, qui te talé ge-
 nuere parentes. Item coram, πρὸς τῶν ἑπι-
 σκόπων, coram Episcopis. Et officium, οὐ
 πρὸς φιλοσόφου φιλοδονεῖν. Non est philoso-
 phi voluptati indulgere. Quanquā Demo-
 sthenes in oratione contra Aeschinē &
 πρὸς ἐμὲ hac significatione usurpat, ad me
 pertinens. Est & iunctura casus, qui passiuo
 construitur, σοκράτης φιλεῖται πρὸς δαίμο-
 νος. Dativus, supra, ut πρὸς ρύθις. Et pro-
 pre, erga, πρὸς ἄπαντα, Demosthenes.

Accusatiuo iuncta, tum demum propriae
 significationis est, ut Manuel Moscopulus
 Grammaticus omnium, ni fallor, qui supe-
 riore seculo literas instaurarunt, idem lon-
 ge diligentissimus ac doctissimus, inquit, ὅ-
 τε δ' ἐν πρὸς τὰ ἑαυτοῦ σημαίνει, καὶ οὐ λαμβά-
 νεται αὐτὶ ἐτέρας, μετ' ἀπαλικῆς ξητάσεως.
 Motum ad personam significat, ἴθι πρὸς ἐν
 ἄρχοντα, id est, ad Magistratum. Nec ad so-
 las personas, sed ad inanimata, πρὸς πέρι-

παρα,

DE PRAEPOSITIONE

πᾶτον, Plato. Aduersum significat, γότ
 θοι πολεμοῦσι πρὸς ῥωμαίους, Gotthi bellum
 cum Romanis gerunt. Tale est, πρὸς κάρρα
 κἀειξε. Neque uero motum significat so-
 lum, sed & quietem, id est, esse aliquid in lo-
 co, habetq; emphasin, apud, Lucianus in
 Cycno, σειρήνας μὲν εἶν πρὸς αὐτούς, Sire-
 nas esse apud eos. Et, πρὸς σῆμα μητρίᾳς
 κλάειε, A pud nouercae tumulum ploras.
 Imitationem signat, ut πρὸς μύρτον ἄδειν.
 πρὸς κλεψύδραν λέγειν. Est è Græcis quispiā
 nō ignobilis autor, qui magni mysterii lo-
 co πρὸς imitationem ac similitudinem desi-
 gnare putat apud Ioannem. ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λό-
 γος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν. Et uerbum
 erat apud Deum, uerbum patris εἰκόνα esse
 non spiritum. Composita ad ualet, quam
 equidem significatiōem propriam τῆ πρὸς
 arbitror, προσκαλῶ, aduoco.

Πρὸ, ante, Genitiui solius est, loci tem- πρὸ.
 porisq; nota, Prisciano teste, πρὸ πύλης, an-
 te portam. Composita præ significat, πρὸ-
 βάλλω, præpono, πρόβλημα. Nonnunq̄
 αὐτὶ significat, γῆν πρὸ γῆς, terram p̄ terra.

DE PRAEPOSITIONE
DE DISYLLABARVM
Constructione.

πρὸς. Παρὰ, Ἐπὶ, ὑπὸ & accusatiuo constructur, sed alia significatione. Ἐπὶ idem quod πρὸς signans exitum à persona, βοήθειά μου πρὸς κυρίῳ. auxilium meum à Domino. Sic Plato in Phædro, πρὸς λυσίῳ ὧ σὺ κράτῳ.

Hac item præpositione passivum uerbum casui aptat, ut aduersus imperitum Lucianus. ξυλλαβὼν τὰ τοιοῦτα ἔργα ὅσα πρὸς τὸ δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτακίς μετεγγεγραμμένα εὐρέθη. Nactus Thucydidae opera, eaque quæ à Demosthene octies descripta sunt, &c. Significat & supra genitiui syntaxi, ut θεὸς τῶν μεγίστων τῶν ἀειθμῶν ὑπεροχῆ, παρὰ τῶν ἐγγυτάτων. id est, Deus, maximi numerorum excessus supra proximos numeros est. Athenagoræ uerba sunt in oratiōe qua legatus ad Antoninos Cæsares, circiter annum salutis instauratæ centesimum & septuagesimū, dogmata Christiani nominis tutatus est. Quo loco unum Deum asserit ἐφ' ἑαυτῶν φησὶν Dei, familiarem Scholæ Pythagoricæ e Philo-

DE PRÆPOSITIONE

è Philolao, testem unitatis Dei allegat pro-
 lus *ἄνιγμα τῶδ' ἡ*. Quamobrem quo studiosis
 elegantioris philosophiæ gratum faciam,
 scrupum soluam. Idq; uel maxime oblectan-
 di Francisci Stadiani amici nostri summi
 gratia, cui, ut est philosophiæ omnis nouæ
 ac ueteris probe peritus, ad hæc Theologi-
 cas literas *ἔν νοῦν κατασκευασάμεν* sancte
 complexus, ea Pythagoræ sententia mire
 probari solet. Est autem summa rei. Deus
 excessus est, quo maximus numerus, dena-
 rius uidelicet, proximum nonarium, supe-
 rat. uincit nonarium unitate denarius. De-
 us igit unitas est, atque adeo denarii unitas
 perfectissimi numeri, id est, naturæ omnes o-
 mnium perfectionum gradus complexæ. Su-
 pra proximos numeros sunt creaturæ quæ
 dam *εἰκόνες* Dei, καὶ θεοτυπία, quæ nobis
 ceu methodum præbent cognoscēdi Dei.
 Quare sapiens uir Pythagoras *ἑποχὰς*
 Dei è proximis denario numeris, id est, è si-
 milimis diuinæ naturæ spiritibus traxit.
 Tempero mihi, ne longius extra septa eue-
 har, ut dici solet. q; si quis mihi continget le-

DE PRÆPOSITIONE

etor studiosus mysteriorum philosophiæ,
hæc pro ingenio suo uberius agat.

Datiuo πρὸς construitur, prope uel iuxta
significans, πρὸς τῷ κυρίῳ ἔλεος, apud Do-
minum misericordia. Locorum ac persona-
rum est. Aristoteles in Eudemiis moralib.
πρὸς τῷ θεῷ dixit, pro à Deo.

Accusatiuo motum ad rem signans, πρὸς
ἀνδρῶν ἰωμῶν, ad ipsum eamus. In Parmenide
Platonis. πρὸς πόρον βακχεύειν, Insanire ad
pocula. πρὸς πάντα ἐν χρόνον. Demost. Cir-
ca omne tempus. Et hac constructione pro-
pe significat, Homerus, πρὸς τὰ φρονόρυκτῆν.
Iuxta fossam. Causam item notat, ut πρὸς τῷ
εὐζῆν δὲ κλέος. Gloria est, eo quod bene uiuat.
Item circa, πρὸς τὰ ἀδικήματα, Demost. Itē
præter, πρὸς πρέπν, præter decorem. Com-
posita autē minuit, ut πρὸς ἄσμητος ῥήτωρ, ma-
lamonete .i. adulterinus orator, apud De-
most. Aut prope seu iuxta significat, ut πρὸς ἀκο-
λαθειν, prope sequi seu subsequi, alsiduum a-
desse. Ita Simplicius magni nois Periparcti-
cus in præfatione sua in Categorias. ἰδιμε
λέσδρον δὲ, ὡς οἴσ τε ἦν, τοῖς ἰαμβλίχου
πρὸς

DE PRÆPOSITIONE

παρακολουθῶν ἀπεγραψάμην, καὶ αὐτῇ Πρα
λαχοῦ τῇ λέξει τοῦ φιλοσόφου χρησάμεθα.

Id est, Qua uero potui diligentia, Iambli-
chi commentariis inhians, eos transcrip-
si, &c. In quam sententiam accipiendum uide-
tur, quod est apud Lucam capite primo.

παρακολουθῶν inhiare ἕως αὐτόπῃως nar-
rantibus solito, è quibus rem omnem didi-
ci &c. Congere aceros compositorum à
πρὸ, spectaturus duplicem eam significatio-
nem, minuendi, aut prope seu iuxta. Minu-

it παραδειγματίζω. Prope significat παρ-
εμβάλλω, prope infodio. Græci hoc uerbo
significant id quod Latini dicimus uallum
ducere, uallo munire, uallare. Psal. xxxiii.

παραμβάλει ἄγγελος κυρίου κύκλω τῶν φο-
βουμένων αὐτοῦ, καὶ ῥύσεται αὐτούς. Nostri
uerterunt: Immittet angelus Domini, in
gyro timentium eum, & eripiet eos. Quan-
to præstabat, uallabit, aut uallo muniet,
quando id & Græca & Hebraica sonant,

פָּרַח & παραμβάλει. Nam futurū est hoc
παραμβάλλω, παραμβάλω, ut à ψάλλω
ψάλλω. Et nescio quorsum nostri huius

DE PRAEPOSITIONE

Composita dis significat, *ἄλλοτε*, diu-
dere, *ἄλλοτε*, per uices psallere. *διὰ τὰ λ*
μα, uicisitudo psallendi.

κατὰ, Genitiuo iuncta, accusandi nota, *κατὰ*.
λόγῳ τοῦ πρῶτου κατὰ *Χριστιανῶν*, Con-
tra Christianos. Et progressum de re qua-
piam indicat, *κατ' ἀγίλιπῳ* *πέτρῳ*, apud
Homerum de excelsa rupe. & *κατ' Ὀλύμπιο*
καρμίνων, de olympi uertice, *Odys. pri.* Pro
pemodum tale est, *κατὰ πετρῶν* *ἠείρω*, In
petras semino.

Proverbium
ὄψω ἀλοῦσθαι
φυλῶν λαβῶν

Accusatiuo secundum signat, *κατὰ τύ-*
πων, secundum typum. *κατὰ βλάβδον*, apud
Ilocratem, ad uirgulam. *κατὰ βλάβδον ἔφα-*
σε, ad uirgulam pronunciauit, id est, sartū
carmen cecinit. Temporis item nota est, ut
καθ' ἡμᾶς ἐνδοξος ἀνὴρ ὄστιν ἰωάννης ὁ κάπνιων.

βλάβδον *ἔστ*
ἔστ
ἔστ
ἔστ
ἔστ
ἔστ
ἔστ
ἔστ

Composita aut deorsum significat, ut
καταβένω, descendo. Sic *καταλέγω*, ordine
dico, & quasi deduco deputoque dicendo.
Homerus, *οὐτε φεῦδ' ἑμᾶς ἅπας κατέλε-*
ξας. Vnde fit *κατάλοπος*. Ita fit ut *κατὰ* pro
pemodum dis significationem obtineat, ut
apud Theocritum *ἠδύλλιον*, *μὴ πικάμης*

DE PRAEPOSITIONE

τὴν χεῖρα καταπέειων δ' κύμινον. Ne incidas
 manum diffecans cuminum. Parcmiacon
 est, uñ & auaros κυμινοπέεις, cuminifecas
 Aristot. 4. Mora. nuncupat. Aut uitiat in
 famatque compositionē, perinde ac πρῶτα,
 ut καταφίλεισθαι, apud Demosthenem
 damnari.

μετά

μετά, Genitiuo constructa idem potest
 quod cum, autore Prisciano. ἡδὺς μετὰ φίλων
 βίβη, Suavis cum amicis uita. Sæpe hac sig
 nificatione datiuum patitur ut cum, μετά
 πρώτοις, Homerus.

Accusatiuo post designat, μετά τὰ φυσικά,
 id est, post naturalia.

Composita aut cum, μετέχω participo,
 μέρικθ inquilinus. Aut trans, μέτωπον,
 trans faciem, frons.

αντί pro, retribuendi uim habet, ἀντί
 αὐτί. παθῶν κακά, ἀντ' ὀδύρεσις σκόρπον. Geni
 tiuo soli construitur.

ἀντί
 ἡδὺς μετὰ
 φίλων βίβη
 ἡδὺς μετὰ
 φίλων βίβη

Composita contra significat, ut σρέφω,
 uerto, ἀντισρέφω contrauerto.

πρὸς
 ἡδὺς μετὰ
 φίλων βίβη

πρὸς, Genitiuo iuncta, de, memoratiua
 particula est, ut appellat Priscian. eam, πρὸς
 τῶν

DE PRAEPOSITIONE.

τῶν ἀγώνων. Deagonibus. Et *πρὸς* σοῦ μάχε
 με, Pro te pugno. Quo casu & *πρᾶ*, excellē
 tia nota est, ut Homerus, σκῆπτρῳ μὲν ρι δῶ
 κετε μῆδαι πρὸς πάντων. Sceptro dedit
 honorari *πρᾶ* omnibus.

Datiuo pro, usum, cōmodū notat. Hom.
 Odyss. septi. *πρὸς* γάρ σφισι δῶκεν ἀθήνη ἔργα
 ἑπίσασθαι *πρὸς* καλλιέα κ' φεινάσ' ἐὼς λάσ. De
 mulieribus Phæacū. pro eis dedit Minerva
 opera scire egregia, & bonā habere mentē.

Actō circa, locum, causam, tempus, *πρὸς*
 τείχη, *πρὸς* πολιτείαν, *πρὸς* ὥραν ἑκτὴν. Circa
 horam sextam, ut Actorum x. Quin & cum
 actō excellere designat, ὅς *πρὸς* μὲν νόον ὄσι βρο
 τῶν. Qui superat mentes hominum. De V.
 lyssē Odyss. pri. Vna ex *πρᾶ*positionibus
 omnibus *πρὸς* tralato tono, aduerbialcit, ut
 apud Homerum Iliados primo: τυδείδης,
 πῶε μὲν *πρὸς* λέμω ἐνὶ καρτρός ἐσι. Tydide
 admodum in bello strenuus es. πῶε, egre
 gie, eximie.

Composita circum significat, *πρὸς* πατέ
 ρω, obambulo. *πλησσειω*

Item excellentiam, ut *πρὸς* καλλιέας, ad

DE PRÆPOSITIONE.

modum uenustus. *πείρειμι*, antecello, præsto, quæ significatio ἀναλογικῶς genitiuum exigit. Aristophanes per accusatiuum ex- tulit, ut *ᾠδὲ φωνῶ δ' ἠΐλιον*.

Ἐπί. Genitiuo iuncta circa significat, ut Demosthenes, *ἐμοὶ δ' ἦν πρὸ πάντων ἐν χρο- νῶν εὐνοϊαν ἐν δ' ἐσθ' εἰχθεῖ ὑπὲρ πολλῶν ἀγωνῶν τὸ πρότερον γεγενημένων*. Mihi uero quam superioribus certaminibus expertus sum beneuolentiam, & nunc indulgete, &c. Item tempus, id quod mirū in modum frequēs est, ὑπὲρ κρόνου, Regnante Saturno, Temporibus Saturni.

Datiuo propter & super. Propter, ὑπὲρ ἀγαθῶ πατρὶ ἐπαινηθεὶς ὑῖος. Super, ὑπὲρ κρηπίδος τεῖχος, Super fundamento murus. Item in, ἀβλῆρι, ἢ βιβλίῳ, In libro.

Accusatiuo, motus ad rem exponit, ut ἢ ἠνάσ. In naues. A duersum seu contra. ἠκὼν διάσεν ἐπ' ἐμὲ δ' πνεῦμά μου, anxius est ad uersum me spiritus meus. Demosthenes, ὑπὲρ ὄντων, propterea &c.

Composita, accusatiui in, seu super signi- ficat, ὑπὲρ γράφω inscribo.

ἀμφὶ

DE PRAEPOSITIONE

ἄμφι, prorsum idem quod ὠδὲ construendo significandoq; potest. Pro, saepe significat, ut ὠδὲ. ἀλλά μοι ἄμφ' ὄδου σῆσαι φρονιάξειται ἦτορ, Pro Vlysse angor.

Composita circum significat, ἀμφιβάλλω, circumiicio. Hinc ἀμφιβολον, ἀμβολία.

Ἀπὸ, Genitiui solius est, motum à loco, ἀπὸ re, persona, circumstantia. Nec motum modo, sed & absentiam significat, ἀπὸ πατρίδος, à patria. ἀπὸ τῆς οὐσίας. Ex æquis uiribus.

Composita iisdem significatiōibus usurpatur, ἀπὸ γράφειν describere, ab alio exemplari scribere. Historicum uerbum, pro censum agere. Describi orbē in Luca legimus, pro censum orbis agi.

ὑπὲρ, Genitiuo, sub, occulendi nota, ὑπὸ κάλων, sub sinu. Causam quoq; notat, ὑπὸ νόσος, à morbo, qua constructione propriū uerbis passiuus est. Sunt enim passiuorū praepositiones tres, πρὸς, πρὸ & ὑπὸ. Moscopulus propriū esse uerbis ait, quae uim quandam uicti, superati, illusi designant. Plutar.

DE PRÆPOSITIONE.

in Isocrate: εἰς αὐλοῖς κεκωμώθηται ὑπὸ ἀεισοφάνοις, Comœdia iustum est ab Aristophane in tibias &c. Cæterum generaliter omnium esse passiuorum ὑπὸ scias.

Datiuo sub, situs, non occulendi nota, ut ὑπὸ δένδρῳ, sub arbore.

Accusatiuo eadem significatio manet, ἣ ἢ subter potius uidetur, ut ὑπὸ γῆν οἰκούντες, subter terram habitantes.

ὑπὲρ Genitiui, pro significat, auxilii nota, & defensionis, ὑπὲρ ἡμῶν ὁ χριστὸς ἀπέθανεν, pro nobis Christus est mortuus. Item causæ siue argumenti, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, De a fini umbra.

Accusatiuo supra, ὑπὲρ ἀνθρώπων φονεῖ, supra hominem sapit, ὑπὲρ τὰ μέτρα, ὑπὲρ ἑσκαμμενία, extra septa: ἑσκαμμενία, participium præteritum, ab ἑσκαμμαι præterito uerbi σκάπτωμι fodior.

Hæ sunt Græcoz præpositiones in hūc modū paucis expositæ pro uarietate cōstructionum, longe plurimi idiotismi à me in cōstructionum uolumine conscribentur.

Finis præpositionum,

DE

DE CON

IUNCTIONE.

ΣΥΝθεσμός ἔστι μέρος λόγου ἀκλιρον, ὡς
δέον τὰ ἄλλα μέρηται λόγου εἰς διάνοι
αυ μετὰ τάξεως, Hoc est, Coniunctio
est pars orationis indeclinabilis, coniu-
gens alias partes orationis in sententiam
cum ordine.

Accidit autem Coniunctioni **χημα**, Fi-
gura, Simplex, ut ἐπεὶ. Cōposita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliqua sunt **συμωλεκτι-
κοί**, id est, copulatiuæ, ut μὲν quidem, δὲ au-
tem, τε, &, καὶ &, ἀλλὰ sed, ἀτὰρ sed, αὐτὰρ
sed, ὅτι.

Aliquæ autem **σχιζοκτικοί**, id disiuncti-
uæ, ut ἢ uel, ἢ τῶν siue, ἢ εἰ siue.

Aliquæ autem **ὠαπτικοί**, id est, Conti-
nuatiuæ, ut εἰ si, εἰ πρὸς, εἰδὲν, εἰδὲν ἢ πρὸς, siquidē.

Aliquæ αὐτὲ **πρᾶβναπτικοί**, id est, Subiū-
ctiuæ, ut ἐπεὶ, ἐπεὶ πρὸς, quoniam, ἐπειδὴ, ἐπει-
δὲ πρὸς, postquam.

Aliquæ autem **ἀπολογικοί**, id est, Cau-

DE CONIUNCTIONIONE

sales, ut ἴνα ut, ὅπως, ut, ὅφα, ut, ἤ enim, ὅτε
 φ, ἰότι quia, καθότι quoniam, ἐνεκα, cau-
 sa, οὐνεκα quia.

Aliquæ αὐτ ἀπρηματικοί, id est, dubitati-
 uæ, ut ἄρα an, εἴτα postea, μῶν num, μή an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί, id est, colle-
 ctivæ siue rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλὰ sed,
 ἀλλὰ μὲν uerum, ἔν igitur, ῥίνω igitur, τοι-
 γάρρι itaq, ριζάρουν ergo.

Aliquæ autem πληρωματικοί, id est
Repletivæ, ut ἄν iam, ἔάνεμπε, θὴν quidē,
 νὺ certe. ἤν, ἴν, ἄν, ἔν, πῶ μὲν, δὴτα, γέ,
 quidem. At γέ non solum repletiva est, sed
 etiam diminutiva & causalis.

Aliquæ autem δυνατικοί, id est, potestatis
 ut ἄν, κέ, κεῖν, si, siue, utiq. Inueniuntur etiā
 apud poetas repletivæ.

Aliquæ autem δύκειτικοί siue ὑπλεκτι-
 κοί, id est discretivæ, siue electivæ, ut ἢ ἢ.

Aliquæ αὐτ ἐλαττωτικοί, id est, extenua-
 tivæ siue diminutivæ, ut ῥοῦν saltē, γέ saltē.

Aliquæ autem ἐναυπηματικοί, id est, ad-
 uersativæ, ut ὁμῶς tamen, καίρι & si, καίπερ
 ἢ ἢ ἐμπησ tamen, ἐίκαὶ & si.

Finis Coniunctionionum.

Θεραπειά οὐκ ἔστιν ἀφ' ἑσέως ἡμετέρας
 impudens aut arrogans fuisse legum

THERSI

T A E S E G V N D O I L I

ados Homericæ.

Θ Ε Ρ ΣΙ ΤΗΣ Δ' ἔτι μούνη ἀμεφροεπής
 ἔκολωα.

Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἠοιρ' ἀκοσμά τε πολ
 λά τε κήδη.

Μὰ τ' ἀτάρου κατὰ κοσμον ἐπιζέμεναι βασι

ΑΧ' ὅποι εἰσοῖτο πελοῖτον ἀρείοισιν

Εμμεναι, ἀχις δ' ἀνήρ' ἔπειτα ἰλιον κλάει.

Φολκός εἰώ, χολός δ' ἐτόρον ποδά, τῷ δ' εἰώ

οἰώμα.

Κυρτῷ δ' ἔσκηδος βροχικότε, αὐτὰς ὑπὸ δέν

Φόδος εἰώ κεφαλῆν. Ἰεδύη δ' ἐπενήνοθε λαχνη

Εχίς δ' ἀχιλλήμαλις ἠνῆλ ὀδ' υῶσῆι.

Thersita uero solus immoderatioquus

garriebat,

Qui sermones mente sua inornatosq̄ mul

tosq̄ nouit

Frustra, ac citra decorum iurgari cū regib.

Iam & quod ei uidebatur ridiculum apud

arguios

Esse. Turpissimus uir ad Ilion uenit.

Strabus erat, claudus alterum pedem,
humeri ei

Angusti, in pectus contracti, sed desuper
Acuminatus erat capite, rarus autem deflo-
ruit capillus.

Infensus uero Achilli maxime erat ac ulyssi

SCHOLION

Qui mos est meus, delegi è poeta non tã
grammaticæ exercitationis, quàm morum
exemplum, quo intelligas qui sit genuinus
poematum usus. Longe em̄ dissentio ab his
qui in poetis præter uerba nihil spectare so-
lent, auribus q̄ animi iudicio indulgentio-
res. Scin' q̄ belle rideantur illi ipsi à Plutar-
cho *ἐν τῷ περὶ τῶν ποιητῶν ἀρχαῖς*. Ratio uero
qua in uolucra illa explicamus *μυθολογία* di-
citur, quæ ut uariæ res à poetis aguntur mul-
tiplex est, alia ad naturæ scientiam *ἢ φυσιο-
λογία*, alia ad historiam regē gestarū perti-
net, alia mores format. Atq; adeo libuit hæc
sapientibus quondam hoibus tractare fabu-
lis, ut Maximus Tyrius inquit, cum ob ple-
rasq; causas, tum ob hanc potissimum, q̄

ἔτι

ἤραρει τὴν τοχὴν μῦθ' ὡς δ' ἀσμάζει
καὶ ζῆτειν. Quare opinor à Plutarcho com-
mode dictum esse : ὁ δὲ τῶν ποιημάτων
οὐκ ἀφιλόσοφον εἶναι. Et apposite Horatius:
Omne tulit punctū, qui miscuit utile dulci.
Quod artificium siue Homero autore cœ-
pit, siue aliis conditoribus, qui annis Home-
rum superant, sunt enim plerique, profecto
quantum intelligo uniuersum Homero de-
bemus. Neque est quod dubites, si uel Heraclidæ
commētariis, uel Horatiano carmini fidis.
Itaque Thersiten Homericū interpretor, quē
is factiosum ac sceleratam à consiliis princi-
pum Græciæ finxit, magnam uniuerso exer-
citus pestem. Quis enim ignorat, quid ex
malo consultore, ac factionibus damni sit
Rebus publicis? Fortasse, quoniam ex-
empla morę statuimus, licebit hodie quoque
Thersitæ tibi passim multi, cōsultores uide-
licet iniqui audiant. A starothæ, Peperico-
ni, & illoꝝ cōplices, Gygantea moles, terra
nuper editi. At uero, ut bonus cōsultor Ne-
stor, suauiloquens, Vlysses item sapientissi-

mus Græciæ principum, silentii studiosus
 prædicatur, ita Therfites loquax, uanus ac
 importunus, & linguæ prodigus fingitur,
 unde facile est coniiicere, omnem uitæ habi-
 tum à poeta sceleribus obnoxium significa-
 tum iri. Est enim *ἔιδωλον τοῦ βίου καὶ χερακ*
τῆς ὀλογ Θ. Et ne quid deesset quod ad
 rem faceret, corporis harmoniam cum ani-
 mi uitiis finxit concordem. Est enim men-
 tis nota, facies, ut probant qui rationes τῶ
 Φύσιον ἰσχυροῦν *περ*sequuntur, Et Marinus
 Neapolitanus in Proclo. Forfan idem uo-
 lebat Plato significari, Scholæ suæ inscripti-
 one, *μη ποσάτω μερ* Θ *εἰσίτω*. Ne quis age-
 ometros ingreditur, hoc est, ne quis habi-
 tudine ac lineamentis corporis male cohæ-
 rentibus ingreditur. Secutum enim in hac
 re Pythagoræ institutum crediderim. Nūc
 ad rem, si cui lubet oratione argumentum
 latius persequi, habebit hoc loco ubi se non
 incommode exercent.

E X A M E N.

Θροσίτης unde? In propriis nominibus
 negat Herodianus quærendas etymologi-
 as, ni

Menand

*aut ab aliis
 quos uocabant
 uinibus*

ἡ ἀπὸ τῆς ἰσχυροῦς

as, nisi fabularibus illis, quae non temere a poetis confinguntur. Quis enim dubitet Aethacum frustra a Virgilio, Pyrgopolynicen casu a Plauto nominatum: Quare de etymo nominis Thersita dicendum est. Θερσιτης a θαρος dicitur, quod confidentiam prope ac temeritatem significat, id quod uides q̄ apte quadret. Vt enim modestiae uirtutum omnium elementa tribuunt philolophi, ita contra temeritati uitiorum omnium προδτα, &, ni fallor, haec uel aptissima est linguae concitanda. Reliqua alia. Declina Therσιτης ut αρχισης.

Aethacum frustra
finit solitudine

Thersitam effudit
in uia Panthei
in effudit uirtute
hominis

μουνη, pro μονη Ionice, augenda syllabae gratia, ut upilio pro opilio. ἀμετρος, a sine, μέτρον mensura, ἔπερ sermo, futilis, loquaculus, sine iudicio ac modo, multa effutire solitus. Vanus enim est, qui orationem ratione non metitur, qui liberam & uagam linguam non cohibet iudicio. Recte Hesiodus, multam esse linguae gratiam indicat, si modo cohibeatur.

πλάσῃσιν τοι θεαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄερα
φθωλῆσ, πλείησιν ἤ χάερα κατὰ μέτρον ἰούσῃσ.

est hic sententia
quod constat
est uirtute

prima et puta
illud, proximus ille deo qui
uirtute

ἀμετροῦς, cuius generis? Cōmunis. De
elina ut ἀληθὺς primæ contractorum, qua
flectuntur omnia penè adiectiua in ἡs deri
uaticia.

ἐκολῶα, Verbum, cuius tēporis ē ptm̄ im
perfectum est indicatiui modi, cōiugatiōis
secundæ contractorum, κολῶάω ut βοάω, ἐ-
κολῶαον, & contractim ἐκολῶων ἐκολῶαον, &
contractim ἐκολῶας. ἐκολῶαε, & cōtractim
ἐκολῶα. Cæterum uerbū ὀνομαρπιόν est.

ἔπεα. Sunt qui ab ἔπειθι trahunt, ut nos
sermonem à sequendo.

ἔπρs declin. primæ contractore, ut χάσs.

Deinceps qui uolet oratione exequatur
cur ἀμετροῦς ἢ poeta, deinde ἔπεα ἀκοσμάτε
καὶ πρῶτα dixerit, excutiat.

ἐειλέμεθα pro εἰζεν. Vide supra in for
matione infinitiui τύπειν. Hic uero belle
poeta factiosum designat, bonis iofensum,
eum optimatibus contendentem.

ἔισαθ̄ uideret Medium ptm̄ aoriston op
tatiui, ut τοῦ αἰμῶ. Thema uerbi ἔισαθ̄ est
ἔισω, unde & εἰδῆ est, id est, nouit, quod su
pra secundi uersiculi expositione præterii,
nam

nam hic ageſ.

Flecte $\epsilon\iota\sigma\alpha\upsilon\rho$ & $\eta\delta\eta$.

$\epsilon\iota\sigma\alpha$	$\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$	Ex actiuis quædã
$\epsilon\iota\delta\delta\upsilon$	$\epsilon\tau\upsilon\pi\theta\upsilon$	raro uſurpanſ, ſunt
$\epsilon\iota\chi\alpha$ ut	$\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$	roganturque eis
$\epsilon\iota\sigma\omega$	$\tau\acute{\upsilon}\phi\omega$	media,
$\epsilon\iota\chi\epsilon$	$\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$.	

Media.

Præſens $\epsilon\iota\delta\delta\upsilon\mu\alpha\iota$, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\theta\omega\mu\alpha\iota$

$\epsilon\iota\delta\delta\omega\mu\eta\upsilon$ ut $\epsilon\tau\upsilon\pi\theta\omega\mu\eta\upsilon$.

$\epsilon\iota\delta\alpha$ Formatur enim per præſentis characterem, ſicut ſupra in regulis uidiſti. Hinc fit diphthongi temperamêto $\eta\delta\alpha$.

Præteritum pluſquamperfectum $\epsilon\iota\delta\delta\epsilon\upsilon$, & diphthongi temperamento $\eta\delta\epsilon\upsilon$. Vides ergo primæ ſyllabæ uariationem, poſterior ſyllaba dialeſtis uariat. Nam pro $\epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\upsilon$ regulari præterito pluſquamperfecto dicunt Iones $\epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\epsilon\alpha$. Sic ergo pro $\epsilon\iota\delta\epsilon\iota\upsilon$ uel $\eta\delta\epsilon\iota\upsilon$ eſt $\eta\delta\epsilon\alpha$ Flecte ſic, $\eta\delta\epsilon\alpha$, $\eta\delta\epsilon\theta\upsilon$, $\eta\delta\epsilon\epsilon$. Ex hac tertia perſona $\eta\delta\epsilon\epsilon$ fit craſi $\eta\delta\eta$. Nam $\epsilon\epsilon$, in η , mutari in declinationibus nominum contractorum uidiſti, $\tau\epsilon\iota\chi\epsilon\epsilon$,

ῥείχῃ. Adnotabis & hoc, quandoquidem
 e in η cum subscriptione transit, primā uer-
 bi ῥείχῃ subscribi, posteriorem non. Nam εε,
 non mutat nisi in solum η.

μῦξ εἶσομαι.

Ⓞ, ἀ. εἰσάμην, Reliqua ex his forma κα
 τὰ τὴν ἀναλογίαν, & in Optatiui Ⓞ, habe-
 bis εἰσαίμην.

Hæc tibi uerbi huius coniugatio multis
 certe locis proderit. In primo Iliados uer-
 bum ῥείχῃ inuenies, ut innumera alia loca
 præteream.

ὄσῃ τὰ τ' ἔόντα, τὰ τ' ἑσόμενα πρότ' ἔόντα.

Volo item te admonitum regulare aug-
 menti præteritorum, quor' εἶδον εἶδα.
 non uariet regulariter εἶδον εἶδα.

ἔμμεναι Ionicum, uide εἶν.

αἰχισός. Vide formas comparationum

αἰχρός	αἰχρίων	αἰχισθ
αἰχρά	αἰχρίων	αἰχρίσθ
αἰχρόν	αἰχρίον	αἰχρίσον.

ἤλθε, Ⓞ, secundum uocis actiuæ.

ἔλεύθω	ἤλεύθον	
ἤλθκα	ἤλεύκειν	ἤλθθ

ἤλθ

ἡλυσον, ἡλυσον per Syncopen, unde ἡλ-
θε est.

τῶ ὤμῳ, humeri, dualia sunt.

οἱ pronomen reciprocum, ei.

ἄνωχκότε, Participium præteritum acti
uæ uocis, ἀνωχέω, uide formam in partici-
piis, estq; duale.

Ἐπενήνοθε, ἰδι, ἐν, ἀνέθω, ex his uerbū hoc
compositum est. Coniuga sic. ἐπενανέθω,
ἐπενήνεθον. Nam uerbum non præpositio
augetur, ut supra in regulis meminimus. ἐ-
πενήνεκα, & medium ἐπενήνεθα, & Atrica mu-
tatione ἐπενήνοθα, sicut λέλογα.

FINIS.

 CHELYS

MERCURII EX

HOMERICIS

HYMNIS.

Q

Μουσική β. α. α.
βυζαντινὸν κινουμένην
παραλλαγὴ κινουμένη

Ε γέλασε καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε.
Συμβολὸν ^{ἰσχυρὸν} κῆρ μοι μέγ' ὄνησιμον, οὐκ ὄνα
τάζω. ^{ἢ τάλαν}

Χαῖρέ ^{ἡντιμωμένη} Φυγὴν ἐροέσασα χοροῖτι τύπε δαυδῶσ' ἐτάρα
Ἀσπασίη ^{ἡντιμωμένη} προφανῆσθε πόθεν τόδε καλὸν ἄβυρ
μα. ^{ἡντιμωμένη}

Λίολον ὄρεσρα κονέσι χέλις ὄρεσι ζώσρα
Ἀλλ' οἴσωσ' εἰς Λῶμα λαβῶν, ὄφελθ ^{τίμοι}

οὐδ' ἀποπικῶσθ. ^{ἔσση} σὺ δέ με ^{ἡντιμωμένη} πρώτιστον ὄνησεις,
οἴκοι βέλτερον εἶν. ἐπὶ βλαβορὸν ^{ἡντιμωμένη} εἰς ^{ἡντιμωμένη} δὲ ^{ἡντιμωμένη} θύρα
ἡ γῆρ' ἐπιλυσίης ^{ἡντιμωμένη} πολλῶν κήμηθ' ἔσσει αἰχμα
ζώσθ', ἦν δ' ἐθάνης, τότε ἄν μάλα καλὸν αἰεί
δεις.

Ὡσ' ἄρ' ἔφη, ^{ἡντιμωμένη} ἄμα ἀμφοτέροισιν αἰείρα
Ἀτ' εἴσω κίε Λῶμα, φέρων ἐρατηνὸν ἀθύρμα.
Ενθ' ἀνάπληκτος ^{ἡντιμωμένη} γλυφάγω πλειοῖο σιδήρου

Αἰῶν δ' ἐξετόρησεν ὄρεσκόοιο χελώνης
Ὡς δ' ὅπως ὠκύνομα δὲ σέρνοιο πῆσθ
ἀνέρθ', ὄντε θαμιναὶ ἡδιστοφῶπ μέειμναι,
Αἰ' ὅτε δυνῆσθωσιν ἀπὸ ^{ἡντιμωμένη} ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

Ἀσομοιη ^{ἡντιμωμένη} Ὡσ' ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδισο κύδημος ἐρήμης
ἦο Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλὰ

μοιο

Πήρινας

Neq; dehonestabo te, me uero primum de
lectabis

Domi commodius fueris, quoniam foris
noxia es.

Profesto enim pharmaco noxio es telum
Viuens, sin moriare, tum demum suauiter
concines.

Sic ait, & manibus conchen utrisq; leuauit,
Domumq; continuo rediit, ferens amabile
Iudicium.

Vbi expoliata, scalpro cani ferri

Vitam eripuit montanae conchae.

Vt autem tum uelox consilium pectus ob
errat

Mercurii, quem frequentes uersant cura

Quom ob oculos faces illae animorum de
uoluuntur.

Sic simul & consuluit & effecit opus Mercuri
rius,

Fixit ordine festos calamos,

Portentos in dorsum tergoris ostraci.

Circum autem pellem protendit bouis ar
te sua

Et culmos infixit, utranq; autem oramina
go aprauit.

Septem dein ex ouicula concordēs inten-
dit fibras.

Vt confecerat amabile ludicrum
Veibere partim commouit. Quæ sub manu
fibræ erant,

Graviter insonuere, Deus uero apte conci-
nuit

Obiter confictio carmine &c.

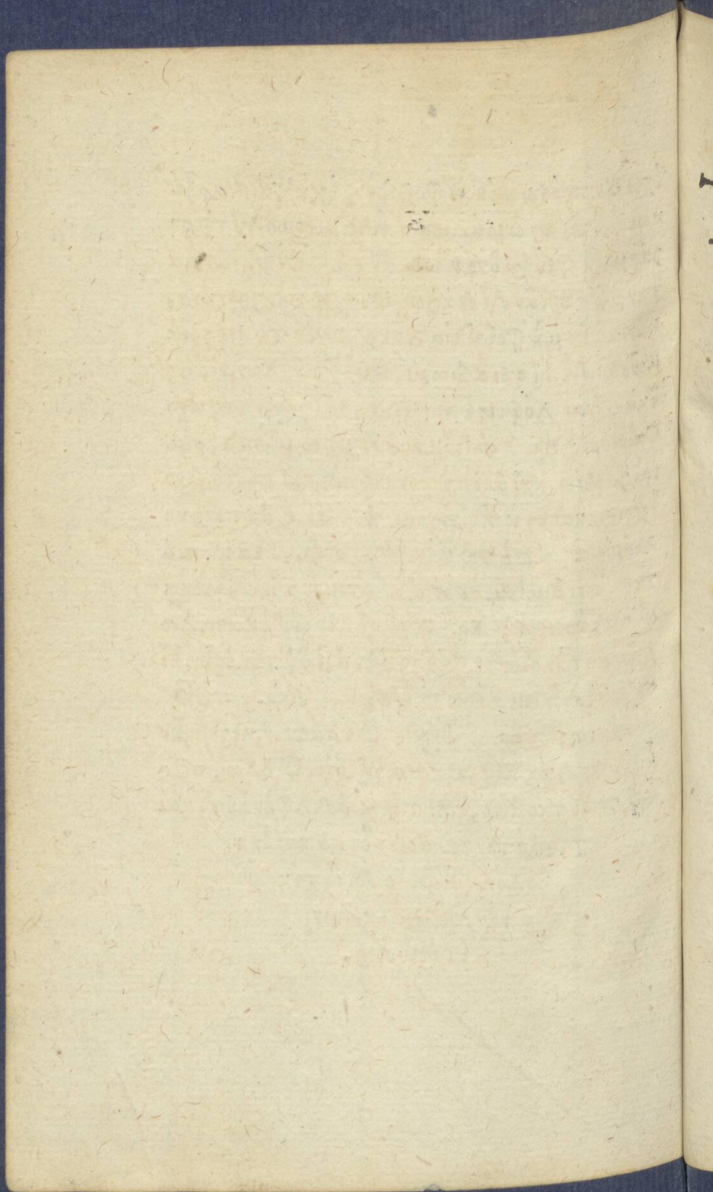
SCHOLIION

Qui uolet huius carminis mythologi-
an, Sermonem nostrum legat, qui de arti-
bus liberalibus inscriptus est. Fortasse uide-
bit nihil ἀπεροσ δόνουσον καὶ ἀπὸ δὸν doctis
Græce mythologis. Ratio Grammatica
uersuum facile pueris agetur, si, quæ pauca
hæ hic sunt, augendi formas ac minuendi
spectet, ut pro ἐγέλασε dixit ἐγέλασε. Item
aorista obseruent αἰεῖσας, περιήνας, ταμών, In
reliquis a deo nihil est difficile, ut nō uisum
fuerit operæ precium ullum, in
longiori commentario
errare.

FINIS.

ἔχει δ' ἄν' ἄνθρωπον τι φοβερὸν, ἐχίδνας καὶ
 κομῶν, ὅπως ἐγὼ μάλιστ' ἀέθλια, μορμολύττης
 γάρ με, καὶ φεύξω ὅταν ἴδω αὐτό. ΑΦ. ἀλλὰ
 τὴν μὲν Ἀθηνᾶν Δέλιας ὡς Φῆς, καὶ τὴν γρηγόνα,
 καὶ ταῦτα μὴ φοβηθεῖς ἐν κόραυνόν τ' ἰδὼς, καὶ
 μοῦσαι δὲ τί σοι ἄσφωρι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσίν;
 ἢ κακείναι λόφοις ἐπισείουσιν, καὶ γρηγόνας προ
 φάνουσι; Ερ. αἰδοῦμαι αὐτάς ὡς μήτηρ, σεμ
 νὰ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τί φοντίζουσιν, καὶ ποδὶ ὠδὴν
 ἔχουσιν. καὶ ἐγὼ πρῆσταμαι πρᾶξις αὐταῖς κη
 λούμην ὡς ὁ ποιητής. ΑΦ. ἔα καὶ ταύ
 τας, ὅτι σεμνὰ. τὴν δὲ ἄρτεμιν τίν' ἔνεκα
 οὐ πρῶσκεῖς; Ερ. δ' μὴ ὄλον οὐδέ καταλα
 βεῖν αὐτὴν οἶόν τε, φεύξωμαι αἰεὶ δὲ τῶν ὄρων. εἴ
 τα καὶ ἰδὼν τινα ἔρωτα ἠδὲ ἔρα. ΑΦ. τίν' ἔ
 ὦ τέκνον; Ερ. θήρασ' ἑλάφων, καὶ νεβρῶν
 αἰρῆν τε δάκκουσ', καὶ καταρξεύην, ἑὸς πρὸς
 τοιοῦτόν τ' ὄσιν, ἐπεὶ τόν γε ἀσελφὸν αὐτῆ, καὶ
 ρι ρξότην καὶ αὐτὸν ὄντα καὶ ἐκ
 βόλον. ΑΦ. οἶσα ὦ τέκ
 νον, πολλὰ ἐκεῖνον
 ἐτόξενσας.

TABYLAE

CONIVGATIONVM.

VERBORVM CIRCVM
flexorum.

ITEM VERBORVM
in μ .

ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ
 ῥημάτων συζυγία.
 PRIMACIRCUMFLEXORVM.

τῶν ὁριστικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶσ.

S. ποίεω, ᾶ. ποίεις, ῆς. . . πῖεις, ῆ.
 D. ποιέσθου, ῆρον. ποιέσθου, ῆτον.
 P. ποιέομαι, ᾶμαι. ποιέετε, ῆτε. ποιέου, ᾶσ.

S. ἐποιέου, ον. ἐποιέσθ, ῆς. ἐποιέει, ει.
 D. ἐποιέσθου, ῆρον. ἐπιέετῃν, ῆίνην.
 P. ἐποιέομαι, οὔμαι. ἐποιέετε, ῆτε. ἐποιέου, ον.

S. πεποιήκα, πεποιήκας, πεποιήκε,
 D. πεποιήκατον, πεποιήκατον.
 P. πεποιήκαμαι, πεποιήκατε, πεποιήκασι.

S. ἐπεποιήκην, ἐπεποιήκεις, ἐπεποιήκει,
 D. ἐπεποιήκην, ἐπεποιήκείτω.
 P. ἐπεποιήκειμαι, ἐπεποιήκείτε, ἐπεποιήκεισθε.

S. ἐποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε,
 D. ἐποίησαρον, ἐπρῆσατῶ,
 P. ἐποίησαμεν. ἐποίησατε, ἐποίησαν.

μεῖα.

S. ποι

CONIVG. CIRCVMFL.

S. ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσῃ,
 D. ποιήσῃον, ποιήσῃον, ποιήσῃον,
 P. ποιήσῃον, ποιήσῃτε, ποιήσῃον.
 τῶν πρῶτα κλιτικῶν ἐνεσῶς.

ποιέε, φ. ποιεέτω, είτω
 ποιέσῃον, εἶρην. εέτων, είτων,
 ποιέετε, εἶτε. ποιεέτωσιν, εί-
 τωσιν.

ὡς

πεποιήκε, πεποιήκετω,
 πεποιήκῃον, πεποιήκέτων,
 πεποιήκέτε, πεποιήκέτωσιν.

ὡς

ποιήσῃον, ποιήσάτω,
 ποιήσῃτου, ποιήσάτων,
 ποιήσατε, ποιήσάτωσιν

τῶν δευτέρων ἐνεσῶς.

S. ποιέοιμι, οἴμι, ποιέοις, οἴς. ποιέοι, οἴ.
 D. ποιέοιρην, οἴρην. ποιέοιτην, οἴτην
 P. ποιέοιμην, οἴμην. ποιέοιτε, οἴτε. ποιέοιεν, οἴεν.
 ἡττικῶς δὲ κλιτικῶς,

S. ποιοίην, ποιοίης, ποιοίην,
 D. ποιοίητον, ποιοίητων,
 P. ποιοίημι, ποιοίητε, ποιοίησιν, καὶ

CONIVGATIO

ποιοῦεν. καὶ ὁμοεικῶς.

S. ποιῶν, πρῶτος, ποιῶν,
 D. πρῶτον, ποιῶντων.
 P. ποιῶμεν, ποιῶντε, ποιῶσιν.

ως

S. πεποιθήκοιμι, πεποιθήκοις, πεποιθήκοι,
 D. πεποιθήκοιτον, πεποιθήκοιτων.
 P. πεποιθήκοιμεν, πεποιθήκοιτε, πεποιθήκοιεν

α, α.

S. πρήσσομι, πρήσσοις, πρήσσοι,
 D. πρήσσοιτον, πρήσσοιτων.
 P. πρήσσοιμεν, πρήσσοιτε, πρήσσοιεν.

αολικῶς δὲ ἄττικῶς.

πρήσσεια, πρήσειας, πρήσειε,
 καὶ πρήσειά μόνον, ὡς ἄνω.

με, α.

S. ποιήσοιμι, ποιήσοις, ποιήσοι,
 D. ποιήσοιτον, ποιήσοιτων.
 P. ποιήσοιμεν, ποιήσοιτε, ποιήσοιεν.

ἄποτακτικὰ ἐνδρητικὰ, ἐνεσῶς.

S. εἰάν ποιέω, ὦ. πρῆης, ἦς. πρῆη, ἦ.
 D. πρῆηρον, ἦρον. πρῆηρον, ἦρον.
 P. ποιέωμεν, ὦμεν. ποιέητε, ἦτε. ποιέωσι, ὦσι.

ως

S. εἰάν

CIRCUMFLEXORVM.

- S. ἐάν ποιήκω, ποιήκησ, ποιήκησ,
 D. ποιήκησιν, ποιήκησιν,
 P. ποιήκωμι, ποιήκητε, ποιήκωσι.

Ⓜ, ἄ.

- S. ἐάν ποιήσω, ποιήσης, ποιήσῃ,
 D. ποιήσῃσιν, ποιήσῃσιν,
 P. ποιήσωμι, ποιήσητε, ποιήσωσι.

Ἀπὸ ἐμφάτου ἐνδρητικῆς.

ἐν ἐσώσ, ποιέειν, εἶν. Ⓜ ποιήκησιν.

Ⓜ, ἄ. ποιήσῃ. Ⓜ, ἄ. ποιήσῃσιν.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens & imperfe. ὁ ποιέων, ὧν, ἐόντος, οὖντος

Ⓜ, ἄ. ὁ ποιήσας, ἡ ποιήσασα.

Ⓜ, ἄ. ὁ ποιήσας, ἡ ποιήσασα.

Ⓜ, ἄ. ὁ ποιήσων, ἡ ποιήσων.

PASSIVORVM πρῶτον γένος.

τῶν ὀβελικῶν ἐν ἐσώσ.

S. ποιέομαι, οὐμαι. ποιέη, ἤ. ποιέεται, εἴτη.

D. ἐομύθον, οὐμύθον. ἐεσθον, εἴσθον. ἐεσθον, εἴσθον.

P. ποιέομαι, οὐμύθα. ἐεσθι, εἴσθι. ἐόνται, οὖνται.

Ⓜ, ἄ.

S. ἐποιέομαι, οὐμύθον. ἐποιέσθαι, οὐ. ἐποιέσθαι, εἴτη.

D. ἐποιέομαι, οὐμύθον. ἐεσθον, εἴσθον. ἐεσθον, εἴσθον.

P. ἐποιέομαι, οὐμύθα. ἐεσθι, εἴσθι. ἐόνται, οὖνται.

Ⓜ, ἄ.

CONIVGATIO

S. πεποιήσαμε, πεποιήσαμε, πεποιήτη,
 D. πεποιήσμενον, πεποιήσμενον, πεποιήσμενον,
 P. πεποιήσαμεν, πεποιήσατε, πεποιήσθη.

πῆ

S. ἐπεποιήσω, ἐπεποιήσο, ἐπεποιήτω,
 D. ἐπεποιήσμενον, ἐπεποιήσμενον, ἐπεποιήσμενον,
 P. ἐπεποιήσαμεν, ἐπεποιήσατε, ἐπεποιήσθη.

α.

S. ἐπρήσθην, ἐπρήσθης, ἐπρήσθη,
 D. ἐπρήσθητον, ἐπρήσθητον, ἐπρήσθητον,
 P. ἐπρήσθημεν, ἐπρήσθητε, ἐπρήσθητε.

μέ α.

S. πρήσσομαι, πρήσση, πρήσσεται,
 D. πρήσσομενον, πρήσσομενον, πρήσσομενον,
 P. πρήσσομεν, πρήσσετε, πρήσσουνται.

πῆ

S. πεπρήσομαι, πεπρήσομαι, πεπρήσεται,
 D. πεπρήσομενον, πεπρήσομενον, πεπρήσομενον,
 P. πεπρήσομεν, πεπρήσατε, πεπρήσουνται.

Προσθελίικων παθητικων ενεσως.

S. ποιέου, οὔ. πριέειω, εἰώω,
 D. ποιέου, οὔ. πριέειω, εἰώω,
 P. ποιέετε, εἴετε. εἰώωσθε, εἰώωσθε.

ω

(σεμ. S. πῆ)

C I R C U M F L E X O R U M

S.	πεποιήσο,	πεποίησθε,
D.	πεποίησθον,	πεποιησέσθε,
P.	πεποίησθε,	πεποιησέσθε.
	Ⓞ. α.	
S.	ποίηθη,	ποιήθητε,
D.	ποίηθητον,	ποιηθήτων,
P.	ποίηθητε	ποιηθήσθε.

των ὑκτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	ῥεοίμην, οίμην, ῥεοίσο, οἶσο. ῥεοίσοτο, οἶσοτο.
D.	εοίμηνον, οίμηνον. εοίσεσθον, οἶσεσθον, εοίσεσθε, οἶσεσθε.
P.	ῥεοίμηναι, οίμηναι. εοίσετε, οἶσετε. εοίσεσθε, οἶσεσθε.

Ⓞ.

S.	πεποίημην, πεποίησο,	πεποίησθε,
D.	πεποίημηνον, πεποιησέσθον,	πεποιησέσθε.
P.	πεποιημηναι, πεποιησέσθε,	πεποιησέσθε.

Ⓞ. α.

S.	ποιηθείην, ποιηθείσο,	ποιηθείη,
D.	ποιηθείητον, ποιηθείησθον,	ποιηθείητων,
P.	ποιηθείημεν, ποιηθείητε,	ποιηθείησθε.

με. α.

S.	ποιηθήσοίμην, ποιηθήσοιο,	ποιηθήσοιτο,
D.	ποιηθήσοίμηνον, ποιηθήσοισθον,	ποιηθήσθε,
P.	ποιηθήσοίμηναι, ποιηθήσοιστε,	ποιηθήσοισθε.

Ⓞ.

CONIVGATIO

S. πεποιήσομαι, πεποιήσοιο, πεποιήσοις,
 D. πεποιήσομαι, πεποιήσοιο, σοί, σοί, σοί,
 P. πεποιήσομαι, πεποιήσοις, πεποιήσοις,
 των αποτακτικων ενεσως.

S. εαν ποιήσωμαι, ωμαι. ποιήη, η. ποιήητι, ηται,
 D. ποιήωμαι, ωμαι, ηται, ηται, ηται, ηται,
 P. ποιήωμαι, ωμαι. ηται, ηται. εσονται, ωνται.

ω

S. εαν ποιήσωμαι, πεποιή, πεποιήται,
 D. ποιήωμαι, πεποιήτου, πεποιήτου,
 P. ποιήωμαι, πεποιήται, πεποιήται.

ω, α.

S. εαν ποιήσω. ποιήησ, ποιήη,
 D. ποιήω, ποιήητου, ποιήητου,
 P. ποιήωμαι, ποιήηται, ποιήηται.

των απρεμφατων παθητικων

ενεσως, ποιήεαι, εαι. ω πεποιήαι,
 ω, α. ποιήηται. με, α. ποιήηται.
 με, α. πεποιήηται.

PARTICIPIA PASSIVA,

Præsens ο ποιούμενος, ούμενος. τινος.

ω ο αποικμενος, η νος.

ω, α. ο ποιητής, η τεντος.

με, α. ο ποιησόμενος, η νος.

με, α. ο περιησόμενος, τισομένος

CIRCUMFLEXORVM.
 MEDIORVM πλάσμα.

μέσων ὀριστικῶν ἐνεσῶσ.

- S. ποιέομαι, οὐμαι. ποιέη, ἢ. ποιέεται, εἴται,
 D. ὀρθον, οὐρθον, ἐέειον, εἴειον, ἐέειον εἴειον,
 P. ποιέομαι, οὐμαι, ἐέειτε, εἴειτε, ποιέονται, οὐνται

πλάσμα

- S. ἐποιέομαι, οὐμαι. ἐποιέσ, οὐ. ἐποιέω, εἴω.
 D. ἐποιέομαι, οὐμαι. ἐέειον, εἴειον. ἐέειον, εἴειον
 P. ἐποιέομαι, οὐμαι. ἐέειτε, εἴειτε. ἐόντο, οὐντο.

α. α.

Circū

- S. ἐποιήσασθαι, ἐποιήσω, ἐποιήσασθαι, flexa
 D. ἐποιήσασθαι, ἐποιήσασθαι, ἐποιήσασθαι, medijs
 P. ἐποιήσασθαι, ἐποιήσασθαι, ἐποιήσασθαι. carent

με. α.

flexa

medijs

carent

prate

ritis,

Indef.

σ. fut.

secūdo

- S. ποιήσομαι, ποιήσῃ, ποιήσεται,
 D. ποιήσομαι, ποιήσεσθαι, ποιήσεσθαι,
 P. ποιήσομαι, ποιήσεσθε, ποιήσονται.

Προστακτικῶν μέσων ἐνεσῶσ.

- S. ποιέσ, οὐ. ποιέειω, εἴειω.
 D. ποιέειον, εἴειον. ποιέειων, εἴειων.
 P. ποιέειτε, εἴειτε. ποιέεισθε, εἴεισθε

α. α.

(σ. κ. ρ.)

- S. ποιήσῃ, ποιήσασθαι,
 D. ποιήσασθαι, ποιήσασθαι,

R ▽

CONIVGATIO

P. ποιήσθε, ποιήσατέσθε.
των ἑκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ποιέομαι, οἶμι. ποιέοιο, οἶο, ποιέοιτο, οἶτο.

D. ποιέομαι, οἶμι. ποιέοιο, οἶο, ποιέοιτο, οἶτο.

P. ποιέομαι, οἶμι. ποιέοιο, οἶο, ποιέοιτο, οἶτο.

Ⓢ, ἄ.

S. ποιήσωμαι, ποιήσομαι, ποιήσονται,

D. ποιήσωμαι, ποιήσομαι, ποιήσονται,

P. ποιήσωμαι, ποιήσομαι, ποιήσονται,

με, ἄ.

S. ποιήσομαι, ποιήσοιο, ποιήσοιτο,

D. ποιήσομαι, ποιήσοιο, ποιήσοιτο,

P. ποιήσομαι, ποιήσοιο, ποιήσοιτο.

των ἑκτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰάν ποιέωμαι, ὦμαι, ποιέω, ἦ. ποιέοιτο, ἦτο.

D. ποιέωμαι, ὦμαι, ποιέοιο, ἦοιο, ποιέοιτο, ἦτο.

P. ποιέωμαι, ὦμαι, ποιέοιο, ἦοιο, ποιέοιτο, ἦτο.

Ⓢ, ἄ.

S. εἰάν ποιήσωμαι, ποιήσω, ποιήσονται,

D. ποιήσωμαι, ποιήσω, ποιήσονται,

P. ποιήσωμαι, ποιήσω, ποιήσονται.

των ἁπλοῦν φάτων μέσων

ἐνεσῶς, ποιέομαι, εἶομαι.

Ⓢ, ποιήσεται.

με, ποιήσεσθαι.

CIRCUMFLEXORVM.

PARTICIPIA MEDIA

Præfens ὀπιόμην, ούμην.
 ὀπισάμην.
 μετ ὀπισόμην.

SECUNDA CONIVGATIO

Circumflexorum.

οριστικῶν ἐνβριθικῶν ἐνεσῶσ.

S. βοάω, ῶ. βοάεις, ᾶς. βοάει, ᾶ.
 D. βοάσον, ᾶτον. βοάσον, ᾶτον.
 P. βοάομαι, ῶμαι. βοάετε, ᾶτε. βοάσσι, ῶσι.

πρ

S. ἐβοάων, ῶν. ἐβοάου, ας. ἐβοάε, α.
 D. ἐβοάσον, ᾶρον. ἐβοάειτην, ᾶτην.
 P. ἐβοάομαι, ῶμαι. ἀέτε, ᾶτε. ἐβοάων, ῶν.

ω

S. βεβόηκα, βεβόηκας. βεβόηκε,
 D. βεβόηκατον, βεβόηκαρον.
 P. βεβόηκαμαι, βεβόηκατε, βεβόηκασι.

πρ

S. ἐβεβόηκην, ἐβεβόηκας, ἐβεβόηκε,
 D. ἐβεβόηκετον, ἐβεβόηκειτω,
 P. ἐβεβόηκειμαι, ἐβεβόηκειτε, ἐβεβόηκεισιν.

α, α.

S. ἐβόησα, ἐβόησας, ἐβόησατε,

CONIVGATIO

D. ἐβόησθον, ἐβόησάτην,

P. ἐβόησαμεν, ἐβόησατε, ἐβόησαν.

μετ' α.

S. βοήσω, βοήσῃς, βοήσῃ,

D. βοήσῃτον, βοήσῃτων, βοήσῃτων,

P. βοήσομεν, βοήσετε, βοήσουσιν.

τῶν πρῶτα κλιτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοᾷ, α. βοᾷτω, ἄτω,

D. βοᾷτον, ἄτων. βοᾷτων, ἄτων.

P. βοᾷτε, ἄτε. βοᾷτωσαν, ἄτωσαν.

πρῶ

(αυ.

S. βεβόηκε, βεβόηκέτω,

D. βεβόηκον, βεβόηκων,

P. βεβόηκατε, βεβόηκατον.

α, α.

S. βόησον, βόησάτω,

D. βόησατον, βόησάτων,

P. βόησατε, βόησατον.

βο τῶν δευτέρων ἐνεσῶς.

βιν, ω. S. βοᾷμι, ᾤμι. βοᾷς, ᾤς. βοᾷ, ᾤ.

κς, ετ D. βοᾷμεν, ᾤμεν. βοᾷτην, ᾤτην.

ς, ἄτ P. βοᾷμεν, ᾤμεν. βοᾷτε, ᾤτε. βοᾷμεν, ᾤμεν.

πκς πρῶ

ὡς πρ S. βεβόηκαμι, βεβόηκας, βεβόηκα,

ὡω. D. βεβόηκαμεν, βεβόηκατον.

C I R C U M F L E X O R U M

P. βοήκοιμι, βοήκοιτε, βοήκοιεν.

ᾠ, ᾰ.

S. βοήσαιμι, βοήσαις, βοήσαι,

D. βοήσαιτον, βοήσαιτιν,

P. βοήσαιμεν, βοήσαιτε, βοήσαιεν.

καὶ αἰολικῶς ᾠ ἄττικῶς.

S. βοήσεια, βοήσειας, βοήσειε,

D. βοήσειατον, βοήσειατιν,

P. βοήσειαμεν, βοήσειατε, βοήσειαεν.

με, ᾰ.

S. βοήσοιμι, βοήσοις, βοήσοι,

D. βοήσοιτον, βοήσοιτιν,

P. βοήσοιμεν, βοήσοιτε, βοήσοιεν.

ᾠ ὀτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάω, ᾠ. βοάησ, ᾠσ. βοάη, ἦ.

D. βοάησιν, ᾠτων. βοάηεν, ᾠτων.

P. βοάωμεν, ᾠμεν. βοάητε, ᾠτε. βοάωσι, ᾠσι.

ᾠ

S. βεβοήκω, βεβοήκησ, βεβοήκη,

D. βεβοήκητον, βεβοήκητιν,

P. βεβοήκωμεν, βεβοήκητε, βεβοήκωσι.

ᾠ, ᾰ.

S. βοήσω, βοήσησ, βοήση,

D. βοήσηεν, βοήσηεν,

P. βοήσωμεν, βοήσητε, βοήσωσι.

CONIUGATIO

ἀπὸ τῶν ἐμφάτων ἐν ὀρθῇ τῶν

ἐνεσώς	βοάειν, ἄν.	βέβονκέναι
ἄ.	βοήσαι.	μέτ' ἄ. βοήσειν.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens	ὁ βοάων, ἡ βοάουσα, ὄντων.
ᾤ	ὁ βέβονκώς, ἡ βέβονκότης.
ἄ.	ὁ βοήσας, ἡ βοήσασα, ὄντων.
μέτ' ἄ	ὁ βοήσων, ἡ βοήσουσα, ὄντων.

PASSIVORVM ἀπὸ τῶν ἐμφάτων.

S.	βοάομαι, ὡμαι. βοάη, ἄ.	βοάει, ἄτις,
D.	ἀομύθων, ὡμύθων. ἀεσθον, ἄσθον. ἀεσθον, ἄσθον.	
P.	ἀομύθαι, ὡμύθαι. ἀεσθίε, ἄσθίε. ἀονταί, ὄνται.	

S.	ἐβοαόμην, ὡμην. ἐβοάσθ, ὡ,	ἐβοάσθω, ἄτο.
D.	ὀμύθων, ὡμύθων. ἀεσθον, ἄσθον. ἀεσθίω, ἄσθίω.	
P.	ἐβοαόμην, ὡμύθαι. ἀεσθίε, ἄσθίε. ἀοντο, ὄντο.	

S.	βεβόημαι, βεβόησαι,	βεβόηται,
D.	βεβόημυθον, βεβόησθον,	βεβόησθον,
P.	βεβόημυθαί, βεβόησθίε,	βεβόησθαι.

S.	ἐβεβόημην, ἐβεβόησο,	ἐβεβόησθ,
D.	ἐβεβόημυθον, ἐβεβόησθον,	ἐβεβόησθίω,
P.	ἐβεβόημυθαί, ἐβεβόησθίε,	ἐβεβόησθαι.

ἄ.

CIRCUMFLEXORVM.

ᾠ. ἄ.

S.	ἐβοήθην,	ἐβοήθησ,	ἐβοήθη,
D.		ἐβοήθηρον,	ἐβοήθητιω.
P.	ἐβοήθημαι,	ἐβοήθητε,	ἐβοήθησαν.

μετ' ἄ.

S.	βοηθήσομαι,	βοηθήσῃ,	βοηθήσεται,
D.	βοηθήσομαιον,	βοηθήσεαιον,	βοηθήσεαιον,
P.	βοηθήσομαια,	βοηθήσεαιε,	βοηθήσουται.

μετ'

S.	βεβοήσομαι,	βεβοήσῃ,	βεβοήσεται,
D.	βεβοήσομαιον,	βεβοήσεαιον,	βεβοήσεαιον,
P.	βεβοήσομαια,	βεβοήσεαιε.	βεβοήσουται.

προσθητικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S.	βοάσ, ὠ.	βοάειω.	ἀειω,
D.		βοάειον, ἄειον.	έειων, ἀειων,
P.		βοάειτε, ἄειε.	έειωσιν, ἀειω-

σῆ

(σῆ)

S.	βεβόησο,	βεβόησω,
D.	βεβόησον,	βεβόησων,
P.	βεβόησε,	βεβόησωσιν.

ᾠ. ἄ.

S.	βοήθητι,	βοηθήτω,
D.	βοήθηρον.	βοηθήτων,
P.	βοήθητε,	βοηθήτωσαν.

CONIVGATIO

τῶν βικτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοαοίμην, ὠμην. βοάοιο, ῥο. βοαοιρ, ῥτο.
 D. οίμθον, ὠμθον. ἀοιδον, ὠιδον, αοιδην, ῥιδην.
 P. βοαοίμθα, ὠμθα. ἀοιδε, ῥιδε. βοαοινρ, ῥινρ.

ω

S. βεβοήμην, βεβοήο, βεβοήτο,
 D. βεβοήμθον, βεβοήιδον, βεβοήιδω,
 P. βεβοήμθα, βεβοήιδε, βεβοήινρ.

ω α.

S. βοηδέιλω, βοηδέισ, βοηδείν,
 D. βοηδέικτου, βοηδέικτω,
 P. βοηδέιμθα, βοηδέιντε, βοηδείνϙ.

με α.

S. βοηθοοίμω, βοηθόοιο, βοηθοοιρ,
 D. βοηθοοίμθον, βοηθόοιδον, βοηθοοιδην,
 P. βοηθοοίμθα, βοηθόοιδε, βοηθοοιντο.

με

S. βεβοησοίμω, βεβοήσοιο, βεβοήσοιρ,
 D. βεβοησοίμθον, βεβοήσοιδον, βεβοησοιδην,
 P. βεβοησοίμθα, βεβοήσοιδε, βεβοήσοινρ.

τῶν ἄποκτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰν βοάωμαι, ὦμαι. βοάη, ῥ. βοάη, ἄτω,
 D. ἀώμθον, ὠμθον. ἀηιδον, ἄιδον. ἀηιδον, ἄιδον.
 P. ἀώμθα, ὠμθα. ἀηιδε, ἄιδε. ἀωντα, ὠντα.

ω S.

CIRCUMFLEXORVM.

ω̄

S. εἰν βεβοῶμαι, βεβοῆ, βεβοῆται.
 D. βεβοῶμεν, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον,
 P. βεβοῶμεθα, βεβοῆθε, βεβοῶνται.

Ⓞ, ἄ.

S. εἰν βοηῶ, βοηῆς, βοηῆ,
 D. βοηῶμεν, βοηῆσθον, βοηῆσθον,
 P. βοηῶμεθα, βοηῆθε, βοηῶσθαι.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνεσῶς βοᾷεσθαι, ἄσθαι. ω̄ βεβοῆσθαι.
 Ⓞ, ἄ. βοηῆσθαι. μετ' ἄ. βοηῆσθαι
 μετ' βεβοῆσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens ὁ βοαόμενος, ὠμῶ, νσ.
 ω̄ βεβοημένῳ, ῥ' μείνσ.
 Ⓞ, ἄ. ὁ βοηθείς, ῥ' θέντῳ.
 μετ' ἄ. ὁ βοηθόσῳ, ῥ' μείνσ.
 μετ' ὁ βεβοησόμενος, ῥ' μείνσ.

MEDIORVM πάλαιμα.

μέστων δεστικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάομαι, ὠμαι. βοᾷη, ἄ. βοᾷ, ἄ. τῷ,
 D. ἀόμθον, ὠμθον. ἀεσθον, ἄσθον. ἀεσθον, ἄσθον.
 P. ἀόμθα, ὠμθα. ἀεθε, ἄθε. ἄονται, ὠνται.

π

S

CONIVGATIO

S. ἐβοάομι, ὠμι, ἐβοάσ, ῶ, ἐβοάσο, ᾠτο.
 D. ἐβοάομι, ὠμι, ἐβοάσ, ῶ, ἐβοάσο, ᾠτο.
 P. ἐβοάομι, ὠμι, ἐβοάσ, ῶ, ἐβοάσο, ᾠτο.

ⓐ, ᾠ.

Circū flexa, et in mi, ca
 S. ἐβοασάμι, ἐβοασω, ἐβοασω, ἐβοασω,
 D. ἐβοασάμι, ἐβοασω, ἐβοασω, ἐβοασω,
 P. ἐβοασάμι, ἐβοασω, ἐβοασω, ἐβοασω.

με, ᾠ.

rent ptis. S. βοασομαι, βοαση, βοασεται,
 D. βοασομαι, βοασει, βοασει, βοασει,
 P. βοασομαι, βοασει, βοασουτι.

τῶν πλεστικῶν ἐνεσῶς.

S. βοασ, ω, βοασει, βοασει.
 D. βοασει, ᾠ, βοασει, βοασει.
 P. βοασει, ᾠ, βοασει, βοασει.

ⓐ, ᾠ.

S. βοασω, βοασω, βοασω, βοασω,
 D. βοασω, βοασω, βοασω, βοασω,
 P. βοασω, βοασω, βοασω, βοασω.

τῶν βικτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοασομαι, ὠμι, βοασομαι, βοασομαι, βοασομαι, ᾠτο.
 D. βοασομαι, ὠμι, βοασομαι, βοασομαι, βοασομαι, ᾠτο.
 P. βοασομαι, ὠμι, βοασομαι, βοασομαι, βοασομαι, ᾠτο.

ⓐ, ᾠ.

S. βο

CIRCUMFLEXORVM

S. βοησάμην, βοήθειο, βοήσαιρ.
 D. βοησαίμενον, βοήθειδου, βοησαίδην.
 P. βοησάμεθα, βοήθειτε, βοήσαιντο
 μέγ' α.

S. βοησοίμην, βοήσοιο, βοήσοιρ.
 D. βοησοίμενον, βοήσοιδου, βοησοίδην.
 P. βοησοίμεθα, βοήσοιτε, βοήσοιεντο.

τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάσομαι, ὦμαι. βοάη, ᾶ. βοάη, ᾶται,
 D. ὠρῶν, ὠρῶν. ἀηδον, ᾶδον. ἀηδον, ᾶδον.
 P. αῶρῶμεθα, ὠρῶμεθα. ἀηθετε, ᾶθετε. ἄωνται, ὦνται.
 ᾶ, α.

S. ἐάν βοήσωμαι, βοήσῃ, βοήσῃτι,
 D. βοησώμενον, βοήσῃδου, βοήσῃδου,
 P. βοησώμεθα, βοήσῃτε, βοήσῃεντο.

Ἀπὸ τῶν φωνητικῶν ἐνεσῶς.

ἐνεσῶς, βοάεσθαι, ᾶσθαι. ᾶ, α. βοήθεσθαι.
 μέγ' α. βοήσεσθαι.

PARTICIPIA MEDIA.

Præfens ὁ βοησάμενος, ὠρῶμενος, μεσῆν, νου.
 ᾶ, α. ὁ βοησάμενος, μεσῆν, νου.
 μέγ' α. ὁ βοησάμενος, μεσῆν, νου.

TERTIA CONIUG. CIR
 CUMFLEXORUM.

CONIVGATIO

οελτικῶν ἐνδρητικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόω, ᾧ, χρυσόεις, οἷς, χρυσόει, οἷ.

D. χρυσόφον, οὔρν, όφον, οὔτον.

P. χρυσόομην, οὔμην. όετε, οὔτε. χρυσόοσι, οὔσι.

πρ

S. ἐχρύσοον, εν, ἐχρύσοου, ςς, ἐχρύσοέ, ου,

D. σόφον, οὔρν. σοέτλω, οὔτην

P. ἐχρυσόομην, οὔμην. σοέτε, οὔτε. ἐχρύσοον, εν

ω

S. κέχρυσάκα, κεχρύσκαας, κεχρύσκαέ,

D. κεχρυσάκαρν, κεχρυσάκατον

P. κεχρυσάκαμην, κεχρυσάκατε, σάκασι.

πρ

S. ἐκεχρυσάκειν, ἐκεχρυσάκεις, ἐκεχρυσάκει,

D. ἐκεχρυσάκην, σκακείτλω,

P. ἐκεχρυσάκειμην, ἐκεχρυσάκείτε, σάκεισιν.

α. ά.

S. ἐχρύσωσα, ἐχρύσωσας, ἐχρύσωσε,

D. ἐχρυσώσασιν, ἐχρυσώσαστην,

P. ἐχρυσώσαμην, ἐχρυσώσατε, ἐχρυσώσασιν.

μεχά.

S. χρυσώσω, χρυσώσως, χρυσώσει,

D. χρυσώσων, χρυσώσων,

P. χρυσώσωμην, χρυσώσετε, χρυσώσωσιν.

των

CIRCUMFLEXORVM,

τῶν προσακτικῶν ἐν ἐσῶς.

S. χρύσει, σ. σπέτω, ούτω.
 D. χρυσοῦσον, οὔρν. οέτων, ούτων
 P. χρυσοέτε, οὔτε. οέτωθεν, ούτω-

ως (θεν.
 S. κεχρυσώκε, κεχρυσώκέτω,
 D. κεχρυσώκσον, κεχρυσώκτων,
 P. κεχρυσώκέτε, σωκέτωθεν.
 α. α.

S. χρύσωσον, χρύσωσάτω,
 D. χρυσώθεν, χρύσωσάτων,
 P. χρύσωσατε, σωσάτωσθην.

τῶν ὀκτικῶν ἐν ἐσῶς.

S. χρυσοῖμι, οἶμι. χρυσοῖς οἶς. χρυσοί, οἶ.
 D. χρυσοῖθην, οἶθην. σοίτω, οἶτω.
 P. χρυσοῖμην, οἶμην. σοίτε, οἶτε. σοίην, οἶην.

ως
 S. κεχρυσώκοιμι, κεχρυσώκοισ, κεχρυσώκοι,
 D. κεχρυσώκοιθην, σωκοίτω,
 P. κεχρυσώκοιμην, κεχρυσώκοιτε, σωκοίην.

α. α.
 S. χρυσώειμι, χρυσώεις, χρυσώει,
 D. χρυσώειθην, χρυσώειτω,
 P. χρυσώειμην, χρυσώειτε, χρυσώειην.

CONIVGATIO

καὶ αἰολικὴ καὶ ἀττικῶς

S. χρυσώσφα, χρυσώσειας, χρυσώσειε,
 D. χρυσώσειαρν, χρυσώσφάτλω,
 P. χρυσωσείαμην, χρυσωσείατε, ἄχρησα, ἄχρη
 ἀττικοί, χρυσώσφαν.

μεῖ ἄ.

S. χρυσώσοιμι, χρυσώσοις, χρυσώσοι,
 D. χρυσώσοιρν, χρυσωσοίτην
 P. χρυσώσοιμην, χρυσώσοιτε, χρυσώσοιεν.
 τῶν ἑσποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν χρυσόω, ὦ. χρυσόης, οἷς. χρυσόη, οἶ.
 D. χρυσόηρν, ὦτον. ὄητο, ὦτον.
 P. χρυσόωμεν, ὦμεν. χρυσόητέ, ὦτε. ὄωσι, ὦσι.
 ὦ

S. ἐὰν κε χρυσώκω, κε χρυσώκησ, κε χρυσώκη,
 D. κε χρυσώκηθην, σάκητον,
 P. κε χρυσώκωμην, κε χρυσώκητε, σάκωσι.
 @ ἄ.

S. ἐὰν χρυσώσω, χρυσώσης, χρυσώση,
 D. χρυσώσητον, χρυσώσητον.
 P. χρυσώσωμην, χρυσώσητε, χρυσώσωσι.
 τῶν ἀπξέμφάτων

ἐνεσῶς, χρυσόην, οῦν. ὦ κε χρυσωκεῖα.
 @ ἄ. χρυσῶσαι.
 μεῖ ἄ. χρυσώσειν.

CIRCUMFLEXORVM.

PARTICIPIA ACTIVA:

Præfens ὁ χρυσοῶν, ῶν. ὄσθε, οὔσα. ὄον, οὔν.

ὄκεχρυστωκώς, στωκῆα, στωκόσ.

ὄα. ὄχρυσώθεσ, σασα, σώσαν.

μέχ. ὄα. ὄχρυσώστων, σώσασα, σώσον.

PASSIVORVM

πλάσμα.

τῶν ὀριστικῶν παθητικῶν ἐνεσῶσ.

S. χρυσοόμαι, οὔμαι. χρυσόη, οἶ. σόετι, οὔται.

D. οόμθον, ούμθον. ὀεσθον, οὔσθον. ὀεσθον, οὔσθον.

P. χρυσοόμθθα, ούμθθα. ὀεσθε, οὔσθε. ὀονται, οὔνται.

π

S. ἐχρυσόμην, ούμην. σόσ, οὔ. ὀετο, οὔτο.

D. οόμθον, ούμθον. ὀεσθ, οὔσθον. ὀεσθην, οὔσθην.

P. οόμθθα, ούμθθα. ὀεσθε, οὔσθε. ὀοντο, οὔντο.

σ

S. κεχρύσμαι, κεχρύσθαι, κεχρύσθαι.

D. κεχρυσώμθον, κεχρύσεσθον, κεχρύσεσθον.

P. κεχρυσώμθθα, κεχρύσθαι, κεχρύσθαι.

π

S. ἐκεχρυσάμην, ἐκεχρύσασο, ἐκεχρύσασο,

D. ἐκεχρυσώμθον, ἐκεχρύσασθον, σάσθω,

P. ἐκεχρυσώμθθα, ἐκεχρύσασθε, ἐκεχρύσασθω.

C O N I V G A T I O

ⓐ. ἄ.

S. ἐχρυσώθην, ἐχρυσώθης, ἐχρυσώθη,
 D. ἐχρυσώθηρην, ἐχρυσώθητῶν,
 P. ἐχρυσώθημαι, ἐχρυσώθητε, ἐχρυσώθησαν,

με. ἄ.

S. χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσῃ, χρυσωθήσεται.
 D. χρυσωθήσομαι, θήσεαι, θήσεαι,
 P. χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσεαι, θήσονται.

με. τ.

S. κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσῃ, κεχρυσώσεται.
 D. κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσεαι, σώσεαι,
 P. κεχρυσώσομαι, σώσεαι, κεχρυσώσονται.

τῶν προσωπικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσοῦ, οὔ. ἐσῶ, οὔσῶ,
 D. οἰσῶ, οὔσῶ. οἰσῶν, οὔσῶν.
 P. σοῖσῶ, οὔσῶ, ἐσῶσαν, οὔσῶσαν.

S. κεχρυσώσο, κεχρυσώσῶ,
 D. κεχρυσώσῶ, κεχρυσώσῶν,
 P. κεχρυσώσῶ, κεχρυσώσῶσαν.

ⓐ. ἄ.

S. χρυσώθητι, χρυσώθητω,
 C. χρυσώθητων, χρυσώθητων,
 P. χρυσώθητε, χρυσώθητωσαν.

τῶν

C I R C U M F L E X O R V M

τῶν ἐκτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς.

- S. χρυσοοίμην, οίμην. οοιο, οοο. χρυσοοιρ, οοιρ.
 D. οοίμθον, οίμθον. οοιδον, οιδον, οιδιω, οιδιω.
 P. οοίμθα, οίμθα. οοιδε, οιδε. οοιντο, οιντο.

κῆ

- S. κεχρυσῶμην, κεχρυσῶο, κεχρυσῶτο,
 D. κεχρυσῶμθον, κεχρυσῶθον, κεχρυσῶθιω,
 P. κεχρυσῶμθα, κεχρυσῶθε, κεχρυσῶντο.

αἰ.

- S. χρυσαδείω, χρυσαδείωο, χρυσαδείω,
 D. χρυσαδείωθον, χρυσαδείωθον, χρυσαδείωθιω,
 P. χρυσαδείωθα, χρυσαδείωθε, χρυσαδείωσαντο.

μεῖα.

- S. χρυσαθήσοίμην, χρυσαθήσοιο, θήσοιρ.
 D. χρυσαθήσοίμθον, θήσοιδον, θήσοιδον,
 P. χρυσαθήσοίμθα, θήσοιδε, θήσοιντο.

μεῖτ

- S. κεχρυσώσοίμην, κεχρυσώσοιο, σώσοιρ,
 D. κεχρυσώσοίμθον, σώσοιδον, σοίδιω,
 P. κεχρυσώσοίμθα, κεχρυσώσοιδε, σώσοιρ.

τῶν ἑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

- S. ἐάν χρυσόωμαι, ὦμαι, χρυσήω, οἱ. ὀητη, ὦτη.
 D. ὠμθον, ὠμθον. ὀηθον, ὠθον. ὀηθον, ὠθον.
 P. ὠμθα, ὠμθα. ὀηθε, ὠθε. χρυσόωντη, ὦντη.

CONIUGATIO

ωζ

S. ἐάν κε χρυσώμαι, κε χρυσῆ, κε χρυσῆται,
 D. κε χρυσώμενον, κε χρυσῆσθον, κε χρυσῆσθον,
 P. κε χρυσώμεθα, κε χρυσῆσθε, κε χρυσώμεθα.

α. α.

S. ἐάν χρυσωθῶ, χρυσωθῆς, χρυσωθῆ.
 D. χρυσωθῆτον, χρυσωθῆτον,
 P. χρυσωθώμεν, χρυσωθῆτε, χρυσωθώμεν.

τῶν ἀπρεμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶς χρυσόεσθαι, οὔσθι. ωζ κε χρυσώσθι.
 α. α. χρυσωθῆναι. μετ' α. χρυσωθήσθι.
 μετ. κε χρυσώσεσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens ὁ χρυσώμενος, οὔμενος.

ωζ ὁ κε χρυσωμένης.

α. α. ὁ χρυσωθείς.

μετ' α. ὁ χρυσωθησόμενος.

μετ. ὁ κε χρυσωσόμενος.

MEDIORVM πάλαιμα.

μέσων δευτικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόομαι, οὔμαι. χρυσόη, οἶ. όεται, οὔται.

D. οόμηνον, οούμηνον. όεσθον, οούσθον. όεσθον, οούσθον.

P. οόμηναι, οούμηναι. όεσθε, οούσθε. όονται, οούντι.

πζ

CIRCUMFLEXORVM!

S. ἐχρυσάμην, οὐμην. ὄου, ὦ. ἐχρυσόχο, οὔτο.
 D. οὐμίθον, οὐμίθον. ὄεσιν, οὔσιν. ὄεσιν, οὔσιν.
 P. οὐμίθα, οὐμίθα. ὄεσιν, οὔσιν. ἐχρυσόχο, οὔτο.

Ⓢ. α.

S. ἐχρυσάμην, ἐχρυσάσθω, ἐχρυσάσθωτο.
 D. ἐχρυσάμην, σῶσιν, ἐχρυσάσθω.
 P. ἐχρυσάμην, σῶσιν, ἐχρυσάσθωτο.

Ⓢ. α.

S. χρυσάσθω, χρυσάσθω, χρυσάσθωται,
 D. χρυσάσθω, χρυσάσθω, σῶσιν.
 P. χρυσάσθω, χρυσάσθω, χρυσάσθωται.

τῶν προσκτικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόχο, οὔ. ὄεσιν, οὔσιν.
 D. ὄεσιν, οὔσιν. ὄεσιν, οὔσιν.
 P. ὄεσιν, οὔσιν. ὄεσιν, οὔσιν.

Ⓢ.

S. χρυσάσθω, χρυσάσθω,
 D. χρυσάσθω, χρυσάσθω.
 P. χρυσάσθω, χρυσάσθω.

τῶν δικτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. χρυσοοίμην, οίμην. χρυσοοίχο, οἴχο. οἴχο, οἴτο.
 D. οοίμίθον, οοίμίθον. ὄοισιν, οἴσιν. οοίμίθον, οοίμίθον.
 P. οοίμίθα, οοίμίθα. ὄοισιν, οἴσιν. οοίμίθον, οοίμίθον.

Ⓢ. α.

CONIVGATIO

S. χρῦσωσαίμην, χρῦσώσαιο, χρῦσώσαιρ.
 D. χρῦσωσάμεθον, σῶσαιοθον, σασάμεθων.
 P. χρῦσωσάμεθα, σῶσαιθε, σῶσαντο.
 μετ' α.

S. χρῦσωσοίμην, χρῦσώσοιο, χρῦσώσοιτο.
 D. χρῦσωσοίμεθον, σῶσοιθεθον, σασοίμεθων.
 P. χρῦσωσοίμεθα, σῶσοιθε, σῶσοινρ.
 τῶν ἰσοτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν χρῦσόωμι, ὦμι. χρῦσθή, οἱ. ὄνται, ὦτι.
 D. οἰόμεθον, ὠμέθον. ὄμεθον, ὦμεθον. ὄμεθον, ὦμεθον.
 P. οἰόμεθα, ὠμέμεθα. ὄμεθε, ὦμεθε. ὄωνται, ὦνται.
 α.

S. ἐὰν χρῦσώσωμαι, χρῦσώσῃ, χρῦσώσηται.
 D. χρῦσώσωμεθον, χρῦσώσηθεθον, χρῦσώσηθεθον.
 P. χρῦσώσωμεθα, χρῦσώσηθε, χρῦσώσωνται.
 Ἄπ' ἐμφατα μέσε.

ἐνεσῶς, χρῦσόμεθε, οὔμεθε.
 α. χρῦσόμεθε. μετ' α. χρῦσώσεω.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ χρῦσομένηθ, οὔμενηθ.
 α. ὁ χρῦσασάμενηθ.
 μετ' α. ὁ χρῦσασομένηθ.

PRIMA CONIVGATIO VER
 borum in μι.

VERBORVM IN MI.

τῶν ὀρθοτικῶν ἐν ὀρθοτικῶν ἐνεσώσῃ

S. τίθημι,	τίθης,	τίθηται,
D.	τίθησον,	τίθησθον,
P. τίθειμεν,	τίθετε,	ὑθεῖσθε.
	ⲓⲛⲓ	
S. ἐτίθειν,	ἐτίθησ,	ἐτίθη,
D.	ἐτίθησον,	ἐπέτιτω.
P. ἐτίθειμεν,	ἐτίθετε,	ἐτίθεισθε.
	ⲱⲓ	
S. τέθεικα,	τέθεικας,	τέθεικε.
D.	τεθείκαρον,	τεθείκαρον.
P. τεθείκαμεν,	τεθείκατε,	τεθείκασι.
	ⲓⲛⲓ	
S. ἐτεθείκειν,	ἐτεθείκισ,	ἐτεθείκει,
D.	ἐτεθείκισρον,	ἐτεθεικείτω,
P. ἐτεθείκειμεν,	ἐτεθείκειτε,	ἐτεθείκισθε.
	ⲓⲛⲓ	
S. ἔθηκα,	ἔθηκας,	ἔθηκε,
D.	ἐθήκατον,	ἐθήκατω,
P. ἔθηκαμεν,	ἐθήκατε,	ἔθηκαν.
	ⲓⲛⲓ	
S. ἔθην,	ἔθης,	ἔθη,
D.	ἔθησον,	ἔθέτω,
P. ἔθειμεν,	ἔθετε,	ἔθεισθε.

CONIVGATIO

μεχ' α.

S.	θήσω,	θήσεις,	θήσει,
D.		θήσων,	θήσων,
P.	θήσομεν,	θήσετε,	θήσονται.

Προσπακτικῶν ἐν βρητικῶν ἐνεσῶσ.

Futu.
z. ca=
rent in
μι, ut
circum
flexa,

S.	τίθειτι,	τίθεται,
D.	τίθων,	τίθων,
P.	τίθετε	τίθονται.

ω̄

S.	τέθεικέ,	τεθεικέτω,
D.	τεθείκων,	τεθεικέτων,
P.	τεθείκετε,	τεθεικέτων.

ᾱ, α.

S.	θήκον,	θήκατω,
D.	θήκατον,	θήκατων,
P.	θήκατε,	θήκατων.

ᾱ, β.

S.	θέπι ἢ θές,	θέτω,
D.	θέων,	θέτων,
P.	θέτε,	θέτων.

των δυκτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	τιθείλω,	τιθείης,	τιθείη,
D.		τιθείηων,	τιθείητων,
P.	τιθείημεν,	τιθείητε,	τιθείητων, ἢ τιθείεν.

ω̄

VERBORVM IN MI.

ως

S. τεδείκοιμι, τεδείκοις, τεδείκοι,
 D. τεδείκοιρν, τεδείκοίτω,
 P. τεδείκοιμεν, τεδείκοιτε, τεδείκοιεν.

α. α.

S. θήκαμι, θήκασ, θήκαί,
 D. θήκαρν, θήκαρν,
 P. θήκαμεν, θήκατε, θήκαμεν.

α. β.

S. δείλω, δείης, δείη,
 D. δείητον, δείητω,
 P. δείημεν, δείητε, δείηεν, uel, θέν.

με α.

S. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι,
 D. θήσοιτον, θήσοίτω,
 P. θήσοιμεν, θήσοιτε, θήσοιεν.

των αποτακτικων ενεσως

S. εαν τιθω, τιθης, τιθη,
 D. τιθηρν, τιθηρν,
 P. τιθωμεν, τιθητε, τιθωσι.

ως

S. εαν τεδείκω, τεδείκησ, τεδείκη,
 D. τεδείκηρν, τεδείκητοε,
 P. τεδείκωμεν, τεδείκητε, τεδείκωσι.

VERBORVM IN MI.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθω, ἐτίθω, ἐτίθειμι,
 D. ἐτιθέμενον, ἐτίθειον, ἐτιθείω,
 P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθειε, ἐτίθοντο.

ω
 S. τέθειμαι, τέθεικα, τέθειται,
 D. τεθείμενον, τεθείον, τεθείον,
 P. τεθείμεθα, τεθείε, τέθεινται.

π
 S. ἐπέθειμην, ἐπέθεισο, ἐπέθειθι.
 D. ἐπεθείμενον, ἐπέθειον, ἐπεθείω.
 P. ἐπεθείμεθα, ἐπέθειε, ἐπέθειντο.

α
 S. ἐτέθην, ἐτέθη, ἐτέθη,
 D. ἐτέθηον, ἐτέθηον, ἐπέθητην,
 P. ἐτέθημεν, ἐτέθητε, ἐτέθηθεν.

μεν α.
 S. τεθήσεμαι, τεθήσῃ, τεθήσεται, παρίε
 D. τεθήσομενον, τεθήσειον, τεθήσειον, uain
 P. τεθήσομεθα, τεθήσειε, τεθήσονται. μι, &
 indef.
 μεν
 S. τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται, ο' su
 D. τεθείσομενον, τεθείσειον, τεθείσειον, turis
 P. τεθείσομεθα, τεθείσειε, τεθείσονται. secun
 carent

των προσεκτικων παθητικων ενεως

CONIUGATIO

S. τίθεσο καὶ τίθῃ, τίθειω,
 D. τίθειον, τίθειων,
 P. τίθειε, τίθειωσθε.

ᾧ

S. τέθεισο, τέθειω,
 D. τέθειον, τέθειων,
 P. τέθειε, τέθειωσθε.

ᾠ α.

S. τέθητι, τέθητω,
 D. τέθητον, τέθητων,
 P. τέθητε, τέθητωσθε.

τῶν ὀκτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς,

S. τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖρ,
 D. τιθείμην, τιθεῖον, τιθεῖων,
 P. τιθείμθα, τιθεῖε, τιθεῖνθ.

ᾧ

S. τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖρ,
 D. τεθείμην, τεθεῖον, τεθεῖων,
 P. τεθείμθα, τεθεῖε, τεθεῖνθ.

ᾠ α.

S. τεθείην, τεθείης, τεθείη,
 D. τεθείην, τεθείησιν, τεθείητων,
 P. τεθείησθε, τεθείησθε.

ᾠ α.

VERBORVM IN MI.

S. τεθησοίμην, τεθησοιο, τεθησοιτο,
 D. τεθησοίμηνον, τεθησοιοῦον, τεθησοιῶσω,
 P. τεθησοίμηνα, τεθησοιοθε, τεθησοινηρ,
 μετ.

S. τεθεισοίμην, τεθεισοιο, τεθεισοιτηρ,
 D. τεθεισοίμηνον, τεθεισοιοῦον, τεθεισοιῶσω,
 P. τεθεισοίμηνα, τεθεισοιοθε, τεθεισοινηρ.
 τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐάν πιδῶμαι, πιθῆ, πιθῆται,
 D. πιθῶμηνον, πιθῆῶον, πιθῆῶον,
 P. πιθῶμηνα, πιθῆθε, πιθῶνται.
 ᾧ

S. ἐάν τεθῶμαι, τεθῆ, τεθῆτω,
 D. τεθῶμηνον, τεθῆῶον, τεθῆῶον,
 P. τεθῶμηνα, τεθῆθε, τεθῶνται.
 α, β.

S. ἐάν τεθῶ, τεθῆσ, τεθῆ,
 D. τεθῆτον, τεθῆρον,
 P. τεθῶμαι, τεθῆτε, τεθῶσι.
 τῶν ἀπρεμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶς, τίθεσθαι, ᾧ τεθειῶσθαι,
 α. τεθῆναι,
 μετ. α. τεθησοῦσθαι.
 μετ. τεθεισοῦσθαι.

CONIVGATIO

PARTICIPIA PASSIVA

Præsens ὁ πιδέμενθ, μενῆ, νον.

ωζ ὁ τεθεμενθ, μενῆ, μενῆον.

ω ὁ τεθείς, τεθείσα, τεθέν.

μεχ ὁ τεθῆσόμενθ, μενῆ, νον.

μετ ὁ τεθεισόμενθ, μενῆ, νον.

MEDIORVM πρῶτα δευτέρα.

μέσων ὁριστικῶν ἐνεσῶς.

S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.

D. πιδέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.

P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται

S. ἐτιθέμεν, ἐτίθῃς, ἐτίθεο.

D. ἐπιδέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθω.

P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθοντο.

rits
medijs
uerba
in mi
carent
ut circa
cū fl.

ω α.

S. ἐθήκην, ἐθήκω, ἐθήκατο.

D. ἐθήκηνθον, ἐθήκασθον, ἐθήκηνθον.

P. ἐθήκηνθα, ἐθήκασθε, ἐθήκαντο.

ω β.

S. ἐθέμην, ἔθεστο ἔθευ, ἔθεο.

D. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἔθέσθω.

P. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

μεχ α.

VERBORVM IN MI.

S.	θήσομαι,	θήσῃ,	θήσεται.	
D.	θήσομαιον,	θήσεαιον,	θήσεαιον.	
P.	θήσομαια,	θήσεαιε,	θήσονται.	Carē

τῶν προσκτικῶν ἐνεσῶς.

S.	τίθεσθε	τίθεσθε,	τιθέτω,	tu
D.	τίθεσθεον,	τιθέσθεον,	τιθέσθεων,	risse
P.	τίθεσθεα,	τιθέσθεαιε,	τιθέσθεωσαν.	cundis
		ⓐ, α.		Media

S.	θήκομαι,	θήκομαι,	θήκομαι	
D.	θήκομαιον,	θήκομαιον,	θήκομαιων.	
P.	θήκομαια,	θήκομαιαιε,	θήκομαιωσαν.	

ⓐ, β.

S.	θέτω	θέτω,	θέτω	
D.	θέτωον,	θέτωον,	θέτωον,	
P.	θέτωα,	θέτωαιε,	θέτωωσαν.	

τῶν δὲ κτικῶν μέστων ἐνεσῶς.

S.	τιθείμι,	τιθεῖο,	τιθεῖρ	
D.	τιθείμιον,	τιθεῖαιον,	τιθεῖαιον,	
P.	τιθείμια,	τιθεῖαιε,	τιθεῖωσαν.	

ⓐ, β.

S.	θειμίω,	θειῖο,	θειῖρ,	
D.	θειμίωον,	θειῖαιον,	θειῖαιον,	
P.	θειμίωα,	θειῖαιε,	θειῖωσαν.	

με, α.

CONIVGATIO

S. θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο,
 D. θησοίμην, θήσοισθου, θησοίσθην,
 P. θησοίμην, θήσοισθε, θησοίσητε.

των ποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐάν τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται.
 D. τιθώμην, τιθῆσθον, τιθῆσθην,
 P. τιθώμην, τιθῆθε, τιθῶνται.

ⓐ, α.

S. ἐάν θήκωμαι, θήκη, θήκηται.
 D. θηκώμην, θήκησθον, θήκησθην.
 P. θηκώμην, θήκηθε, θήκωνται.

ⓐ, β.

S. ἐάν θῶμαι, θῆ, θῆται,
 D. θώμην, θῆσθον, θῆσθην,
 P. θώμην, θῆθε, θῶνται.

Ἀπὸ ἐμφατικῆς μέσαι.

ἐνεσῶς τίθεσθαι.

ⓐ, β.

ἴδιον. nam aoristo primo caret.

μεῖ

θήσοσθαι.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ τιθέμενος, νη, νοῦ.

ⓐ, β. ὁ θέμενος, νη, νοῦ.

μεῖ α. ὁ θησοίμενος, νη, νοῦ.

SECUNDA CONIVGATIO VERBORUM IN μι.

VERBORVM IN MI.

τῶν ὀρθῶν ἐν ὀρθῶν ἐνεσῶς

S. ἴσκημι,	ἴσκησ,	ἴσκησι.
D.	ἴσατον,	ἴσατον,
P. ἴσκημεν,	ἴσατε,	ἴσασι.

π

S. ἴσκη,	ἴσκησ,	ἴσκη,
D.	ἴσατον,	ἴσάτω,
P. ἴσκημεν,	ἴσατε,	ἴσατε.

ω

S. ἔσακα,	ἔσακας,	ἔσακε.
D.	ἔσάκατον,	ἔσάκατον.
P. ἔσάκαμεν,	ἔσάκατε,	ἔσάκασι.

π

S. ἔσάκειν,	ἔσάκεισ,	ἔσάκη.
D.	ἔσάκειτον,	ἔσακείτω.
P. ἔσάκειμεν,	ἔσάκειτε,	ἔσάκεισιν.

α, α.

S. ἔσησα,	ἔσησας,	ἔσησε.
D.	ἔσησατον,	ἔσησάτην.
P. ἔσησαμεν,	ἔσησατε,	ἔσησιν.

α, β.

S. ἔσκη,	ἔσκησ,	ἔσκη.
D.	ἔσκητον,	ἔσάτω,
P. ἔσκημεν,	ἔσκητε,	ἔσκησιν.

μει α.

CONIVGATIO

S. σήσω, σήσεις, σήσει,
 D. σήσον, σήσῃσον, σήσῃσον,
 P. σήσομαι, σήσετε, σήσομαι.

προσακτικῶν ἐνεσῶσ.

S. ἴσθι, ἴσᾶτώ,
 D. ἴστατον, ἴσᾶτων
 P. ἴσατε, ἴσᾶτωσιν.

ως
 S. ἴσακε, ἴσακέτω,
 D. ἴσᾶκσον, ἴσακέτων,
 P. ἴσακέτε, ἴσακέτωσιν.

α. α.
 S. σῆσον, σῆσᾶτώ.
 D. σῆσῃσον, σῆσᾶτων.
 P. σῆσῃτε, σῆσᾶτωσιν.

Α. α. β.
 S. σῆσθι, σῆσῶ.
 D. σῆσῃν, σῆσῶν.
 P. σῆσῃτε, σῆσῶσιν.

τῶν ὀκτικῶν ἐνδρῆτικῶν ἐνεσῶσ.

S. ἰσῶμαι, ἰσῶμαι, ἰσῶμαι.
 D. ἰσῶμαι, ἰσῶμαι, ἰσῶμαι.
 P. ἰσῶμαι, ἰσῶμαι, ἰσῶμαι, uel ἰσῶμαι.

ως

S.

VERBORVM IN MI.

S. ἐσάκοιμι,	ἐσάκοις,	ἐσάκοι,
D.	ἐσάκοιτον,	ἐσακοίτω,
P. ἐσάκοιμεν,	ἐσάκοιτε,	ἐσάκοιεν.
	ⓐ, ἀ.	
S. σήκειμι,	σήκαις,	σήκει,
D.	σήκαιον,	σηκαίτω,
P. σήκειμεν,	σήκαίτε,	σήκαιεν.
	ⓐ, β.	
S. σάωω,	σάωης,	σάωη,
D.	σάωηρον,	σάωήτω,
P. σάωωμεν,	σάωητε,	σάωησαν uel σάωωεν
	μ, χ, ἀ.	
S. σήσοιμι,	σήσοις,	σήσοι,
D.	σήσοιρον,	σησοίτω,
P. σήσοιμεν,	σήσοίτε,	σήσοιεν.
	τῶν ὑποτακτικῶν ἐν ἐσῶσ.	
S. ἐάν ἰσῶ,	ἰσῶς,	ἰσῶ,
D.	ἰσῶρον,	ἰσῶτον,
P. ἰσῶμεν,	ἰσῶτε,	ἰσῶσι.
	ω, ῶ	
S. ἐάν ἐσάκω,	ἐσάκης,	ἐσάκη,
D.	ἐσάκηρον,	ἐσάκηρον,
P. ἐσάκωμεν,	ἐσάκητε,	ἐσάκωσι.
	ⓐ, ἀ.	

CONIUGATIO

S. ἐὰν σήσω, σήσῃς, σήσῃ
 D. σήσῃθιν, σήσῃτων.
 P. σήσωμαι, σήσητε, σήσωσι

Αοελ. ε.

S. ἐάν σῷ, σῷς, σῷ,
 D. σῷτον, σῷτον.
 P. σῶμαι, ἢ ἰωνικῶς σέωμαι, σῴτε, σῶσι.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνεσῶς ἰσῶνα. ὡς ἑσακείνα.
 α. ἄ. σῷσι. Αοελ. β. σῶνα.
 μετὰ. σῷσιν.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens ὁ ἰσῶς, ἰσῶσα, ἰσῶν.
 ὡς ὁ ἑσακώς, ἑσακίη, ἑσακός.
 α. ἄ. ὁ σῷς, σῷς, σῷν.
 Αοελ. β. ὁ σῶς, σῶς, σῶν.
 μετὰ. ὁ σῷσων, σῷσας, σῷσον.

PASSIVORVM

πῶσιμα.

τῶν ὀβελισκῶν παθητικῶν ἐνεσῶς.

S. ἴσασμαι, ἴσασθαι ἢ ἴσῃ, ἴσασθαι
 D. ἴσασθον, ἴσασθον, ἴσασθον.
 P. ἴσασθαι, ἴσασθε, ἴσασθαι.
 πῶσιμα

VERBORVM IN MI.

S. ἰσάμην, ἰσασθῆ, ἰσω, ἰσατο,
 D. ἰσάμενον, ἰσαθον, ἰσάσθην,
 P. ἰσάμεθα, ἰσαθε, ἰσανν.

ᾤ
 S. ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσασθαι.
 D. ἕσάμενον, ἕσαθον, ἕσασθον.
 P. ἕσάμεθα, ἕσαθε, ἕσανται.

ᾤ
 S. ἕσάμην, ἕσασο, ἕσανν.
 D. ἕσάμενον, ἕσαθον, ἕσάσθην.
 P. ἕσάμεθα, ἕσαθε, ἕσανν.

ᾤ, ἀ.
 S. ἐσάθην, ἐσάθησ, ἐσάθη, Indef.
 D. ἐσάθηρον, ἐσάθητῶν. ὅσῳ
 P. ἐσάθημεν, ἐσάθητε, ἐσάθησαν. defici-
 unt ut
 supra.

μετ' α.
 S. σαθήσομαι, σαθήσῃ, σαθήσεται.
 D. σαθήσομενον, σαθήσεσθον, σαθήσεσθον.
 P. σαθήσομεθα, σαθήσεσθε, σαθήσονται.

μετ'
 S. ἐσάσομαι, ἐσάσῃ, ἐσάσεται.
 D. ἐσάσομενον, ἐσάσεσθον, ἐσάσεσθον.
 P. ἐσάσομεθα, ἐσάσεσθε, ἐσάσονται.

τῶν προσεκτικῶν ἐνεσῶς.

CONIVGATIO

S.	ἴσαο ἢ ἴσω,	ἰσάοιω,
D.	ἴσασθον,	ἰσάσθων,
P.	ἴσασθε.	ἰσάσθησθε.

	ἴσῳ	
S.	ἴσαο,	ἰσάοιω,
D.	ἴσασθον,	ἰσάσθων,
P.	ἴσασθε,	ἰσάσθησθε.

	ἴσῳ	
S.	σαθήτω,	σαθήτω,
D.	σαθήτην,	σαθήτων,
P.	σαθήτε,	σαθήθησθε.

τῶν ὀκτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς,

S.	ἰσαίμω,	ἰσαῖο,	ἰσαῖο.
Chry D.	ἰσαίμθον,	ἰσαῖσθον,	ἰσαῖσθω,
solor. P.	ἰσαίμθα,	ἰσαῖσθε,	ἰσαῖσθε.

	ἴσῳ		
S.	ἰσαίμην	ἰσαῖο,	ἰσαῖο,
tona D.	ἰσαίμθον,	ἰσαῖσθον,	ἰσαῖσθω,
facit P.	ἰσαίμθα,	ἰσαῖσθε,	ἰσαῖσθε.

	ἴσῳ		
	ἴσα-		
	ρ, sic		
	cate		
	ra.		
S.	σαθείλω,	σαθείλω,	σαθείω,
D.		σαθείλῃν,	σαθείλῃν,
P.	σαθείλῃν,	σαθείντε,	σαθείνθησθε.

μὲν ἄ.

S.

VERBORVM IN MI.

S. σαθησοίμην, σαθησοιο, σαθησοίη,
 D. σαθησοίμην, σαθησοιδιον, σαθησοιδιω,
 P. σαθησοίμην, σαθησοιδε, σαθησοιντο.

μετ.

S. έσασοίμην, έσασοιο, έσασοιτο,
 D. έσασοίμην, έσασοιδιον, έσασοιδιω,
 P. έσασοίμην, έσασοιδε, έσασοιντο.

των αποτακτικων ενεσως.

S. εν ισωμαι, ισω, ισωται
 D. ισωμην, ισωιδιον, ισωιδιω,
 P. ισωμην, ισωιδε, ισωντη.

ως

S. εν έσωμαι, έσω, έσωται
 D. έσωμην, έσωιδιον, έσωιδιω,
 P. έσωμην, έσωιδε, έσωνται.

α, α.

S. σαθη, σαθης, σαθη,
 D. σαθητον, σαθητον,
 P. σαθημην, σαθητε, σαθηση.

των απεμφατων

ενεσως, ισωι, ως έσωι.
 α, α. σαθηναι, μετ α. σαθησιαι.
 μετ
 ισωσειαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

CONIVGATIO

Præfens ὁ ἰσάμενος, μένη, μένον.
 ὄξ ὀξασμένος, μένη, μένον.
 ὄξ. ὄσαθείς, σαθείς, σαθέρ.
 μέ. ὄσαθρομένους, μένη, μένον.
 μέ. ὄξασόμενος, μένη, νον.

MEDIORVM πρόσληγμα.
 μέσων ὀξειτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσατμι.
 D. ἰσάμενον, ἴσατον, ἴσατον.
 P. ἰσάμεθα, ἴσατε, ἴσαντj.
 ἴσῃ

S. ἰσάμην, ἴσω, ἴσατο.
 D. ἰσάμενον, ἴσατον, ἰσάμενον.
 P. ἰσάμεθα, ἴσατε, ἴσαντο.
 ὄξ. ἄ.

S. ἐσκάμην, ἐσῆσω, ἐσῆσθω.
 D. ἐσκάμενον, ἐσῆσατον, ἐσκάμενον.
 P. ἐσκάμεθα, ἐσῆσθε, ἐσῆσθοντο.
 ἄορ. ὄ.

S. ἐσάμην, ἐσασο, ἐσαρ, ἄχρησα, ut &
 in cæteris modis huius uerbi.

προσακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἴσασο ὄξ ἴσω, ἰσάσω,
 D. ἴσατον, ἰσάτων,
 P. ἴσατε, ἰσάτωσάν.

VERBORVM IN MI.

Ⲙ, ⲁ.

S.	ⲥⲏⲥⲁ,	ⲥⲏⲥⲁⲱⲧⲱ,
D.	ⲥⲏⲥⲁⲱⲧⲱⲢⲟⲛ,	ⲥⲏⲥⲁⲱⲧⲱⲢⲟⲛ,
P.	ⲥⲏⲥⲁⲱⲧⲱⲉ,	ⲥⲏⲥⲁⲱⲧⲱⲥⲣⲏ.

ⲧῶⲛ ⲃⲏⲕⲧⲏⲕῶⲛ ⲙῆⲥⲟⲛ ἔⲛⲉⲥῶⲥ.

S.	ⲓⲥⲁⲓⲙⲓⲱ,	ⲓⲥⲁⲓⲟ,	ⲓⲥⲁⲓⲟ.
D.	ⲓⲥⲁⲓⲙⲓⲧⲟⲛ,	ⲓⲥⲁⲓⲱⲧⲟⲛ,	ⲓⲥⲁⲓⲱⲧⲓⲱ,
P.	ⲓⲥⲁⲓⲙⲓⲧⲁ,	ⲓⲥⲁⲓⲱⲧⲱⲉ,	ⲓⲥⲁⲓⲱⲛⲣ.

Ⲙ, ⲁ.

S.	ⲥⲏⲥⲁⲓⲙⲏⲛ,	ⲥⲏⲥⲁⲓⲟ,	ⲥⲏⲥⲁⲓⲣ,
D.	ⲥⲏⲥⲁⲓⲙⲓⲧⲟⲛ,	ⲥⲏⲥⲁⲓⲱⲧⲟⲛ,	ⲥⲏⲥⲁⲓⲱⲧⲓⲱ,
P.	ⲥⲏⲥⲁⲓⲙⲓⲧⲁ,	ⲥⲏⲥⲁⲓⲱⲧⲱⲉ,	ⲥⲏⲥⲁⲓⲱⲛⲣ.

ⲙῆⲥ, ⲁ.

S.	ⲥⲏⲥⲟⲓⲙⲏⲛ,	ⲥⲏⲥⲟⲓⲟ,	ⲥⲏⲥⲟⲓⲣ.
D.	ⲥⲏⲥⲟⲓⲙⲓⲧⲟⲛ,	ⲥⲏⲥⲟⲓⲱⲧⲟⲛ,	ⲥⲏⲥⲟⲓⲱⲧⲏⲛ,
P.	ⲥⲏⲥⲟⲓⲙⲓⲧⲁ,	ⲥⲏⲥⲟⲓⲱⲧⲱⲉ,	ⲥⲏⲥⲟⲓⲱⲛⲣ.

ⲧῶⲛ ⲡⲟⲧⲁⲕⲧⲏⲕῶⲛ ἔⲛⲉⲥῶⲥ.

S.	ἔⲁⲛ ⲓⲥῶⲙⲁ,	ἓⲥᾱ,	ἓⲥᾱⲧⲁ.
D.	ἓⲥῶⲙⲓⲧⲟⲛ,	ἓⲥᾱⲱⲧⲟⲛ,	ἓⲥᾱⲱⲧⲟⲛ,
P.	ἓⲥῶⲙⲓⲧⲁ,	ἓⲥᾱⲱⲧⲱⲉ,	ἓⲥᾱⲱⲛⲣ.

Ⲙ, ⲁ.

S.	ἔⲁⲛ ⲥⲏⲥῶⲙⲏⲛ,	ⲥⲏⲥῶⲥ,	ⲥⲏⲥῶⲥⲧⲁ,
D.	ⲥⲏⲥῶⲙⲓⲧⲟⲛ,	ⲥⲏⲥῶⲥⲱⲧⲟⲛ,	ⲥⲏⲥῶⲥⲱⲧⲟⲛ,
P.	ⲥⲏⲥῶⲙⲓⲧⲁ,	ⲥⲏⲥῶⲥⲱⲧⲱⲉ,	ⲥⲏⲥῶⲥⲱⲛⲣ.

ⲧῶⲛ ἁⲡῥῆⲙⲑⲁⲧῶⲛ

CONIVGATIO

ἐνεώς ἴσαθι.

Ⓐ, ἄ. σήθηθι. μέγ, ἄ. σήσεσθε

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὀϊσάμεθ, μέν,.

Ⓐ, ἄ. ὀσκάμεθ, μέν,.

μέγ, ἄ. ὀσκόμεθ, μέν,.

TERTIA CONIVGATIO VER-
borum in μι.

τῶν οὐρστικῶν ἐνδρητικῶν ἐνεώς.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι,

D. δίδδοτον, δίδδοτον,

P. δίδδομεν, δίδδοτε, δίδδοσι. ἰων
Ⓐ, ἄ. (κς ἢ δαλόασι.)

S. ἐδίδως, ἐδίδως, ἐδίδωσι,

D. ἐδίδδοτον, ἐδιδότην.

P. ἐδίδδομεν, ἐδίδδοτε, ἐδίδδοσι.

Ⓐ, ἄ. S. δέδωκα, δέδωκας, δέδωκέ,

D. δεδώκατον, δεδώκατον.

P. δεδώκαμεν, δεδώκατε, δεδώκασι.

Ⓐ, ἄ. S. ἐδεδώκην, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκε.

D. ἐδεδώκειτον, ἐδεδώκειτῶν.

P. ἐδεδώκήμεν, ἐδεδώκατε, ἐδεδώκεισθε.

Ⓐ, ἄ.

VERBO RUMIN MI.

	ⓐ, ἄ.	
S. ἴδωκα,	ἴδωκας,	ἴδωκε,
D.	ἴδωκαρν,	ἴδωκάτω,
P. ἴδωκαμεν,	ἴδωκατε,	ἴδωκαν.

	ⓑ, β.	
S. ἴδων,	ἴδωσ,	ἴδω,
D.	ἴδωρν,	ἴδότην,
P. ἴδωμεν,	ἴδωτε,	ἴδωθεν

	με, ἄ.	
S. δῶτω,	δῶτες,	δῶσαι,
D.	δῶσθον.	δῶσθον,
P. δῶτομεν,	δῶσετε,	δῶσιν.

προσакτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	δίδοθι,	διλότω,
D.	δίδορν,	διλότων,
P.	δίδοτε,	διλότωσαν.

	ω	
S.	δέδωκε,	δεδωκέτω,
D.	δεδῶκθον,	δεδωκέτων,
P.	δεδῶκετε,	δεδωκέτωσιν

	ⓐ, ἄ.	
S.	ἴδωκον,	ἴδωκάτω,
D.	ἴδωκαρν,	ἴδωκάτων,
P.	ἴδωκατε,	ἴδωκάτωσαν.

CONIUGATIO

Ⓞ, β.

S.	λόοιῃ ἢ λόοσ,	λόοτω,
D.	λόοτον,	λόοτων,
P.	λόοτε,	λόοτωσαν.

τῶν δὲ κτικῶν ἐν βρυχτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	δεδόοιν,	δεδόοις,	δεδόοι,
D.	δεδόοιτον,	δεδόοιτέων,	
P.	δεδόοιμεν,	δεδόοιτε,	δεδόοιεν, Ⓞ δὲ (δδῖεν.

Ⓞ

S.	δεδώκοιμι,	δεδώκοις,	δεδώκοι,
D.		δεδώκοιτον,	δεδώκοιτέων,
P.	δεδώκοιμεν,	δεδώκοιτε,	δεδώκοιεν.

Ⓞ, α.

S.	δώκαμι,	δώκασ,	δώκαί,
D.		δώκαον,	δώκαίτων,
P.	δώκαμεν,	δώκατε,	δώκαεν.

Ⓞ, β.

Ⓞ δῶ	S.	δδίν,	δδίνσ,	δδίν,
ην. δῶ	D.		δδίνον,	δδίντων,
ης. δῶ	P.	δδίνμεν,	δδίντε,	δδέν ἢ δδίνων.

μετ' α.

η, ἄτ	S.	δῶσοιμι,	δῶσοις,	δῶσοι,
τικ	D.		δῶσοιτον,	δῶσοιτέων,
ησιν.	P.	δῶσοιμεν,	δῶσοιτε,	δῶσοιεν.

τῶν

VERBORUM IN MI.

τῶν ἑξοτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰν δαδῶ,	δαδῶς,	δαδῶ,
D.	δαδῶρον,	δαδῶρον,
P. δαδῶμεν,	δαδῶτε,	δαδῶσι.

ω̄ς

S. εἰν δεδῶκω,	δεδῶκησ,	δεδῶκη,
D.	δεδῶκητου,	δεδῶκηρον,
P. δεδῶκομεν,	δεδῶκητε,	δεδῶκωσι.

ⓐ, ἀ.

S. εἰν δῶκω,	δῶκησ,	δῶκη,
D.	δῶκηρον,	δῶκηρον.
P. δῶκομεν,	δῶκητε,	δῶκωσι.

ⓑ, β.

S. εἰν δῶ,	δῶς,	δῶ,
D.	δῶρον,	δῶρον
P. δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.

τῶν ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς.

ω̄ς

ⓐ, ἀ.

ⓑ, β.

μεχ

διδόναι.

δεδωκεῖναι.

δῶκαι.

διδύναι.

δῶσαι,

PARTICIPIA ACTIVA.

Præfens ὁ δαδύς, δαδύσας, δαδύς,

V N

CONIVGATIO

ⲛⲓ	ὁ δεδωκώς,	δεδωκῆα,	δεδωκός
Ⲙⲁ.	ὁ δδύς,	δδύα,	δδύς
ⲙⲉⲗ	ὁ δῶσαν,	δῶσα,	δῶσον.

PASSIV ORVM

πᾶσι γῆμα.

τῶν ὀρειατικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς.

S. λίδομαι, λίδοσαι, λίδοται.

D. λιδόμην, λιδούην, λιδούθην.

P. λιδόμηναι, λιδούσθε, λιδούσθαι.

ⲙⲓⲛⲓ

S. ἐδιδόμην, ἐδιδούσθῃς ἐλίδισ, ἐλίδιστο.

D. ἐδιδόμην, ἐδιδούσθην, ἐδιδούσθην.

P. ἐδιδόμηναι, ἐδιδούσθε, ἐδιδούσθην.

ⲛⲓ

S. λέδομαι, λέδοσαι, λέδοται.

D. λεδόμην, λεδούσθην, λεδούσθην.

P. λεδόμηναι, λεδούσθε, λεδούσθην ἢ δε
(δέδοσθαι).

ⲙⲓⲛⲓ

S. ἐδεδόμην, ἐδεδούσθῃς, ἐδεδούσθην.

D. ἐδεδούμην, ἐδεδούσθην, ἐδεδούσθην.

P. ἐδεδούμηναι, ἐδεδούσθε, ἐδεδούσθην, καὶ
(ἐδεδούσθην)

Ⲙⲁ.

S. ἐδόθην, ἐδόθησ, ἐδόθη.

D. ἐδόθησθην, ἐδόθησθην.

P.

VERBORVM IN MI.

P. εἰδόθημι, εἰλόθητε, εἰδόθητεν.

με' α.

S. εἰδοῦμαι, εἰδοῦσθαι. εἰδοῦσθεταί.

D. εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθεσθαι. εἰδοῦσθεσθαι.

P. εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθεσθε, εἰδοῦσθαι.

με' ι

S. εἰδοῦμαι, εἰλόσθαι. εἰλόσθεταί.

D. εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθεσθαι. εἰλόσθεσθαι.

P. εἰδοῦσθαι, εἰλόσθεσθε, εἰλόσθαι.

Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶσ.

S. εἰδοῦσθαι, εἰλόσθαι, εἰλόσθαι.

D. εἰδοῦσθαι, εἰλόσθαι, εἰλόσθαι.

P. εἰδοῦσθε, εἰλόσθετεν.

με' ς

S. εἰδοῦμαι, εἰλόσθαι.

D. εἰδοῦσθαι, εἰλόσθαι.

P. εἰδοῦσθε, εἰλόσθετεν.

με' α.

S. εἰδοῦμαι, εἰδοῦσθαι.

D. εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθαι.

P. εἰδοῦσθε, εἰδοῦσθετεν.

τῶν ἐκτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶσ,

S. εἰδοῦμαι, εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθαι.

D. εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθαι, εἰδοῦσθαι.

CONIVGATIO

P.	ἠδίδεθα,	ἠδιδάτε,	ἠδιδύν
		ω̄	
S.	ἠδίδμεν,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτο.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		ᾱ, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεν,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε,
D.		ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίμεθον,
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	(ἠδιδύντο)
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	

των ἠδιδίμεθων ἠδιδίετε.

S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	
S.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίτε,	ἠδιδίτε.
D.	ἠδιδίμεθον,	ἠδιδίετε,	ἠδιδίον.
P.	ἠδιδίμεθα,	ἠδιδίετε,	ἠδιδύντο.
		με, ἄ.	

VERBORVM IN MI.

P. δολώμεθα, δολώσθε, δολῶνται.

ⓐ, ἀ

S. ἐὰν δολῶ, δολῆς, δολῆ,

D. δολῆσθην, δολῆσθην,

P. δολῶμεν, δολήτε, δολῶσθε.

τῶν ἀπρεμφάτων παθητικῶν,

ἐνεσῶς, δίδουσαι.

ⓐ δολόσαι.

ⓐ ἀ. δολῆσαι.

ⓐ ἀ. δολῆσασθαι.

ⓐ δολόσεσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præfens ὁ δολόμενος, δολομένη, δολόμενον.

ⓐ ὁ δολομένος, μενῖν, μενῖον.

ⓐ ὁ δολοίς, δολοίς, δολοίον.

ⓐ ὁ δολοσόμενος, μενῖν, μενῖον.

ⓐ ὁ δολοσόμενος, μενῖν, μενῖον.

MEDIORVM πρῶτα

μέσων δευτικῶν ἐνεσῶς.

S. λίδομαι, λίδοσαι, ⓐ λίδω, λίδοτα.

D. λιδόμην, λιδόμην, λιδόμην.

P. λιδόμεθα, λιδώσθε, λιδόνται.

ⓐ

S. ἐλιδόμην, ἐλιδόσομαι, ἐλίδω, ἐλιδότα.

CONIVGATIO

D. ἐδήσόμεθον, ἐδήσασθε, ἐδήσασθε.

P. ἐδήσόμεθα, ἐδήσατε, ἐδήσαντο.

ⓐ. ἀ. ἄρχητος.

S. ἐδωκάμην, ἐδωκάω, ἐδωκάω.

D. ἐδωκάμεθον, ἐδωκάσθε, ἐδωκάσθε.

P. ἐδωκάμεθα, ἐδωκάτε, ἐδωκάντο.

λόγ. 6.

S. ἐλόμην, ἐλόσο, ἐλόσο, ἐλόσο.

D. ἐλόμεθον, ἐλόσθε, ἐλόσθε.

P. ἐλόμεθα, ἐλόσατε, ἐλόσαντο.

με. ἀ.

S. ὄσομαι, ὄσῃ, ὄσῃ.

D. ὄσομεθον, ὄσασθε, ὄσασθε.

P. ὄσομεθα, ὄσατε, ὄσαντο.

τῶν προσκτικῶν μέσων ἐνεσῶς

S. δίδασκω, δίδασκε, δίδασκε.

D. δίδασκε, δίδασκατε, δίδασκατε.

P. δίδασκαμεθον, δίδασκατε, δίδασκατε.

ⓐ. β.

S. δίδασκω, δίδασκε, δίδασκε.

D. δίδασκε, δίδασκατε, δίδασκατε.

P. δίδασκαμεθον, δίδασκατε, δίδασκατε.

τῶν ἐκτικῶν μέσων ἐνεσῶς.

S. δίδασκω, δίδασκε, δίδασκε.

Primū
Indefi
nitum
ἀρχη
τον
est in
hoc
uerbo,
ut sup.

VERBORVM IN MI.

D. διδίδιμιθον, διδιδίωον, διδιδίωην.

P. διδίδιμιθα, διδιδίωτε, διδιδίωτε.

Ⓞ. 6.

S. διδίδιμι, διδιδίω, διδιδίω.

D. διδιδίμιθον, διδιδίωον, διδιδίωην.

P. διδιδίμιθα, διδιδίωτε, διδιδίωτε.

με' α.

S. δωσωίμιθον, δωσωίωον, δωσωίωην.

D. δωσωίμιθον, δωσωίωον, δωσωίωην.

P. δωσωίμιθα, δωσωίωτε, δωσωίωτε.

των ἑξαοτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν διδίδωμαι, διδιδίω, διδιδίωται.

D. διδιδίμιθον, διδιδίωον, διδιδίωον.

P. διδιδίμιθα, διδιδίωτε, διδιδίωται.

Ⓞ. 6.

S. ἐὰν δίδωμαι, δίδω, δίδωται.

D. δίδιμιθον, δίδιωον, δίδιωον.

P. δίδιμιθα, δίδιωτε, δίδιωται.

των ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνεσῶς, δίδιδίωται.

Ⓞ. 6. δίδιδίωται.

με' α. δίδιδίωται.

PARTICIPIA MEDIA.

CONIVGATIO

Præfens, ὁ δὲ δόμῳ, vii, nov.

ὠ, ὁ δὲ δόμῳ, vii, nov.

μὲν ὁ δὲ δόμῳ, vii, nov.

QUARTA CONIVGATIO VERBORUM in μι.

οειστικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶς.

S. ζεύγνομι, ζεύγνῃς, ζεύγνῳ,

D. ζεύγνυρον, ζεύγνυλον.

P. ζεύγνυμαι, ζεύγνυτε, ζεύγνυσθε, καὶ

ἰωνικῶς ζεύγνυσθε.

ᾠ, α.

S. ἐζεύγνῳ, ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῳ,

D. ἐζεύγνυρον, ἐζεύγνυτῳ,

P. ἐζεύγνυμαι, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

ὠ, α.

S. ἐζεύξα, ἐζεύξας, ἐζεύξε,

D. ἐζεύξατον, ἐζεύξάτῳ.

P. ἐζεύξαμαι, ἐζεύξατε, ἐζεύξαν.

μὲν ᾠ.

S. ζεύξω, ζεύξεῖς, ζεύξει,

D. ζεύξεσθον, ζεύξεσθον,

P. ζεύξομαι, ζεύξετε, ζεύξοσθε.

προσакτικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶς,

S. ζεύ

VERBORVM IN MI.

S. ζεύγνυθι, ζυγνύτω
 D. ζεύγνυθην, ζυγνύτων,
 P. ζεύγνυτε, ζυγνύτωσιν.
 τῶν θυκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ζυγνύοιμι, ζευγνύοις ζυγνύοι,
 D. ζυγνύοιρην, ζυγνυοίτην
 P. ζυγνύοιμεν, ζυγνύοιτε, ζυγνύοιεν.
 αἰολικὸς ἀττικὸς.

S. ζεύξαια, ζεύξαιας, ζεύξαιε,
 τὰ λοιπὰ ἀπολείπει αἰεὶ, πλὴν
 ζεύξαιεν.
 τῶν ῥωτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν ζευγνύω, ζευγνύῃς, ζευγνύῃ,
 D. ζευγνύωτον, ζευγνύωτον,
 P. ζευγνύωμεν, ζευγνύητε, ζευγνύωσι.
 τῶν ἀπξεμφάτων
 ἐνεσῶς ζευγνύμαι.
 οἱ ἑτέροι χόνοι ἀχαιοί.

PARTICIPIA ACTIVA.

ὁ ζευγνύς, ἡ ζυγνύουσα.
 Praesens ἡ ζυγνύουσα, ἡ ζυγνύουσα.
 ὁ ζυγνύων, τῆ ζευγνύοντος.
 Et abarytono, ὁ ζευγνύων, ἡ ζευγνύοντος.

CONIVGATIO
PASSIVORVM PA
RADIGMA.

ΟΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ.

S. ζεύγνομαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.

D. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον,

P. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυτη.

ἕξῃ

S. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσσο, ἐζεύγνυρ.

D. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθω,

P. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυρ.

τῶν προσκλιτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς

S. ζεύγνυσσο, ζευγνύσθω,

D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.

P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωτε

τῶν ἀπὸ φάτων παθητικῶν.

ἐνεσῶς ζεύγνυσθαι.

Reliqua tempora omnino desiderantur.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens
ὁ ζευγνύμεθ^{ος}, το μένου
ἡ ζευγνυμένη, θι μένης.
ὁ ζευγνύμενον, το μένος

VERBORVM IN MI.

μέσσοσ ἀόεισθ.

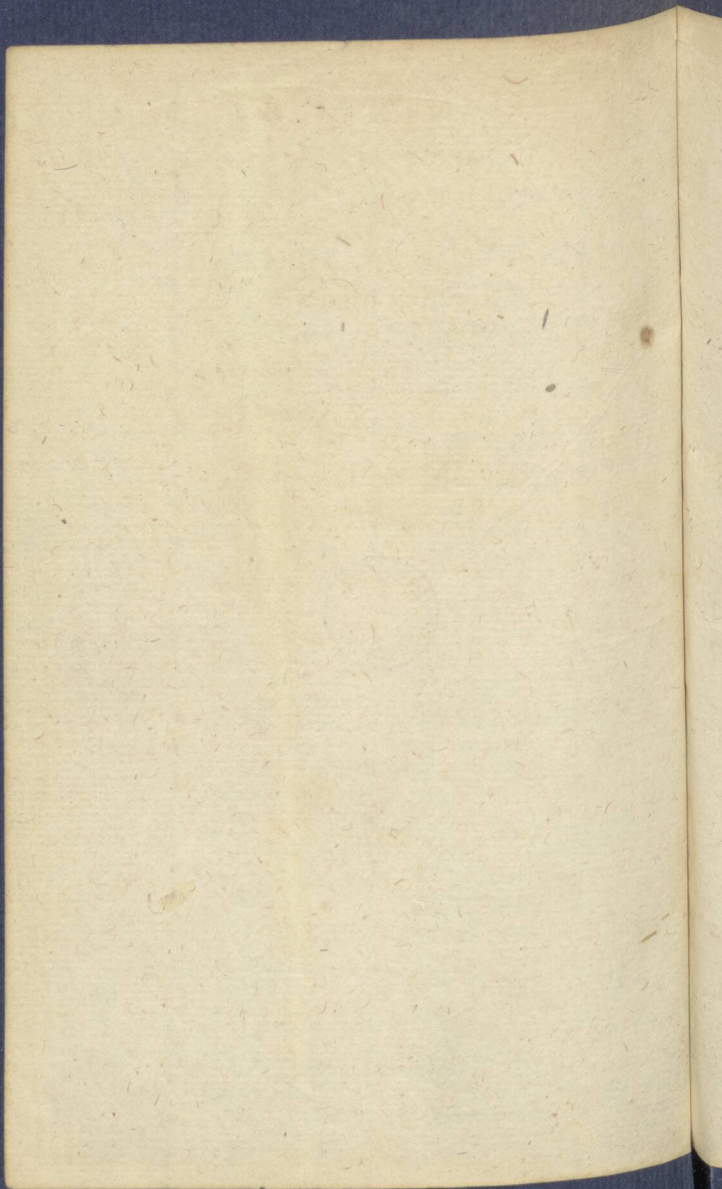
- S. ἐξβξάμην, ἐξεύξω, ἐξεύξαο.
D. ἐξβξάμηνον, ἐξεύξαοον, ἐξβξάμω
P. ἐξβξάμθηα, ἐξεύξαοτε ἐξεύξασθε

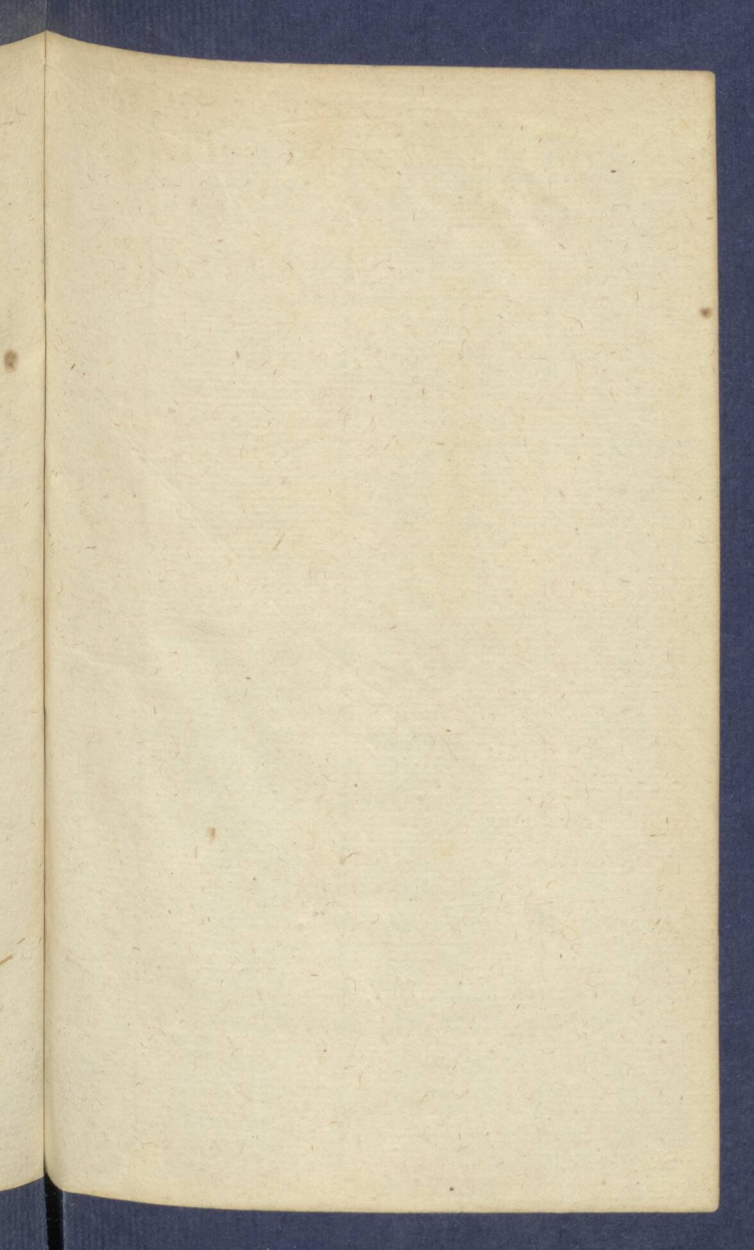
Futurum medium.

- S. ξεύξομαι, ξεύξη, ξεύξετη
D. ξβξόμηνον, ξεύξεοον, ξεύξεοον,
P. ξβξόμθηα, ξεύξεοτε ξεύξονται.

Finis Coniugationum circumflex
orum, & in μι, uerborum.

300

W. W.

H

Insuper

Compartibus

De sum. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

Non enim facit cultus suavitatis

Non vult omnia sed omnia annos

Lumina in altis p. 15

De sum. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

De sum. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

quod

quis est fuerit in tribus hinc et

Est liber est necesse in hac re

